

Giới thiệu Áp Trại Tướng Công

Editor: Sia

Nhân vật chính: Đinh Thuần vs Nhâm Phóng Ưu

Thể loại: Ngôn tình cổ đại, HE

Ta phi nhỏ! Thiên hạ đệ nhất thần bộ?

Tên hoàng đế Lão Tử ăn no không có chuyện để làm, nhưng lại động não để ý đến Hắc trại của nàng,

Còn phái thiên hạ đệ nhất thần bộ đầy nhân nghĩa – Đinh Thuần kia, tính đem một mẻ lưới bắt hết Hắc trại.

Hừ! Nàng là trại chủ Hắc trại cũng không phải giả dối, bọn chúng cũng không đi ra ngoài mà hỏi thăm xem xem,

Nàng chuyên thưởng cho mấy thằng khốn bất nhân giàu có, thưởng cho bọn họ cả người tron nhẵn không dư thừa một sợi lông nào luôn nha.

Phú thương nào nghe được danh xưng tốt của nàng, không phải đều sợ tới mức khóc chạy về nhà tìm mẹ sao ~

Tên thần bộ thói tha từ kinh thành đến này có thể bắt được nàng sao?

Không nghĩ tới khi cải trang thành nam nhân trên đường xuống núi, nàng ngoài ý muốn bị tên thần bộ này cứu.

Thật là sự sỉ nhục to lớn nhất! Một kẻ cướp tự xưng bị quan “ra tay cứu giúp”,

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi trại chủ của nàng muốn để đi đâu a!

Cũng may hắc không phát hiện thân phận của nàng, còn kêu tiểu huynh đệ này, tiểu huynh đệ nọ không ngừng,

Hắn hoàn toàn đem nàng trở thành nam nhân, thậm chí đề nghị nàng đồng hành với hắn?! Nàng không có ý kiến ~

Dù sao nàng lần này xuống núi là vì đem hắn dẫn đến Hắc trại, sau đó..... Hắc hắc hắc!

Bất quá ánh mắt của hắn nhìn nàng có điểm là lạ,

Hắn thường vỗ vỗ đầu của nàng, cổ vũ nàng không quan tâm nhỏ gầy, hắn sẽ bảo hộ nàng,

Hắn còn không thích “mùi phấn son”, chỉ yêu mùi vị nam nhân.....

Chắc chắn chắc, quả nhiên là mặt người dạ thú, đường đường thần bộ thế nhưng lại đoạn tay áo chi phích (đồng tính luyến ái).

Nhưng thật ra nàng rất ngạc nhiên, sau khi hắn phát hiện nàng là nữ nhân thì sẽ phản ứng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Cảnh núi non cây cối xanh ngắt suối trong vắt ngăn cách với địa thế cao và dốc của núi đá. Càng lên trên thì địa thế núi đột ngột thay đổi một bên vách đá dựng đứng, tình thế bờ bên kia càng hiểm trở, mây mù phảng phất che thác nước như bay từ trên trời xuống, dòng thác bằng bạc đầy khí thế, nước bắn tung tóe làm ẩm ướt cánh vật cây cối xung quanh.

Trong gian phòng nhỏ u tĩnh cách đó không xa, tiếng nước chảy bắn tung tóe như vậy khác biệt xa với tiếng thác nước cuồng loạn đổ ầm ầm, tiếng nước kia nhỏ bé yếu ớt giống như giọt mưa nhỏ mềm nhẹ rơi xuống đất.

Ánh chiều tà tịch dương chiếu một chút vào không gian căn nhà gỗ với tiếng nước cùng khí trời hơi ẩm, bên trong bồn nước tắm bằng gỗ chính là một vị cô nương kiều diễm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong làn nước vây quanh.

Giấy lát sau nàng rốt cục đứng dậy, một mái tóc đen xõa xuống thân hình trắng nõn của nàng. Nàng cúi đầu vén mái tóc lên rồi để tóc tinh tế xõa sau lưng.

Khí trời đầy hơi nước, thân hình nàng trắng nõn tinh tế nhưng vẫn rất cân xứng, cánh tay tuy rằng non mịn nhưng khổ công trường kỳ luyện kiếm mà sinh ra đầy sẹo – nàng là Nhâm Phóng Ưu, một cô nương không sống vì chính mình.

“Trại chủ, trại chủ! Có việc lớn chẳng lành..”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô, cùng với thanh âm lực lớn gõ vào cửa gỗ, có thể thấy được người tới lòng nóng như lửa đốt.

Sớm nói qua có chuyện gì đều chờ nàng trở lại trong trại đã, nhà gỗ nhỏ này là nơi nàng duy nhất có thể thả lỏng, bất quá thời gian để nháp chén trà nhỏ đều chờ không được sao?!

“Chờ!” Khuôn mặt Nhâm Phóng Ưu đang cười chợt biến đổi, thanh âm trả lời người bên ngoài tuy rằng thanh thúy, nhưng cũng tràn ngập lực đạo.

“Vâng.” Người đứng ngoài vừa nẩy gỗ cửa nắm chặt tay căng thẳng, buông tay xuống, chỉ dám đợi ở cạnh cửa.

Nhâm Phóng Ưu thở dài, nhanh chóng lau nước đọng lại trên người, cầm lấy tấm vải màu trắng dài đặt ở cây treo, thuần thục quấn quanh vài vòng ở trước ngực, che lấp dáng người ban đầu linh lung đầy gợi cảm, sau khi tăng thêm độ dày ngực xong nàng rất nhanh mặc vào y phục nam tính màu sam (xanh lục đậm) bên ngoài, tiếp theo hai tay hướng sau đầu, bó lại mái tóc dài vẫn ẩm ướt.

Động tác liên tiếp nhanh chóng đầy tự nhiên, như là sớm đã làm trăm ngàn lần nhưng nàng vẫn không có thả lỏng, cẩn thận đứng trước gương đồng xem trái phải có đoạn trang không, vì muốn làm chính mình dấu điểm không lộ ra dù chỉ chút ít bộ dáng cô nương.

Nơi này là Hắc trại, nàng tuy rằng là Hắc trại chủ, nhưng cũng không có thể lấy bộ dáng chân thật đi gặp người khác.

Mọi người đều biết nàng là một cô nương, nhưng lại không có người hy vọng nhìn thấy bộ dáng cô nương của nàng.

Thế đạo như vậy, tình huống nơi này chứa không dưới một nữ nhân. Nhưng nàng lại vẫn mạnh nhất trong tất cả mọi người ở đây.

Nàng có kiếm thuật mạnh nhất, phản ứng nhanh nhất, trọng yếu nhất là nàng có chỗ dựa lợi hại nhất, chính là tiền trại chủ Nhâm Thiên – đó là lão cha của nàng, một nam nhân nàng không biết nên tôn trọng hay là nên phỉ nhổ.

Hắn thân là cha của nàng nhưng cũng bức diên mẹ ruột của nàng, thậm chí làm cho mẹ nàng nhảy xuống vực tự sát.

Mấy năm đó hẳn bắt không ít nữ nhân lên núi làm áp trại phụ nhân, chính là tưởng có kẻ nói dối tông đường cho mình, bắt đắc dĩ tất cả sinh ra đều là cô nương, mọi người khi trưởng thành đều chọn rồi gả cho nam nhân trong trại.

Mà nàng sở dĩ bất đồng là vì nàng từ nhỏ đã yêu thích luyện võ, lĩnh ngộ nhanh, sự chịu đựng cao, rất nhiều nam tử trưởng thành không thể chịu khổ, nàng tất cả đều chịu qua. Cũng bởi vậy làm cho Nhâm Thiên kính trọng vài phần, chuyển tâm bồi dưỡng nàng thành tài.

Nàng trở thành người được cả son trại chọn tiếp nhận vị trí đứng đầu, điều này cũng làm cho nàng ở trong trại không hề có lấy cơ hội nào thể hiện bộ dáng nữ nhân.

Nàng không oán, bởi vì điều này là nàng muốn.

“Trại chủ.” Ngoài cửa lại truyền đến thanh âm thúc giục, nhưng vào lúc này Nhâm Phóng Ưu cũng một phen đẩy cửa gỗ ra, mắt tức giận nhìn chăm chăm đại hán trước mắt so với nàng cao hơn một cái đầu.

“Chuyện gì cho ngươi giống cái cô nương oang oác kêu như gà vịt thế?” Nhâm Phóng Ưu thô lỗ mở miệng, đã ở Hắc trại hơn mười năm nên nàng sớm thành thói quen không đem chính mình xem như là cô nương.

“Nhị hủ bị quan binh bắt!” Đại hán vội vàng mở miệng “Chúng ta phái một nhóm người đi Chiết Giang đón đầu một thương đoàn, ở trên đường gặp được quan binh, kẻ thì tử kẻ thì bị thương, kẻ nào trốn trở về đều chỉ còn nửa cái mạng!”

Nhâm Phóng Ưu biến sắc.

“Vừa đi vừa nói chuyện.” Nhâm Phóng Ưu vội vã nghe qua hiểu biết toàn bộ tình huống, vận khinh công thả người bay đến phía trước, đại hán cũng chạy nhanh để khí đuổi theo. Bất quá giây lát, hai người liền vội chạy tới đại sảnh, trong đại sảnh đã tụ tập không ít người muốn biết tình huống đến tột cùng như thế nào.

“Sao lại thế này?” Nhâm Phóng Ưu ở đại sảnh ngồi xuống ghé chủ trại, tuy rằng cái đầu nhỏ nhưng anh khí mười phần, rất có khí thế, nhìn chăm chăm thủ hạ bị thương, sắc mặt ngưng trọng.

Kẻ bị thương kín người mặt trắng bệch, muốn nói lại nhất thời nói không nên lời, người bên ngoài vội vàng thay hắn phát ra tiếng.

“Có kẻ nói cái tên ‘Đình Thuận’ đã xuất hiện, công phu có một không hai, mọi người bị đánh cho hoa rơi nước chảy, tử tử, thương thương, nhị hủ vì bảo hộ huynh đệ, nên ở lại căn phía sau đã bị bắt.” Người bên ngoài chuyện đạt tin tức vừa rồi nghe được.

Nghe xong, Nhâm Phóng Ưu sắc mặt càng trầm, ánh mắt chợt lóe sáng, nhớ tới đại danh lừng lẫy này trong giới lục lâm.

Đình Thuần – thiên hạ đệ nhất thần bộ nhân nghĩa, không lệ thuộc đơn vị nào, chuyên môn đối phó những kẻ làm quan phủ đầu đầu, chỉ cần bị nhắm tới thì khó thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Mà kẻ khó chơi này đang nhắm tới Hắc trại sao?

“Nhị hồ đang ở đâu?” Nhâm Phóng Ưu lo lắng bắt tay vào giải quyết an nguy của thủ hạ. “Biết bị giam ở đâu không?”

“Nghe nói bị Đình Thuần áp giải hướng Hàng Châu, tính giao Từ tri phủ xử lý. Trại chủ. Chúng ta phải cứu hắn ra.” Mọi người đều là huynh đệ tốt đồng cam cộng khổ với nhau, hân nóng vội thay nhị hồ chờ lệnh.

“Cứu thì nhất định phải cứu.” Nhâm Phóng Ưu đáp ứng, thần thái có khí phách trời sinh, như đã sớm có thói quen chỉ huy ra lệnh, không vì thân là nữ nhi mà giảm nửa phần uy nghiêm.

“Ai đi cứu?” Nam nhân luôn luôn đứng một bên đại sảnh đột nhiên phát ra tiếng, thân hình cao lớn đi lên phía trước từng bước một.

Nhâm Phóng Ưu đem ánh mắt nhìn hướng Trình Giả – nhị trại chủ Hắc trại, cũng là kẻ đầu tiên tỏ vẻ không đồng ý cho nàng cầm đầu, nàng xem ra hắn vẫn còn bất mãn lắm.

“Ta sẽ đi thăm dò thực hư chuyện này.” Nhâm Phóng Ưu muốn biết rõ ràng nguyên nhân Đình Thuần đến Giang Nam tột cùng gây nên chuyện này là gì.

Phát sinh việc này tâm trí cùng tinh thần mọi người không yên, Nhâm Phóng Ưu theo công đạo giải quyết sự vụ trong trại, mất lạnh nhạt đi tuần tra một vòng rồi quyết định khởi hành tức khắc.

Đơn giản chuẩn bị một bọc hành lý, Nhâm Phóng Ưu rời Hắc trại, trước tiên hướng đến Hàng Châu mà đi. Nàng phải nghĩ biện pháp tóm được Đình Thuần, khi nhị hồ còn chưa bị đưa quan phủ xử lý nghiêm khắc thì cứu hắn ra.

Bởi vì thời gian cấp bách, nàng chỉ có thể chọn đi đường nhỏ, mà đi đường hẹp quanh co chỉ vì có thể rút ngắn một ít thời gian.

Sau vài ngày chạy trên đường núi thì rốt cục cũng ra đến đường lớn, nàng bỏ lương khô ra định tiếp sức cũng cho chính mình nghỉ ngơi chút ít -

Đó là thanh âm gì?

Đột nhiên, nàng dừng lại động tác ăn, ngưng thần yên lặng nghe, mơ hồ nghe được có người đang kêu cứu.

“Đáng chết, ngay cả bữa cơm cũng chưa có thể ăn cho ngon miệng.” Nhâm Phóng Ưu buông lương khô khỏi tay còn chẳng nhấc lên, liền chạy đến hướng truyền đến tiếng kinh hô.

Bất quá vài bước nhảy đã nàng đã tiến vào trong rừng cây, chỉ thấy phía trước có mấy nam nhân ngăn một vị cô nương đang kinh hoàng lại, nàng từ xa đã thấy biểu tình đáng khinh kia, chỉ biết bọn họ chính là đang đùa giỡn cô gái vô tội không hề có năng lực phản kháng.

“Liền cùng ông cháu ta trở về, chúng ta sẽ ‘Chiếu cố’ ngươi thật tốt.” Trong đó một người nam nhân vẻ mặt tà ác cười, cầm lấy tay của cô nương này.

“Buông, các vị đại gia xin hãy tự trọng.” Cô nương muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng lực cô nương yếu ớt đánh không lại đại nam nhân, nước mắt nhanh chảy ra thành dòng.

“Nếu bọn họ hiểu được tự trọng, sẽ không làm ra chuyện dọa người khác như vậy.” Nhâm Phóng Ưu thả người nhảy tới, đứng ở trước mắt mọi người khi họ còn chưa kịp định thần lại, nàng dĩ nhiên che trước mặt vị cô nương kia.

“Công, công tử.” Cô nương phía sau trên mặt có vui có lo, vui là rốt cục có người đưa tay cứu giúp, lo là. Công tử này thân mình gầy gò, nghĩ điều này thực không hay nhưng so với nàng còn tinh tế hơn, thân cũng chỉ cao hơn cô một ít.

Như vậy “Hắn” có thể cứu được cô sao?

“Ngươi ăn no không có chuyện gì làm à? Nhân đến nỗi muốn nhúng tay quản việc người khác!” Gã nam nhân chẳng bắt an, hừ lạnh một tiếng, nhìn Nhâm Phóng Ưu đứng chỉ cao đến bả vai hắn, coi thường không đem nàng để vào mắt.

Nhâm Phóng Ưu sớm thành thói quen chẳng quan tâm thái độ người khác xem thường nàng, thần sắc lạnh hơn, đem cô nương che chở ở sau người, biết ngoài mình ra không có người cứu được nàng.

“Thức thời thì biến đi mau, ta không muốn ô uế thanh kiếm này của ta.” Ánh mắt Nhâm Phóng Ưu bắn ra tia tức giận.

“Ha ha ha.” Nam nhân phát ra tiếng cười cuồng ngạo, nghe uy hiếp của nàng xong cũng không thềm nghĩ đến nó. “Ngươi, tên tiểu tử này, sửa cũng không biết đã uống đủ không, dám uy hiếp bốn đại gia ta đây?”

“Ý của ngươi là ngươi không muốn sống nữa?” Nhâm Phóng Ưu nâng khóe miệng lên chút rồi rút ra trường kiếm đeo sau lưng, chậm rãi đem kiếm tuốt khỏi vỏ nhưng lập tức chỉ thẳng tới trước ngực nam nhân kia.

“Ngươi thật biết đùa? Đừng bị thương chính mình a, xem thân thể ngươi da mịn thịt mềm, nếu cha con ta có đoạn tay áo chi phích (đồng tính) thì ngươi xem ra cũng cực kỳ hợp khẩu vị nha.” Nam nhân cười lạnh vài tiếng, vẫn không đem cảnh cáo của nàng coi là thật.

Nhâm Phóng Ưu mặt mày chưa biến chuyển, thậm chí đôi mắt đẹp không có nửa phần cảm xúc, trên mặt tràn đầy trầm tĩnh, liễu kiếm (thanh kiếm sắc mỏng) cầm trong tay vẫn giữ trên cao. Vài giây không động đậy như một vầng tinh lạnh, nàng tạo thời cơ muốn chặn đứng miệng những kẻ này.

Mấy nam nhân này còn tưởng rằng bọn họ hù dọa nàng thành công, trên miệng cười dâm dăng càng thêm mở rộng, trong đó một người thậm chí đưa tay định chạm đến hai gò má nàng tuy là giả dạng nam nhi nhưng so với cô nương càng non mịn hơn.

Nhâm Phóng Ưu bên môi nhếch cười nhẹ.

Xem ra bọn chúng thực đem nàng trở thành một tay trói gà không chặt, bọn ngu ngốc chỉ biết cậy mạnh.

Nàng vẫn luôn bất động, ngay khi cái tay kia cách mặt nàng không đến một thước thì kiếm theo cổ tay vừa chuyển động trên không trung tạo ra đường cong hoàn mỹ.

Nam nhân kia còn không có lấy lại tinh thần, bàn tay liền đột nhiên đau xót -

“A.....” Nam nhân muốn trêu ghẹo chưa chạm vào Nhâm Phóng Ưu đã kinh ngạc phát hiện chính mình trong chớp mắt bị chặt đứt hai ngón tay, mà hắn thậm chí còn không thấy rõ ràng chuyện gì đã xảy ra!

Nhìn nam nhân trước luôn tỏ vẻ kiêu ngạo giờ tru tréo phát ra tiếng kêu như heo bị giết, cầm bàn tay đứng tại chỗ kêu rống thảm thiết; Nhâm Phóng Ưu gọi lên tiếng cười nhợt nhạt.

“Cái kiếm này – là La Nhận kiếm chém sắt như chém bùn. Bình thường mềm mại giống như cành liễu, không có lực sát thương gì, nhưng chỉ cần vận chút lực liền có thể trở thành vũ khí lúc giết người nhanh gần như vô hình khó nhìn ra được. Tay người bị chặt đứt như vậy đã coi như là người vẫn gặp may mắn.” Khuôn mặt Nhâm Phóng Ưu vốn thanh tú, vào lúc này xem ra lại làm cho người ta có chút sợ.

“Mọi người cùng tiến lên!” Nam nhân đau đến sắc mặt trắng bệch, hét to kêu mọi người liên thủ công kích.

Mấy nam nhân đều rút kiếm, chuẩn bị đồng loạt tiến lên, nhất thời mấy ánh kiếm lóng lánh ở trong rừng xem ra rất dọa người.

“A.....” Cô nương phía sau Nhâm Phóng Ưu theo bản năng phát ra tiếng hét chói tai, ở quanh cánh rừng trống trải vang lên, mà cùng với tiếng hét chói tai của cô thì vài thanh kiếm thẳng hướng Nhâm Phóng Ưu đâm tới.

Nhâm Phóng Ưu ung dung, đem La Nhận kiếm cầm thật chặt, không đem những người này để vào mắt.

Vài mũi kiếm sáng lóe tới gần, khi Nhâm Phóng Ưu đang định ra tay đột nhiên nàng nhủ lại, phát hiện một cỗ nội lực hùng hậu đang hướng gần tới nàng.

Khi mới cảm giác có người hăng hái tiếp cận, kiếm của nàng đang chuẩn bị ám sát đám nam nhân kia, nháy mắt ở trước mắt nàng đám người đã bị đá bay ra ngoài, họ không cùng một phương hướng đầu đập phải cây đại thụ, bị đập cho thất điên bát đảo, nhất thời quay cuồng đầu óc.

Nhâm Phóng Ưu sững sốt khó tin được, đơn giản là vì người vừa tới thân thủ mạnh mẽ, khinh công kinh người, mới nhận thấy được hơi thở hắn đã tự nhiên xuất hiện trước mặt, thậm chí trong giây lát nhẹ nhàng đẹp bỏ “Chướng ngại” trước mặt nàng.

Không thể tin được chẳng buồn một chi, một đám nam nhân vẫn bất khuất mà hướng tới chỗ người đó vừa xuất hiện chợt đã “Trống rỗng”, lại thành một trận khuá đao múa kiếm chém lung tung.

“Lại đây đánh đường hoàng coi?” Thanh âm người vừa tới trầm thấp, ả ả còn có thể nghe ra một chút ý cười, như là đang nhạo báng những người này không biết tự lượng sức mình.

Nhâm Phóng Ưu thấy bóng dáng kẻ ra tay cứu giúp người, nhìn ra thân hình nam nhân cao cao tráng kiện, có bờ vai rộng lớn, mặc hắc bào (áo choàng đen) đơn giản lại thuận tiện, không giống như một công tử nhà nọ, mà chính là người luyện công phu có võ thuật. Hơn nữa thanh kiếm trên lưng có vẻ ngoài xem ra không hề mới mà rất có lịch sử, hẳn là một bảo kiếm.

Người nọ không có ý nguyện rút kiếm, bắt quả dựa vào công phu quyền cước đã dễ dàng nhanh chóng ra đòn. Bọn người có ý đồ gây rối không đến hai ba chiêu, vũ khí trong tay đều đơn giản bị đánh rớt, không khỏi hô cha gọi mẹ.

Biết gặp được cao thủ, mấy nam nhân không dám ở lại lâu, đỡ đồng bọn bị trọng thương lập tức vất chân lên cổ chạy mất.

“Ha ha, biết phải đi là tốt rồi, da thịt đỡ phải chịu đau.” Đinh Thuần nhìn vài kẻ này nhanh như chớp lui đi, không có định đuổi theo. Dù sao ngoài rừng còn có viện binh đóng trại, mấy người kia không chạy thoát được đâu.

Tay hắn phui phui y phục, ung dung trở lại đây rồi kinh ngạc đón nhận một đôi mắt tức giận.

Đinh Thuần hơi hơi sững sốt, tuy rằng nói làm ơn không cầu báo đáp, hắn không mong muốn nhìn về mặt nhận ơn huệ mà cảm động đến rơi nước mắt, nhưng không nghĩ tới sẽ đón nhận một đôi mắt hằm hằm tức giận.

“Tiểu huynh đệ.....” Đinh Thuần chợt lặng đi, không riêng vì trước mắt vị thiếu niên trên mặt phần nộ, còn bởi vì mặt mày thiếu niên thanh tú, không cần thận làm cho người ta kinh ngạc.

“Là ai muốn ngươi xen vào việc của người khác?” Ngươi khí Nhâm Phóng Ưu không tốt mở miệng. Đầu tiên là trừng mắt nhìn hấn sau liếc mắt một cái, cổ tay vừa chuyển động, lưu loát thu hồi kiếm trong tay, hừ lạnh một tiếng, đi đến phía trước.

Đinh Thuần kiến thức rộng rãi, nhưng ít khi có việc gì có thể làm cho hấn cảm thấy kinh ngạc, nhưng phản ứng của vị thiếu niên trước mắt xác thực làm cho hấn cảm thấy ngoài ý nghĩ.

“Tiểu huynh đệ.....” Đinh Thuần trong lòng có chứa nhiều điều khó hiểu, đang nghĩ muốn đuổi kịp hỏi người này; thì cô nương phía sau – người “Chân chính” được giải cứu, ôn nhu đa tình, sắc mặt hồng hào mở miệng -

“Đa tạ đại hiệp cứu giúp.” Cô nương cúi cúi người, đối với tráng sĩ rút đao..... Ách, tung quyền tương trợ rất có cảm tình tốt.

Lời này vừa nói ra, người dừng lại không chỉ có Đinh Thuần, Nhâm Phóng Ưu cũng quay đầu.

“Đại hiệp?” Trong giọng nói của Nhâm Phóng Ưu có nghi hoặc, còn có khiêu khích. “Cảm tình của cô nương thấy ta chỉ là ‘Công tử’ một tên trời gà không chặt, còn hấn chính là ‘Đại hiệp’ hành hiệp trượng nghĩa?”

Tuy rằng nàng không đọc sách nhiều lắm, nhưng hàm nghĩa hai chữ này đại biểu cho gì thì nàng thật sự rõ ràng hiểu.

“Ách..... Muội không phải có ý tứ này.....” Cô nương bị hỏi như vậy sắc mặt càng thêm xấu hổ.

Nhìn phản ứng của cô nương kia, Nhâm Phóng Ưu thu lại mắt lại nhìn Đinh Thuần một cái cho rõ ràng – nếu không bởi vì hấn nhúng tay, nàng sẽ bị xem thường sao? Tên nhiều chuyện!

Tiếp thu sát khí rõ ràng cùng..... Tô ý muốn phi nhỏ kia, Đinh Thuần lại sững sốt, tiếp theo gợn mặt lên thần nhiên cười.

“Tiểu huynh đệ.....” Đinh Thuần lại mở miệng, còn không kịp nói cái gì. Thanh âm lạnh lùng liền truyền đến.

“Ngươi bảo ai là tiểu huynh đệ?” Câu nói của Nhâm Phóng Ưu như gáo nước lạnh hắt vào hấn. “Đừng thân thiện đặc chí mà nghĩ chúng ta đã gặp mặt qua.”

“Vây ngươi cũng không cần phần uất tức hận như là chúng ta có cừu oán a.” Đinh Thuần đuổi theo, muốn biết rõ ràng chính mình làm cái gì khiến cho tiểu huynh đệ trước mắt bụng tức đến bốc hỏa.

“Chúng ta có cừu oán.” Nhâm Phóng Ưu dừng cước bộ, đôi mắt giận dữ đón nhận hấn miệng tươi cười sang sảng. Nàng chợt ngẩn ra, nhanh dấu đi một tia cảm xúc hỗn loạn hấn khơi lên.

“Khi nào vậy?” Đinh Thuần tò mò đưa tay ra, cúi đầu nhìn tiểu huynh đệ so với hấn chỉ cao hơn bả vai hấn một chút, mặt mày đoan trang đẹp xinh, tuy mặc một thân áo vải thô màu sam đậm, nhưng xem ra rất có vài phần khí chất anh dũng.

“Hiện tại.” Nhâm Phóng Ưu mắt sáng ngời mị hoặc, xem xét kỹ nam nhân trước mắt.

Hấn vẫn luôn mang theo nụ cười – rất hòa thuận, theo cái kiểu thật khách khí.

Nhưng không biết tại sao, nàng chính là cảm thấy hấn cười lộ lên thực cuồng vọng.

Đinh Thuần buông tay, vẻ mặt vô tội.

“Ta làm cái gì?” Mối bạc của hấn khẽ nhúc nhích. “Ta thấy ngươi bị vài tên ý thế hiếp người bao vây xung quanh, hơn nữa bọn họ đồng thời giờ kiếm hướng đến ngươi, ta lo lắng ngươi bởi vậy mà sẽ bị thương.....”

Hấn nói chưa hết lời, đột nhiên trước mắt chợt lóe ánh sáng từ lưỡi kiếm, La Nhận kiếm nắm ở trong tay Nhâm Phóng Ưu đang chỉ thẳng tới yết hầu của hấn.

“Thân thủ thật nhanh.” Đinh Thuần thật tình khích lệ khen ngợi, con ngươi đen tủa ra càng đậm hứng thú.

Bất quá công phu trong nháy mắt của vị thiếu niên này, có thể rút kiếm từ bên hông lại có khí lực làm thanh kiếm mỏng manh vun vút sắc bén mạnh mẽ, có thể thấy được nội lực rất cao.

“Hiện tại, ta biết ngươi vì sao tức giận.” Đinh Thuần đưa tay vuốt cằm, biết chính mình nhiều chuyện. “Ngươi có năng lực có thể bảo hộ chính mình.” Chỉ vì hấn ra tay cứu giúp, làm cho thiếu niên anh hùng này không có đất dụng võ.

Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh một tiếng, nam nhân này cũng không đến nỗi không biết, chỉ là kẻ thích xen vào việc của người khác thôi.

Nàng vừa thu lại thanh kiếm, lướt qua người hấn muốn đi khỏi đây. Nàng còn phải chạy đi, không nhàn nhả cùng hấn nói chuyện dông dài.

Đinh Thuần gặp thiếu niên có vóc dáng nho nhỏ, nhưng tính tình thật ra không nhỏ, biết chính mình làm hỏng cơ hội thiếu niên làm anh hùng rồi, trong lòng có chút áy náy, liền lại đuổi theo.

“Tiểu huynh đệ.....” Đinh Thuận mới mở miệng, đương nhiên lại bị nàng trừng mắt nhìn, liếc hần một cái.

“Nếu như ngươi nói xong thì đừng luyên thuyên nữa.” Nhâm Phóng Ưu hoài nghi kẻ này có phải bị điếc hay không?

“Ra khỏi nhà thì ai cũng là bằng hữu, nên mới giúp đỡ nhau chút thôi, ta thừa nhận vừa rồi là ta không đúng, chỉ là việc xảy ra đột nhiên, không kịp phản ứng, thỉnh ‘Đại hiệp’ không lấy đó làm phiền lòng.” Đinh Thuận chấp tay, không quên “Nịnh hót” một chút.

Ánh mắt Nhâm Phóng Ưu hiện lên chút đăm chiêu, đôi mắt hồ nghi xem xét liếc hần một cái.

Nam nhân trước mắt thân thủ hảo (tốt), thể trạng hảo, thậm chí ngay cả hơi hột cũng hảo, nhưng..... Hần sẽ không có hứng thú “Phi thường” với mình khi đang cái trang đi?

Ngay khi nghĩ đến điều này, nàng lập tức ra tay khóa thẳng cổ họng nam nhân này.

Đinh Thuận cả người kinh ngạc, xuất phát từ trực giác thân hình hắn co rút lại về phía sau, tránh đi đòn công kích sắc bén của nàng. Chẳng qua nàng cũng không định buông tha hắn ngay, liên tục ra tay, chiêu nào chiêu nấy đều là chiêu thức trí mạng.

Mấy chiêu này không vì lấy tính mạng của hắn mà là vì rửa nhục, bởi hắn vừa mới xem thường sĩ diện của nàng. Nàng muốn cho hắn nhìn cho rõ nàng, Nhâm Phóng Ưu này cũng không phải chỉ có công phu mèo quào mà thôi.

Đinh Thuận mới thôi lui, ai ngờ chưởng lực sắc bén lại tấn công, như cuồng ưng vọt tới. Hắn nâng tay nghênh chiến, hai cùng ra nắm đấm đánh vào nhau, đem chưởng lực đẩy hướng ra một bên khác, kinh phong cuộn cuộn nổi lên lăm lăm, Đinh Thuận lập tức phát hiện nội lực của vị thiếu niên này bất phàm, đôi mắt phát ra ánh nhìn tán thưởng.

“Tiểu huynh đệ, hảo thân thù!” Đinh Thuận bên đỡ bên lui, tuy rằng thế công của vị thiếu niên dồn dập, nhưng hắn không nhanh không chậm đỡ lại thành thạo.

Hắn thông dong, Nhâm Phóng Ưu thấy trong mắt, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Nàng tuy là nữ giới nhưng công phu của nàng ở Hắc trại cũng là số một số hai, không người nào có thể đấu ngang bằng. Bất quá, nam nhân trước mắt này khi nghênh chiến với nàng lại có vẻ thập phần thoải mái, võ công không kém nàng.

Dù sao chính mình ra tay đều chỉ vì muốn ngăn trở hắn tiếp tục lại dùng cái loại..... ánh mắt quá mức nhiệt tình xem xét nàng, nàng đơn giản đánh gần đến mới thôi, phút chốc thu tay lại.

Thế công kích như khi đại bàng giơ móng vuốt, rồi đột nhiên giải hóa đi lực đạo đang có, thu tay lại trong nháy mắt không cần tốn nhiều sức, cực động chuyển thành cực tĩnh, chuyển động tạo gió làm cho lá rụng tung bay.

“Chắc chắc chắc, thu đòn phóng đòn tự nhiên, có thể thủ có thể công..... Tiểu huynh đệ, thật sự là nước biển không thể đo lường, người không thể chỉ xem qua tướng mạo a.” Đinh Thuận nâng nhẹ cánh môi, trong miệng chắc chắc có thanh, ánh mắt không dấu tán thưởng nàng.

Đối với người khác khen ngợi, Nhâm Phóng Ưu sớm thành thói quen, chỉ khi hắn không tìm lời tán gẫu rồi hừ lạnh một tiếng, mà không cho là đúng, lại lần nữa xoay người rồi khỏi.

“Ai da, tiểu huynh đệ, thiên hạ to lớn, chúng ta hữu duyên mới gặp nhau, không lưu lại danh tính sao?” Đinh Thuận đuổi theo bước chân của nàng, không hề đường đột ngăn lại đường nàng đi, chỉ là đi theo bên cạnh nàng.

Nhâm Phóng Ưu liếc mắt trừng hắn một cái, cảm thấy hắn thật sự quá đủ phiền, nàng một câu không nói, đề khí liền hướng phía trước bay đi. Mà Đinh Thuận cũng không phải cực nhanh chóng để tâm, bất quá mới chậm hơn cách nàng một thước hắn lập tức liền đuổi kịp tốc độ của nàng.

Nhâm Phóng Ưu vừa nhíu mày, lại bởi vì hắn có thể dễ dàng đuổi kịp nàng mà kinh ngạc, khinh công của nàng thật giỏi, mà hắn cùng vận khinh công nhưng mặt không hồng thở không gấp, còn không ngừng ở bên tai nàng lải nhải -

“Tiểu huynh đệ, ngươi võ công hảo, nội lực cao, là người tốt mới.....” Đinh Thuận cước bộ dừng ở nhánh cây phía trước hắn, dễ dàng theo kịp nàng.

“Đừng đến phiền ta.” Nhâm Phóng Ưu phản ứng, vừa nói vừa tăng tốc phi đến phía trước.

“Tiểu huynh đệ, phiền ngươi tạm thời dừng chân lại, chúng ta nói chuyện chút đi?” Đinh Thuận tuy rằng mặt không đỏ khí không suyễn, nhưng cứ như vậy nói luôn sẽ không rõ.

“Đừng dông dài.” Nhâm Phóng Ưu bắt đầu cảm thấy không đủ kiên nhẫn.

“Tiểu huynh đệ.....” Đinh Thuận còn muốn mở miệng, Nhâm Phóng Ưu rốt cục chịu đủ.

“Ngươi có phiền hay không?!” Nàng bỗng dừng thu bước, ngừng lại tốc độ phi nước đại đứng ở trên ngọn cây, cơ hồ trong nháy mắt cùng lúc đó Đinh Thuận đã dừng lại trên một ngọn cây khác.

“Chỉ cần trả lời ta một vấn đề, ta sẽ không phiền ngươi.” Đinh Thuần ung dung, thái độ thoải mái như là đang trên đường ngăn đón người đi vậy, chuyện làm việc người khác thành của mình hình như hẳn thường xuyên làm.

“Vậy nói mau!” Thanh âm Nhâm Phóng Ưu thanh thúy trong trẻo, mang theo ngữ điệu phẫn nộ, ở đường mòn trong rừng rậm truyền đi gần đó. Một đôi mắt đen tức giận đến bốc hỏa vì nàng chưa từng gặp qua tên nào dai dẳng khó chịu như vậy.

Đinh Thuần xem mắt nàng liếc hẳn một cái, tuy rằng trước mắt là một thiếu niên, nhưng hai má trắng nõn cùng ngũ quan mảnh khảnh này đã có vài phần không hợp nhau, cảm thấy chút quý dị.

Chẳng qua chuyện này không phải hẳn hiện tại nên chú ý đến, hẳn còn chuyện chính sự nói cùng vị thiếu niên này.

“Gần đây đạo phi Giang Nam đang làm loạn, lại trộm cướp, lại cướp bóc, vì nguyên nhân này mà triều đình cũng muốn sút đầu mẽ trán, nhu cầu cấp bách cần người giống tiểu huynh đệ có thân thủ mạnh mẽ như vậy, làm việc giúp triều đình, giúp dân chúng có cuộc sống yên ổn.....” Đinh Thuần từ từ nói ra lý do theo đuổi không bỏ.

Ngay từ đầu hẳn ra tay vì thiếu niên cần viện trợ, sau đó đuổi theo thiếu niên là vì cảm thấy chính mình xen vào việc của người khác, làm cho thiếu niên ở trước mặt cô nương không có cơ hội thể hiện uy phong, muốn tỏ vẻ xin lỗi. Nhưng hiện tại hẳn hoàn toàn là vì tâm tư ái mộ tài năng, muốn thay triều đình giữ lại một người có bản lĩnh, có năng lực giúp đỡ.

Buổi nói chuyện của hẳn rất cực khiến cho Nhâm Phóng Ưu chú ý, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn xuất hiện cảm xúc tức giận, còn thêm nghi hoặc, hơn nữa có một tia khó hiểu, thậm chí còn mang theo hoài nghi.

“Ngươi..... Là người của quan phủ?” Nàng hơi hơi nâng mày, mắt mở to nhìn đi nhìn lại nam nhân trước mắt một thân mặc hắc bào.

Hắn chưa mặc quan phục, trên người là quần áo nhẹ đơn giản thuận tiện, tươi cười sang sảng, thái độ tự tin; có chút không giống với trong ấn tượng của nàng về nhân vật lũ quan lại luôn sợ nọ sợ kia, giả cả sai khiến đầy tớ che ở đằng trước.

“Cũng đúng, mà cũng không phải.” Đinh Thuần thu tay, trả lời nửa có nửa không.

“Nói rõ ràng.” Nhâm Phóng Ưu không thay đổi thái độ hô phong hoán vũ như ở trong trại, giọng thật sự như ra lệnh.

“Hảo.” Đôi mắt đen của Đinh Thuần chợt lóe, đối với thái độ của nàng cũng không nghĩ đến ý gì, vị thiếu niên trước mắt là người đầu tiên dám nói với hẳn như vậy. “Tại hạ là Đinh Thuần, là người triều đình phái đến, đặc biệt cử đến Giang Nam tiêu diệt thổ phi, tính đem Hắc trại thành bình địa.”

Nghe vậy, Nhâm Phóng Ưu trước mắt đen đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn càng biến sắc càng nhanh, đôi mắt sớm lóe lửa giận cơ hồ sẽ phun ra lửa, mặt mày mảnh khảnh nhanh chóng đỏ lên tầng tầng lo lắng.

“Ngươi, là, Đinh, Thuần?”

(Hết chương 1)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Vì xác nhận thân phận của hẳn, Nhâm Phóng Ưu cơ hồ là cắn răng thốt ra câu hỏi này ra miệng!

Đinh Thuần.

Cái tên thích chỗ mồm vào chuyện người khác, lại âm ỹ, lại phiền nhiễu, lại dông dài nhưng chính là Đinh Thuần.

Bỗng nhớ lại hình ảnh huynh đệ của Hắc trại cả người là máu lết về trại cầu cứu, nàng liền chìm trong cơn giận dữ, hận không thể lập tức ra tay, đem nam nhân trước mắt này đến cửa tử.

Nhưng hẳn còn nói muốn phá Hắc trại!

Chính là tâm niệm mới xúc động, nàng lập tức nhớ tới Nhị Hổ còn bị giữ trong tay hẳn, sau khi kín đáo suy tính, chỉ có thể khó chịu mà nuốt vào nỗi tức giận.

Bình tĩnh.

Vì tương lai, nàng phải bình tĩnh.

“Ta chính là Đinh Thuần, người nghe qua tên ta?” Đinh Thuần tò mò nhíu mày.

Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh một tiếng, thanh âm dùng áp lực mà trở nên ôn hòa hơn, lại ẩn chứa nguy hiểm cùng bất mãn.

“Thanh danh ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ vang dội, sớm truyền khắp Giang Nam, từng tên đầu lĩnh đạo phi bị ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ nhắm tới không có ai có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật. Về đủ loại sự tích của người đã sớm như sấm bên tai.” Môi nàng đỏ mọng nhếch lên rất ít, nàng cười gằn, trong ánh mắt lóe ra hào quang lợi hại khác thường.

Đinh Thuần nghe thấy lời khích lệ mà nàng dần dần cao giọng gằn từng tiếng, hai hàng lông mày rậm hơi nhăn lại khó hiểu. Trong lòng nghĩ hẳn tốt cùng lắm sao mà đắc tội tiểu huynh đệ này?!

Nghe mấy lời vị thiếu niên này, tuy rằng câu chữ đều là tán thưởng, nhưng hẳn lại có thể rõ ràng nghe ra trong giọng nói thiếu niên có vẻ trào phúng, thậm chí còn mang theo tức giận.

“Không biết lời tiểu huynh đệ này nói tới ý là không ủng hộ quan phủ?” Hắn lười biếng buông thông cánh tay, nhìn chăm chú vào vẻ mặt thiếu niên.

Nhâm Phóng Ưu nghe đón ánh mắt của hắn, nếu vừa rồi không tận mắt thấy qua công phu của hắn, thì dù thế nào cũng sẽ không tin tưởng hắn xem ra thoải mái vô hại như vậy lại đúng là Đinh Thuần đang bắt giữ Nhị Hồ.

“Nghe nói, người ở trên đường đã bắt được người của Hắc trại?” Nhâm Phóng Ưu trước mặt không trả lời hắn vấn đề ấy, chỉ là muốn xác định Nhị Hồ có việc gì hay không.

“Chính là chu du một hồi thì gặp đoàn người đang bị cướp bóc, nhất định phải ra tay thôi.” Đinh Thuần nói đơn giản như mây bay gió thổi, không có để cho thiếu niên kia biết, trước đó hắn từ lúc đến Giang Nam liền phải người ở tại Giang Nam làm cơ sở ngầm, đầu tiên biết được thương đoàn khả năng bị Hắc trại liệt vào mục tiêu, sau liền chặt chẽ chú ý, quả nhiên làm cho hắn mới bắt giữ được kẻ hết sức quan trọng trong Hắc trại – Triệu Nhị Hồ.

Nhâm Phóng Ưu tức giận đến nghiến răng ngứa lợi, mắt to càng tà mị, vì không phải gì khác chính là không nghĩ để cho hắn thấy rõ ánh mắt nàng một số lúc thể hiện cảm xúc gần như muốn giết người.

Nhâm Phóng Ưu trào phúng nói: “Đinh bộ đầu tài nghệ thật giỏi. Không biết Đinh bộ đầu tính xử trí bọn người Hắc trại như thế nào?”

“Tiểu huynh đệ cũng có hứng thú với Hắc trại?” Đinh Thuần phát hiện chỉ cần vừa nói đến Hắc trại, thiếu niên này liền hỏi nhiều hơn, ngay cả cước bộ lúc này rất nhanh giờ đều ngừng.

Nhâm Phóng Ưu nhún vai, giả bộ một bộ dáng không sao cả, ý đồ đầu xuống sự để ý quá mức của mình.

“Ở đất Giang Nam này không người nào không biết Hắc trại, không người nào không hiểu, ai biết Đinh bộ đầu vừa đến đã bắt nhân vật trọng yếu chịu trời. Ta đương nhiên rất tò mò, Đinh bộ đầu tính như thế nào trừng phạt những người này, ta muốn biết người tính như thế nào ‘Phá’ Hắc trại.” Áp lực trong lồng ngực nàng ngăn cảm xúc sôi trào, không cho chính mình đánh rần động cỏ.

“Có hứng thú, vậy đi theo ta.” Đinh Thuần không quên hiện tại nhiệm vụ là quan trọng nhất, chính là kêu gọi người mới. “Thế lực Hắc trại không nhỏ, chỉ bằng sức lực một người rất khó thành công, nhưng nếu thêm tiểu huynh đệ hỗ trợ nhất định như hổ thêm cánh.”

“Đinh bộ đầu thật ra đánh giá ta cao quá.” Nhâm Phóng Ưu hừ một tiếng, châm chọc nói.

Chính là, đang nói mới chợt nghĩ, nàng bất tri bất giác sau lại phát hiện hắn vừa cung cấp một cái chủ ý không tồi – nếu nàng ở lại bên người hắn, nàng chẳng những biết được kế hoạch kế tiếp từ hắn, còn có thể nghĩ cách thành công cứu Nhị Hồ ra.

“Tiểu huynh đệ, thân thủ người rất cao cường, nếu giữ lại được……” Đinh Thuần không chịu buông tha, còn muốn tiếp tục thuyết phục.

“Hào.” Nhâm Phóng Ưu thái độ vừa chuyển biến, quyết định lưu lại làm “Nội gian”.

“Nhất định sẽ…… Ách? Cái gì? Người đáp ứng rồi? Điều này thật sự là quá tốt.” Đinh Thuần sững sốt một chút, đột nhiên phát hiện hắn đạt thành nhiệm vụ. “Ta đây không thể cứ gọi người tiểu huynh đệ này tiểu huynh đệ nọ, nên xưng hô như thế nào đây?”

Nhâm Phóng Ưu chợt im lặng, nhưng phản ứng lại rất nhanh.

“Gọi ta Nhâm Ưu đi.” Nàng dưới tình thế cấp bách cũng nghĩ không ra cái tên nào khác, đơn giản lấy tên đệm kia bỏ đi.

“Nhâm Ưu?” Đinh Thuần nhìn nàng. “Một cái tên như thế…… Không tầm thường.”

Nhâm Phóng Ưu ngao nghể vênh mặt cười, đầu vung vung, không hề để ý đến hắn, tiếp tục đi đến phía trước.

“Nhâm Ưu, người đợi ta với, chúng ta không phải đi hướng đó……” Tay Đinh Thuần tính nắm vai giữ cậu lại.

Chẳng qua, tay hắn mới chạm vào vai của thiếu niên, vị thiếu niên này liền xoay người một cái trở lại, rất nhanh tránh khỏi tay hắn.

“Nói chuyện cũng đã nói xong, không nên động thủ động cước!” Nhâm Phóng Ưu tức giận mở miệng.

“Hào, không nên động thủ động cước.” Đinh Thuần giờ hai tay lên như đang đầu hàng, đánh cược rằng hán không nghĩ tới phản ứng của thiếu niên này sẽ mạnh như vậy.

Hán khom người lễ độ, làm động tác mời -

“Nhâm huynh đệ, mời đi bên này.”

Nhâm Phóng Ưu dò xét hán, liếc mắt một cái, giường cảm lên thực kiêu ngạo đi theo hướng hán chỉ tay.

Đi theo Đinh Thuần, Nhâm Phóng Ưu kinh ngạc phát hiện nơi hán đi vào không phải nhà lớn của quan lại, mà là nhà trọ bình thường dân dã, chẳng những không có nhìn thấy Nhị Hồ, cũng không thấy quan binh bắt giữ Nhị Hồ.

“Khách quan ngài đã về rồi.” Tiểu nhị rất quen đón tiếp, tìm cái bàn sạch sẽ mời hai người ngồi xuống. “Phòng của ngài đã sửa sang lại tốt lắm rồi.”

“Hãy giúp ta chuẩn bị thêm một gian phòng tốt nhất, lại bung ra rượu cùng đồ ăn ngon đi.” Đinh Thuần hất áo bào ngồi xuống, phân phó với tiểu nhị.

“Vâng, lập tức làm ngay.” Tiểu nhị lưu loát xoay người đi chuẩn bị.

Nghe hai người đối thoại, biết Đinh Thuần cũng không ở tại nhà quan, Nhâm Phóng Ưu phát hiện chính mình tính sai, nằng đem La Nhận kiếm sau lưng đặt trên bàn, giọng điệu bất mãn bởi vì không có nhìn thấy Nhị Hồ.

“Ta còn nghĩ đến đi theo người có thể được ăn, được mặc.” Nàng không rõ hán làm sao có thể ở tại gian nhà trọ nhỏ này.

Đinh Thuần nghe vậy không giận mà cười, đôi mắt ngang ngược bởi vì cười to mà thêm vài phần cuồng vọng.

“Không biết khẩu vị Nhâm huynh đệ nên chọn tạm như vậy, lần sau vì huynh nhất định cải tiến.” Đinh Thuần là người hào khí, tâm tư đã đem người mới quen này trở thành huynh đệ mà đối đãi.

“Này không phải vấn đề khẩu vị.” Nhâm Phóng Ưu cố át giận mà nói, đang lúc này đem lý do nói ra. “Ta lưu lại là muốn lập công với quan phủ, là muốn phá Hắc trại, sẽ xử lý đầu lĩnh Hắc trại kia. Người không mang theo ta đi làm quen tình hình, thế nhưng ở lại gian nhà trọ nhỏ này?!”

“Ha ha.....” Đinh Thuần thật cao hứng có thể nhìn thấy thiếu niên nhanh như vậy liền tiến hành bắt tay vào việc luôn. “Đừng nóng vội, tội phạm đang bị đoàn quan binh áp giải đến Hàng Châu, chúng ta ở tại chỗ này nghe ngóng tình hình, xem xem người của Hắc trại có động tĩnh gì hay không.”

Thân hình Nhâm Phóng Ưu căng thẳng, ánh mắt cũng phát lạnh, biết nam nhân trước mắt không phải nhân vật có thể khinh thường.

Hán lần đầu ra quân liền đại thắng nhưng không bởi vậy mà lơ lửng phòng bị, ngược lại chịu cực chịu khổ, đang ở nhà trọ tồi tàn vắng vẻ này ẩn khuất, hỏi thăm động tĩnh của Hắc trại.

Không có phát hiện sắc mặt nàng khác thường, hán rót cho nàng ly rượu, tiếp tục nói cho xong -

“Chén rượu này vì huynh kính người. Vừa nãy ra tay là ta không đúng, bất quá ta không hối hận cũng chính là bởi vì ta đường đột mới có thể kết bạn làm huynh đệ với người, về sau có chuyện gì cứ việc nói, vì huynh nhất định giúp người.” Đinh Thuần làm người cởi mở, khó có cơ hội gặp được người nào giống vị thiếu niên thân thủ giỏi như vậy mà trẻ tuổi, hán có tấm lòng rất ái mộ tài năng.

Nhâm Phóng Ưu đang muốn nói cái gì, đã thấy hai đại hán ngồi bàn bên cạnh đang bắt đầu gây âm ỹ với tiểu nhị.

“Bất quá là mấy lượng bạc, cần ngăn đón như vậy không cho đi sao?” Đại hán dùng sức vỗ mạnh lên bàn, khí lực to lớn làm cho bàn gỗ lập tức lung lay, dọa sắc mặt tiểu nhị kinh hoàng trắng nhợt, cả người phát run; ánh mắt lại nhìn chường quỳ nghiêm khắc, không thể không cứng rắn chống đối đem lời nói cho hết.

“Đại gia, chúng tôi làm ăn nhỏ, ngài ở nơi này cũng thiếu nợ..... Ách, ý tứ của tôi là nói ngài đã vài lần quên mang ngân lượng theo mình, như vậy tiểu điểm không thể duy trì, ngài có lòng tốt thì trước tiên thanh toán chỗ này đi.” Thanh âm của tiểu nhị phát run.

“Được, người có bản lĩnh thì đến lấy đi!” Đại hán rống lên một tiếng, sắc mặt biến đổi.

Tiểu nhị gặp hai vị đại hán đang cầm đại đao, sợ tới mức sắp sửa sẽ quỳ xuống -

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đao của đại hán mới muốn đánh xuống, một tiếng “Là!” trong không trung chợt lóe ánh sáng kim loại, đại đao kia liền bị chặn lại giữa không trung như vậy.

“Là ai không muốn sống nữa?!” Đại hán sùng sốt, nhưng lại không nghĩ tới đao của mình sẽ bị đỡ.

“Là người.” Nhâm Phóng Ưu lạnh lùng trả lời, trong đôi mắt sâu thẳm chợt lóe ánh sáng lạnh.

Nàng vừa đưa tay cổ tay chuyển động lật thanh La Nhận kiếm hướng lên trên đánh vào đại đao của người kia phát ra âm thanh chói tai bén nhọn, tia lửa

vẩy ra chung quanh, hấp dẫn mọi người chú ý tới.

Ngay tại trước mắt bao người, Nhâm Phóng Ưu đưa nội lực vào mũi kiếm liền run lên, một tiếng “Khuông”, đại đao trong tay đại hán mới phút chốc nhưng đã bị cắt thành hai đoạn, mọi người phát ra một trận kinh hô.

“Sống mà há mồm ăn thịt cá, tay dài quá lại không làm việc cho đúng?” Ánh mắt Nhâm Phóng Ưu giận dữ có chút tà mị, La Nhận kiếm chỉ thẳng vào yết hầu của đại hán.

“Đại, đại, đại hiệp.....” Đại hán chưa thấy qua người nào ra tay nhanh như vậy, bất quá mới một chiêu hán còn không có lấy lại tinh thần, đại đao dùng để hộ thân nhưng giờ liền bị chặt đứt, hán sợ tới mức ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm.

“Hiện tại, có tiền trả không?” Nhâm Phóng Ưu mặc kệ hán xưng hô như thế nào, năng chính là còn muốn công đạo cho người khác.

“Có có có.....” Đại hán từ trong áo lấy ra mấy quan tiền, quăng một cái lên trên bàn. “Xin, xin, đại hiệp tha mạng a.”

“Không đủ.” Nhâm Phóng Ưu xem xét ngân lượng trên bàn liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng. “Cái bàn nguoi đánh hồng không cần bồi thường sao?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Đại hán nào dám nói không, lại để bạc lên bàn.

Nhâm Phóng Ưu lần này rút cục vừa lòng, lạnh nhạt liếc mắt tên đại hán kia một cái, ngữ điệu lạnh như băng nhưng quyết liệt.

“Lần sau ta còn thấy nguoi ăn cơm không trả tiền, ta liền chém nguoi.” Phút chốc kiếm vừa thu lại, La Nhận kiếm rời xa yết hầu tên đại hán kia. Sau chỉ thấy kẻ đó chân mềm nhũn, cùng tên còn lại hoá tốc chạy ra khỏi cửa.

“Làm tốt lắm!” Khách điểm nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm, thật sự là tâm trạng mọi người cực khoái trá.

Nhâm Phóng Ưu trên mặt không có biểu tình đặc biệt gì, như là không có nghe gặp sự tán thưởng này, cũng như không phát hiện trong mắt mọi người sự hâm mộ, ngáng đầu đi trở về bàn gỗ, giống nam nhân cùng bàn hất áo bào ngồi xuống, lúc này mới nhìn thấy biểu tình trên mặt Đinh Thuần kia hứng thú.

Nhâm Phóng Ưu sừng sốt.

Người này vì sao đối với nàng cười không ngừng? Còn nhìn chăm chăm thẳng vào như là mỗi nàng dường như dài một tấc vậy.

“Nhâm huynh đệ nói ta hay chỗ mồm vào chuyện người khác, ta còn cảm thấy nguoi nhân rồi quản việc người khác sẽ không ít hơn so với ta.” Đinh Thuần thấy thú vị nói.

“Hừ.” Nhâm Phóng Ưu trực tiếp uống bát rượu của nàng, lơ đãng liếc mắt. “Cái gì gọi là nhân rồi quản việc người, làm điều thừa mới là nhân rồi, cái này ta làm gọi là gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ.”

Đinh Thuần cười ha ha, biết thiếu niên còn vẫn ghi hận hành động “Làm điều thừa” của hán.

“Ta chỉ là cảm thấy việc này quan phủ sẽ xử lý, không cần nhiều lúc tự sinh sự.” Đinh Thuần không phải vì lấy cớ cho chính mình, mà là hán sinh trưởng trong nhà giáo huấn cậu cái quan niệm đó từ nhỏ.

Lời Hán nói ra lại lần nữa đổi lấy cái hừ lạnh của Nhâm Phóng Ưu.

“Có người vì làm ăn nhỏ để sinh sống chỉ hy vọng có thể tự nuôi sống mình nên chịu nhịn, lại làm cho vài kẻ bởi vậy được một nước lớn tới. Nếu mọi chuyện đều phải nháo loạn nhờ thượng quan phủ, chỉ sợ sẽ bị người của quan phủ ngựa mất, ngay cả ý muốn sống yên ổn cũng không được.....” Nhâm Phóng Ưu ở giang hồ lăn lộn lâu như vậy, sớm thấy trăm kiểu người. “Tóm lại một câu, kẻ ác làm điều xấu sẽ bị người người chống lại, hán không chiếu theo quy củ mà làm, ta liền cho hán mở mắt một chút nhìn một cái.”

“Phải phải, tính tình của nguoi thực không tốt, mới như vậy đã liền ra tay.” Hán không phải không có chú ý tới bàn bên cạnh xôn xao, nhưng hán tưởng chừng quay sẽ xử lý tốt việc này.

“Ta cảm thấy tính tình của nguoi quá cứng nhắc.” Nhâm Phóng Ưu hoàn toàn không ủng hộ hán suy nghĩ thế. “Cái này gọi là càng để kẻ gian làm thể lại càng làm điều ác, kêu thành thả rông.”

“Oa!” Biểu tình trên mặt Đinh Thuần lại càng phong phú thêm chút.

Khi mới quen thái độ vị thiếu niên này bất tuân, không nghe theo hán, hán cho rằng đó là đương nhiên, chỉ vì thiếu niên này không biết thân phận của hán.

Chính là sau khi biết thân phận chân thật của hán, thiếu niên lại vẫn thản nhiên như thế, trượng nghĩa nói thẳng, chỉ kém rằng không chỉ vào mũi hán mà mắng.

Điểm này làm cho Đinh Thuần vừa mừng vừa sợ, lại thêm vài phần càng muốn hứng thú và tìm hiểu người này.

Vị thiếu niên này da thịt mịn màng, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng cũng đã lần người đàn ông chân chính có bản lĩnh, chính nghĩa, điều nào cho rằng nên làm liền làm, tuyệt không lùi bước.

Không giống hẳn, từ nhỏ sinh trưởng trong nhà truyền thống làm quan, hẳn biết chính mình trên vai khiêng danh dự không chỉ của một người mà là toàn gia đình, có khi mặc dù gặp chuyện bất bình nhưng người nhà nói cho hẳn rằng để người của quan phủ xử lý.

Việc quan làm tức là không thể sai.

Từng bước sai sẽ bị người nắm được nhược điểm, tương lai sẽ chết không nơi chôn thân.

Mà vị thiếu niên trước mắt làm cho đôi mắt hẳn sáng lên, trong lòng cũng sáng ngời, nhất thời nghĩ ngờ xem giá trị chính mình.

“Hào!” Đinh Thuần lại nâng chén, thiết tình thương thức rượu cùng người thiếu niên này. “Vi huynh thật sự được lợi rất nhiều, ta muốn kết giao bằng hữu với tiểu huynh đệ!”

Ở bên ngoài bốn sáu nhiều năm, danh hiệu đứng đầu thần bộ đệ nhất thiên hạ, hẳn cơ hồ không có bằng hữu nào, người duy nhất hợp cá tính chính là thị vệ Hường Hộc chuyên bảo hộ an toàn của Hoàng Thượng.

Chính là những năm gần đây hai người chức vụ không giống nhau, Hường Hộc chuyên bảo hộ Hoàng Thượng, mà hẳn thì phụng mệnh ra ngoài làm việc, hai người là bằng hữu mà tình cảm nhạt như nước ốc.

Mà vị thiếu niên này lại thật sự chân chân chính chính xúc động tâm hẳn, khắc sâu trí nhớ hẳn.

Đón nhận một đôi mắt nóng bỏng, tim Nhâm Phóng Ưu đập mạnh muốn nhảy dựng lên, hô hấp ngừng lại.

Đó là một đôi mắt tràn ngập sức mạnh, chỉ mới phát ra sức nóng đã có thể làm cho người ta tim đập mất tốc độ bình thường.

Từ nhỏ đã lớn lên trong trại, nàng nhìn thẳng vào không ít đôi mắt nam nhân cũng chưa từng gặp qua ánh mắt nào như vậy, làm cho nàng lần đầu mắt đi năng lực ngôn ngữ.

“Người.” Nhâm Phóng Ưu cố làm thanh thanh yết hầu, không biết tại sao yết hầu đột nhiên khó chịu.

Nàng từ lúc còn nhỏ chỉ sống ở trong trại, biết sau khi lớn lên “Chỉ hai” đường sống, nếu không phải gả cho Vương Nhị Hùng, chính là gả cho Lý Tứ Cầu. Muốn đánh phá vận mệnh này nàng phải làm cho chính mình không giống như một cô nương.

Nàng không thể giống những cô nương khác! Bằng không vận mệnh nàng sẽ giống vài tỷ tỷ ở trong trại cả đời, chịu để nam nhân sắp đặt cuộc sống.

Nguyên nhân nàng muốn giống nam nhân, không phải chán ghét cuộc sống ở trong trại mà là nàng muốn làm chủ nhân của chính mình.

Mà nàng nói được thì cũng làm được.

Luyện võ, nàng tập luyện chuyên cần hơn so với người khác; Đứng tấn, nàng đứng lâu hơn so với người khác; Ăn cơm, nàng cũng cố gắng ăn nhiều hơn so với người khác, làm cho khắp nơi nhìn nàng không giống cô nương, làm cho nam nhân bên cạnh cũng không dám đem nàng xem như các bà các chị.

Thời gian dần trôi, ánh mắt khinh thị nàng dần dần biến mất, trong ánh mắt nhìn nàng bắt đầu xuất hiện ý kính trọng, kính nể nàng là một “Hán tử” ăn được khổ, nuốt được mật. Khi nàng tiếp nhận chức đầu lĩnh Hắc trại tuy có tiếng gầm phản đối, nhưng cũng không hề thiếu thanh âm tuân theo nàng.

Từ khi đó nàng biết chính mình càng không thể là cô nương. Cử chỉ của nàng giống nam nhân, mặc cũng giống nam nhân, ngay cả nỗi lòng cũng giống như nam nhân.

Mà hẳn, nam nhân tên là Đinh Thuần nhưng không hiểu sao đã gọi lên nội tâm của nàng bị chôn dấu thật sự rất sâu, cái gọi là bản năng nữ tính. Nay nọ.

“Hào huynh đệ, chúng ta làm một ly đi! Vi huynh xin nâng ly uống trước.” Đinh Thuần thúc giục, hơi kinh ngạc phát hiện vành tai thiếu niên trước mắt lại ửng ửng lên hồng đỏ, ngay cả hai má đều hé lộ nhan sắc mê hoặc, làm cho khuôn mặt thiếu niên tràn ngập ánh khí chợt xuất hiện ôn nhu nói không nên lời.

Con người đen của Đinh Thuần buồn bã, bởi vì trong lòng đột nhiên nảy lên cảm xúc quái dị, mặt mày chợt hơi hơi nhăn lại.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, hai người cũng chưa phát hiện đối phương có gì khác thường, lực chú ý tất cả đều đặt ở nỗi lòng chính mình không nên thay đổi như vậy.

Hai người đồng thời nâng chén uống một hơi cạn sạch, vì để “An ủi lòng” cũng là ổn định lại tâm tình.

“Lại uống!” Đinh Thuần thấy thiếu niên nâng cốc uống cạn lại rót thay thiếu niên và mình một ly.

Lần này hai người không hề chần chừ, nâng chén lại uống cạn.

Nháy mắt, động tác này lặp lại mấy lần, hũ rượu đã muốn thấy đáy, gọi tiểu nhị đưa thêm một hũ rượu hảo hạng nữa đến, rượu uống cũng chậm rãi lên men, mà tâm tình của hai người bọn họ cũng dần dần ổn định lại rồi.

Ý nghĩ vừa rồi đại khái chắc chỉ là nhất thời thấy nhầm lẫn gì đó. Bọn họ thật sự không cần quá kinh hách mà chuyện nhỏ hóa thành to.

“Đinh huynh.....” Nhâm Phóng Ưu tìm được thanh âm của mình, đã cảm giác say say hơi váng vất, đáng điệu và cử chỉ của nàng thoảng mềm mại hơn chút. “Những ngày kế tiếp mong ngài chiếu cố tới.”

Tình hình trước mắt này tuy rằng tạm thời không thấy được Nhị Hồ, nhưng cũng là kế sách bất đắc dĩ, nàng không thể buông tha cơ hội này.

Gặp Đinh Thuần hình như có chút thích thú tài năng của mình, nàng phải lợi dụng cơ hội này thật tốt, thăm dò kế hoạch mới của hắn là gì.

“Sao lại nói như vậy, có tiểu huynh đệ như ngươi hỗ trợ khả năng còn tốt hơn so với không ít người.” Đinh Thuần vui sướng vì thái độ thiếu niên thay đổi mà lộ ra tươi cười khoái trá.

Bọn họ uống rượu hết chén này đến chén khác, vừa nói chuyện vừa uống đến tận đêm khuya.

Mặt trời trên cao sáng rực chiếu những tia nắng hè chói chang trên con đường đất lỏn vào thành, có người đi qua mà bụi cát vàng bay bay hơi hơi mù mù.

Đây là đường đi quan trọng chủ yếu đi qua Trấn Hoa thành, nguyên nhân đến nơi đây trước tiên là vì Đinh Thuần thu được mật báo rằng mấy ngày sau trong Trấn Hoa thành sẽ có một thương đoàn đi qua, đến lúc đó sẽ có nhiều hòm chất đầy ngân lượng ra vào thành. Cho dù đường xá không phải là gần nhưng người của Hắc trại hắn là sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, hắn cũng không nên buông tha cơ hội lại cùng Hắc trại giao đấu.

Chính là, kế hoạch lúc trước đặt ra thì không thú vị, bởi vì có người làm bạn có vẻ thú vị hơn.

Tiếng vó ngựa phi nhanh truyền đến từ xa xa, theo cùng với gió còn có thể nghe thấy từng đợt tiếng cười vang quanh quẩn trong rừng.

“Nhâm huynh đệ, không nghĩ tới công phu của ngươi rất cao, ngay cả độ nhanh nhạy cũng làm cho người ta chặc chặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.” Đinh Thuần thực cảm thấy chính mình tìm được anh tài chẳng những có thể phi ngựa, có thể phi thân (thi triển khinh công), còn có thể bắn cung, cũng có thể đánh kiếm.

“Đinh đại ca quá khách khí, thân thủ của ngươi cũng không thường, nhiều lần làm cho ta kinh ngạc.” Nhâm Phóng Ưu ghim cương ngựa lại, ánh mắt xuất hiện thiện tình tán thưởng.

Dọc đường đi, hai người một bên đi, một bên đánh giá, cũng làm cho nàng biết rằng Đinh Thuần gần như là một “Võ sĩ” (người yêu thích võ thuật) cuồng nhiệt.

Người bình thường luyện võ, hơn phân nửa là muốn trở thành tiêu điểm mọi người chú mục; Còn nữa, là vì tự vệ. Mà nàng thuộc phần còn lại vì không cho người trong trại xem nhẹ nàng. Nhưng từ trước đến nay ít người là vì luyện võ mà luyện võ, nhưng Đinh Thuần lại thuộc loại này.

Hắn luyện võ thuần túy chính là bởi vì thích công phu, bất cứ lúc nào hay chỗ nào hắn cũng không quên cùng nàng luận bàn công phu, thậm chí ở trên ngựa liền rút kiếm cùng so chiêu với nàng.

Căn cứ vào tư tâm, nàng cũng muốn thử xem năng lực của hắn. Cho nên suốt dọc đường đi, hắn đưa ra đề nghị tỷ thí, nàng đều đấu với hắn, cũng bởi vậy biết không thể khinh thường võ công hắn tu luyện.

Trong Hắc trại nàng tuy là nữ nhân duy nhất biết võ nhưng không ai võ công trên nàng. Nhưng Đinh Thuần không hổ là thiên hạ đệ nhất thần bộ, về cưỡi ngựa, kiếm thuật, bắn cung đều tương xứng cùng nàng. Thậm chí nàng hoài nghi hắn giữ lại một phần thực lực, hắn tu luyện võ công thì võ công có khả năng trên nàng.

Mới đầu nàng nghĩ đến thái độ hắn thích thú tài năng của mình giờ càng tăng thêm, mà đến khi nàng xác định võ công hắn trên mình thì nàng cũng thiện tình xuất hiện ý nghĩ kính nể, thái độ nói chuyện cũng có vài phần khách khí.

Xem như anh hùng nể phục anh hùng đi! Về công nàng nên khinh thị hắn vì là thù địch, nhưng về tư nàng cũng không nên bắt kính cũng bội phục hắn là một cao thủ.

“Nhâm huynh đệ, mỗi một lần tỷ thí với ngươi, vì huynh muốn tán thưởng một lần, võ công của ngươi như vậy không bao lâu trong thiên hạ có thể sẽ không có ai địch nổi ngươi.” Đinh Thuần cùng nàng sóng vai mà cưỡi ngựa, cao hứng nói hết lời.

“Chỉ sợ ngay cả Đinh đại ca ta đều đánh không lại, không dám trở thành thiên hạ vô địch đâu.” Tâm tình Nhâm Phóng Ưu khoái trá mà giục ngựa phi nước đại, hướng về phía Đinh Thuần lộ ra một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Đinh Thuần nhìn vị thiếu niên vì phơi nắng cả ngày mà mặt có vẻ đỏ bừng, tóc buộc bị gió thổi có chút hỗn độn, vẻ ngoài anh khí lại thêm vài phần xinh đẹp âm nhu. Mà khuôn mặt nhỏ nhắn kia tươi cười với hắn nhưng lại còn xinh đẹp mê người hơn những cô gái hắn đã gặp qua, hắn căng thẳng mà cổ họng không thể thốt ra những từ ngữ này, vội vàng chuyển sang nói chuyện về chủ đề cũ.

“Nhâm huynh đệ thật sự khách khí quá, trong những người ta quen biết ngoài thị vệ chuyên bảo hộ Hoàng Thượng ra, ta chưa thấy qua thân thủ của ai có thể so sánh được với của ngươi.” Đinh Thuần cố làm thanh thanh yết hầu, con ngươi đen nhìn thẳng, không dám lại nhìn cặp mắt to kia vì sẽ làm tim

hắn đập tăng tốc.

“Phải không?” Nhâm Phóng Ưu từ chối cho ý kiến, nhưng trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Không ít người khoa trương khen công phu của nàng rất cao, nhưng lời khích lệ của hắn lại làm cho nàng thiết tình cảm thấy khoái trá.

Chính là, nàng tuy rằng lời nói chẳng thể hiện ý cười, nhưng đáy mắt đầu mi lại vẫn đề lộ ra vui sướng, khẽ nhếch khóe miệng gọi lên độ cong mê người, gió nhẹ làm tung bay tà áo của nàng hơi phất phới làm cho vẻ tươi cười của nàng càng thêm mê người.

Mặc dù đã tự ra lệnh cho chính mình nên nhìn thẳng phía trước, không nên dễ dàng bị vị thiếu niên này ảnh hưởng, Nhưng khóe mắt Đinh Thuần lại sáng ngời như cũ không có xem nhẹ nét xinh đẹp của nàng.

Đáng chết..... Hắn mắng vài tiếng trong lòng.

Mình làm sao vậy? Sao lại vì một vị thiếu niên mà tâm tư có chút động lòng?!

Hay là thật sự là đến lúc cần cưới vợ sinh con hoặc vì cảm dục lâu lắm rồi, ngay cả suy nghĩ đều sinh ra ý thác loạn, ngay cả tim đập đều đã mất tốc độ bình thường bởi vì khuôn mặt ấy tươi cười.

Tâm hắn cố gắng bình tĩnh lại, cầm lấy túi nước giặt một bên thắt lưng đưa cho thiếu niên vì nàng đã đánh mất túi nước của mình.

Động tác Nhâm Phóng Ưu lưu loát tiếp được túi nước, ngửa đầu đổ nước vào miệng để bổ sung lượng hơi nước xói mòn mất dọc theo đường đi.

“Có người nào nói người giống một vị cô nương hay không?” Đinh Thuần đột nhiên quăng ra một câu.

“Phốc!” Nhâm Phóng Ưu mới đổ nước vào trong miệng, còn không có nuốt xuống hết, bởi vì kinh hách mà phun tới văng lên tận mặt của Đinh Thuần.

“Ách?” Đinh Thuần biết lời này đường đột. Trên thực tế, sau khi hắn nghe được thanh âm chính mình phát ra mới biết được chính mình hơi vấn đề như vậy quá đường đột.

Đại khái là nghi vấn này chôn dấu dưới đáy lòng hắn rất nhiều ngày rồi, lần này không cẩn thận mà liền thốt ra lời như vậy.

Chính là hắn chẳng thể nghĩ tới đáp án của nàng còn quá trực tiếp – chính là văng ngay nước lên mặt hắn.

“Khụ, khụ khụ, khụ.....” Hạng Nhâm Phóng Ưu khó chịu nên ho khù khù.

“Ai ai ai..... Vì huynh nói lỡ.” Đinh Thuần gặp cảnh thiếu niên đột nhiên ho khù khù mà trong lòng rất áy náy, đưa tay lau đi nước trên mặt, giục ngựa đi đến bên người thiếu niên, đầu tiên là một tay cầm dây cương ngựa của nàng, tay kia thì lại tự nhiên vỗ nhẹ sau lưng của nàng, muốn giúp vị thiếu niên đỡ ho mạnh.

Động tác xa lạ mà vô cùng thân thiết, khi hắn hạ tay xuống thì từ lòng bàn tay ấm áp của hắn truyền độ ấm, khiến hai má Nhâm Phóng Ưu càng thêm hồng đỏ, vành tai của nàng có chút phẫn hồng vì mất tự nhiên.

“Đừng, đừng..... Đừng vuốt.” Nhâm Phóng Ưu không được tự nhiên muốn đẩy tay hắn ra, tránh đi tiếp xúc giữa hai người vô cùng thân thiết như thế.

“Trước đừng nói, chờ đều rồi nói sau.” Nhưng Đinh Thuần chỉ làm cho da mặt thiếu niên này càng mông, cũng không để ý tới nàng đang đẩy hắn ra, ngược lại hắn dựa vào càng gần vỗ về tấm lưng của nàng.

Nhâm Phóng Ưu từ nhỏ lớn lên trong trại, gặp qua không ít nam nhân, kẻ sát người khác hay cơ hội vật lộn cũng không phải số ít, nhưng chưa từng có ai dùng thái độ ôn nhu như vậy đối xử với nàng, khiến nàng nhất thời có chút bối rối, một lòng thấp thỏm, cảm quan phá lệ (thay đổi) sâu sắc.

Dò xét khuôn mặt của thiếu niên chợt hồng không biết bởi vì ho mạnh, hay vì nhân tố gì mà Đinh Thuần lại một lần nữa cảm thụ cảm giác tâm động không hiểu từ đâu ra kia, hô hấp càng thêm dồn dập.

Phát hiện chính mình luống cuống, hắn bắt tri bất giác phát hiện chính mình thật sự không cần phải làm động tác chiều cổ chăm sóc đối với một thiếu niên như vậy, hắn thật sự đem vị thiếu niên này trở thành cô nương.....

Cho tới nay tuy rằng hắn không có chân chính động tâm với ai, nhưng không hề nghi ngờ bởi hắn biết chính mình thích nữ nhân.

Chỉ là sau khi gặp được thiếu niên này, tâm tư của hắn rốt cục không hiểu sao động lòng, tim đập cũng tăng tốc quỹ dị, ngay cả suy nghĩ của hắn đều quá mức kỳ quái, không thể xác định rốt cuộc mình thích có phải là cô nương hay không.....

“Đừng nói chuyện như vậy nữa!” Nhâm Phóng Ưu chẳng dè thấp tiếng nói, rống to một tiếng hướng về phía Đinh Thuần.

Chính là, thanh âm của nàng thực đủ mười phần khí thế, nhưng nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cùng vành tai vẫn không thể nén nổi mà hiện ra sắc phẫn hồng mê người, làm cho Đinh Thuần lại sững sốt, đôi mắt hắn cơ hồ muốn ngắm nhìn mê muội, lo lắng trong lòng lại thêm vài phần.

Cảm xúc trong lòng ngực của chính hắn càng dấy lên làm hắn càng thêm khó hiểu, mặt mày lại càng nhanh nhúo lại, đành cố giả làm như bị đui mù đi.

Mà Nhâm Phóng Ưu đón kia một đôi mắt đen nhìn thẳng mình, thần kinh của nàng buột chặt.

Nàng khấn trương, cực kỳ khấn trương.

Chính là nàng không rõ nguyên nhân nàng khấn trương, vì sợ bị hấn nhận ra thân phận chân thật, hay vì một loại cảm xúc khác không rõ cho nên nghĩ đó là tình ý ái muội.

Cặp mắt kia nóng cháy không hiểu sao lay động lòng nàng, khiến nàng ngay cả tim đập đều hoảng loạn.....

“Ta đường đường là một nam tử hán, tuy rằng kính nể người là thiên hạ đệ nhất thần bộ, nhưng ta cũng không thể để người có thể nhục mạ ta như vậy.” Nhâm Phóng Ưu cố gắng dùng tức giận che dấu cảm giác trong ngực kia nói không nên lời.

“Hào hào hảo.....” Đinh Thuần biết chính mình nói lỡ lời. “Ta hay nói giỡn, chỉ là nói giỡn thôi.”

Hấn luôn luôn suy nghĩ kín đáo, lại không biết tại sao, luôn ở trước mặt vị thiếu niên này nói ra lời kỳ quái. Nhưng tuy rằng miệng hấn giải thích xong, nhưng trong lòng cũng thật sự hối hận nói ra người ấy giống nữ nhân.

Thật sự là đáng chết.....

Rõ ràng là nam nhân, nhưng thiếu niên này xem thấy thế nào cũng..... Xinh đẹp như vậy, khiến mình lại hứng chịu một trận tâm ý viên mãn không được tự nhiên.

Hấn chẳng lẽ đoạn tay áo chỉ phích (là nam nhân thích nam nhân)?

Nhất thời Đinh Thuần tự mình cũng không biết rõ ràng lắm.

(Hết chương 2)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trời âm

Đinh Thuần cùng Nhâm Phóng Ưu qua một thôn làng nhỏ không có nhà trọ, rồi sau đi vào trong rừng rậm, mắt thấy “Trần Hoa thành” còn hơn mười dặm nữa mới đến nên bọn họ quyết định ở trong rừng nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ đi ra đường cái vào thành.

Đinh Thuần xung phong nhận việc đi hái chút rau dại đỡ đói, Nhâm Phóng Ưu vui sướng đáp ứng vì không phải ý gì khác, mà là khó được cơ hội nghỉ ngơi một mình.

Mấy ngày nay bọn họ dù chưa ngủ cùng giường, nhưng Đinh Thuần thường thích đột nhiên đến thăm nàng, làm cho nàng ngay cả muốn tắm rửa đều phải cẩn thận, cẩn thận, vội vàng làm việc gì khác, rất sợ không chú ý sẽ để lộ thân phận.

Nàng rốt cục đợi được cơ hội này, có thể rửa mặt chải đầu sạch sẽ một cái.

Trên con đường duy nhất đi qua Trần Hoa thành, nàng hai năm trước từng hai lần mang người của Hắc trại đi cướp hàng, bởi vì chỗ này hẻo lánh nên viện binh khó tìm, hai lần ra tay đều thắng lợi trở về làm cho nàng khắc sâu ấn tượng.

Cũng bởi vì từng cẩn thận thăm dò qua địa hình vùng này, nàng biết cách đó không xa có suối nước nóng bốn mùa không đông nằm bí ẩn sau cự thạch, nàng có thể thừa dịp Đinh Thuần không đuổi theo đến nơi đó, hưởng thụ tốt một chút.

Vì thế khi bước chân Đinh Thuần mới vừa đi khỏi, Nhâm Phóng Ưu sau lưng lập tức chạy đến suối nước nóng theo vị trí trong trí nhớ.

“Thật sự là quá tốt!” Giây lát sau nàng quả nhiên nhìn thấy chính là suối nước nóng nàng giờ này mạo hiểm trốn đến.

Nhâm Phóng Ưu cẩn thận xem xét bốn phía, sau khi chắc chắn bốn bề vắng lặng mới dám cởi ra quần áo cùng tắm vài buột ngực làm cho nàng mấy hôm nay cảm thấy không khỏe, tiến đến ngâm mình thoải mái trong dòng nước ấm áp, nàng thỏa mãn thờ dài một hồi.

Khởi nhẹ lượn lờ đem cả người nàng chìm đắm trong không khí ấm áp, nàng đưa tay bỏ sợi dây buộc tóc, thuận tiện gỡ xoắn mái tóc đen dài mượt mà trong dòng nước nóng.

Nàng nhắm mắt lại, thoải mái duỗi thẳng cánh tay, thả lỏng gân cốt mấy ngày nay đều căng thẳng.

Đi vắng ở Hắc trại, thời gian tắm gội là khoảnh khắc nàng thả lỏng nhất, có thể thư giãn làm tiêu tan hết mọi mệt mỏi cả một ngày; mà mấy ngày nay cả người nàng chẳng những áp lực, càng không có phút nào thả lỏng, gân cốt toàn thân nàng đều như bị kéo căng không thể động đậy.

Suối nước nóng yên tĩnh này như là cứu tinh của nàng, nàng thả lỏng cơ bắp trong dòng nước ấm, cũng đồng thời thả lỏng tâm tình.

Tay nhỏ bé cẩn thận chà sát lau cánh tay thon kia, lướt qua vùng ngực nở nang bị vài buộc ngực che giấu, nàng hưởng thụ suối nước nóng độc đáo làm làn da thêm nhẵn mịn, tẩy sạch bụi bặm, tâm tình dần cảm thấy yên lành, hưởng thụ khoảng thời gian trong mấy ngày nay chưa từng thả lỏng thoải mái cho tới giờ.

Nàng nghiêng ra sau tựa vào bên vách đá, đôi tay nhỏ bé lướt nhẹ qua mặt nước làm nổi lên từng đợt gợn sóng, mái tóc dài ở trên mặt nước gợn di động theo làn sóng nhẹ, nàng khó có được khoảnh khắc du dương tự tại này làm cho nàng cơ hồ muốn ngủ.

Nhâm Phóng Ưu hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại, làm cho cả người trầm lặng từ từ lặn xuống, hưởng thụ nước suối ấm áp bao quanh, ấm áp, ôn hòa, mềm nhẹ.....

Nàng ở trong nước nín hơi thở làm cho chính mình chìm ngập trong nước cho đến khi một tia hơi thở cuối cùng trong phổi của nàng dùng hết, nàng mới cảm thấy nỡ nãn đứng lên, bắn tung tóe bọt nước ra xung quanh, hai tay ôm lấy mái tóc đen rồi vung ra sau làm cho mái tóc dài mềm mại dán vào đường cong trên lưng nàng.

Nàng thỏa mãn hít thở một hơi dài mới muốn đi lên lau người mặc y phục, nhưng phía sau lại đột nhiên xuất hiện thanh âm quen thuộc -

“Hóa ra đệ ở chỗ này!” Đôi chân Đinh Thuần vượt qua cự thạch, lọt vào trong bụi cỏ rậm rạp, nhận ra cái áo khoác đặt ở trên cỏ, “Nếu không phải tiếng nước hấp dẫn sự chú ý của ta, ta còn thực tìm không thấy đệ đâu.”

Đột nhiên tiếng vang đến làm cho cả người Nhâm Phóng Ưu cứng đờ, một tay che mặt, ảo não vì thất sách của mình, tay kia thì che trước ngực trần trụi của mình, thêm một cử động nữa cũng không dám.

Không có phát hiện Nhâm Phóng Ưu khác thường, Đinh Thuần bị suối nước nóng này hấp dẫn lực chú ý của hắn.

“Đệ cũng thật là, tìm được thứ tốt này nhưng vẫn độc hường một mình, ta một còn xung phong nhận việc đi hái được không ít rau dại, không nghĩ tới thể nhưng đệ ở nơi này tìm được suối nước nóng tuyệt như vậy.” Đinh Thuần nhìn hơi ẩm bốc lên từ nước suối, tâm tình hưng phấn, hai tay cõng đai lưng xuống, cực muốn xuống nước thử xem tư vị tắm suối nước nóng.

Nhâm Phóng Ưu cả người ngụp xuống nước, chỉ lộ ra cái khuôn mặt của nàng ở trên mặt nước, ý đồ muốn che lấp thân thể của nàng. Nàng may mắn chỗ này đầy hơi nước che phủ, nàng hẳn là có thể tiếp tục giấu giếm tiếp – chỉ cần nàng có thể mau chóng lấy quần áo, che đi da thịt toàn thân tuyết trắng.

Chính là nàng còn không có kịp nói cái gì đã chợt nghe đến tiếng động cõng áo từ phía sau, Nhâm Phóng Ưu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Ngươi muốn làm gì?” Thanh âm của nàng thanh thúy trong trẻo, không kịp che dấu kinh hoàng.

“Đệ làm cái gì, ta sẽ làm cái đó a.” Đinh Thuần trong giọng nói có chút khó hiểu. “Ta cũng muốn xuống tắm nước suối.”

“Không cho phép xuống dưới!” Nhâm Phóng Ưu lớn tiếng quát tháo, phát hiện thanh âm của mình đang run rẩy.

Đời này không trải qua tình huống quá khó khăn như vậy, nữ giả trang nam lâu như vậy thế nhưng trong tình cảnh này lại bị người bắt gặp.

“Nhâm huynh đệ, ngươi rất không suy nghĩ gì cho ta!” Đinh Thuần cõng bỏ áo khoác quăng sang một bên rơi trên cỏ, thấy khó hiểu nên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vị thiếu niên cách vài thước trong khí trời đầy hơi nước.

Không xem được rõ hoàn hảo, nhưng cảnh này vừa thấy đã làm tâm hắn lại run lên.

Trên mặt nước hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì tức giận hay bị khí nóng làm hồng đỏ bừng bừng, mái tóc đen mềm mại xõa rối tung xung quanh khuôn mặt xinh đẹp, trên mặt nước kia hé ra nhan sắc kiều mị đang nổi giận đùng đùng, hai mắt sáng ngời, đôi môi phiếm hồng..... Nhưng lại xinh đẹp hơn tất cả nữ nhân hắn gặp qua trên đời này.

“Đệ thật sự.....” Thật sự mỉa mai quá đáng.

Như là bị ý chí thúc dục nên Đinh Thuần trần phần thân trên đã từng bước một đi xuống suối nước nóng, muốn đến gần người thiếu niên này nhìn xem rõ ràng hơn.

Nhâm Phóng Ưu sợ tới mức môi đỏ mọng khẽ nhếch, phản ứng trong lúc nhất thời nhưng ngay cả ngăn cản hắn đều không kịp, phía trước hắn đã đi vài bước đến gần hơn.

“Đừng, đừng, đừng.....” Nhâm Phóng Ưu sợ tới mức mồm miệng không nói rõ. Sự tình không ổn, sự tình không ổn!

“Đệ rốt cuộc đang sợ cái gì?” Khi khoảng cách ngắn lại, Đình Thuận rốt cục thấy rõ ràng vẻ mặt vị thiếu niên này, có nỗi kinh hoàng nói không nên lời, nhưng cũng có nét xinh đẹp nói không nên lời.

“Người, người đi ra ngoài. Người không, không cần bước lại đây.” Nhâm Phóng Ưu không ngừng thối lui ra sau, ý đồ muốn tăng khoảng cách giữa hai người.

Ngực hần lõa lồ, người cao ngất ngang nhiên, hiên ngang hướng đến gần nàng, đôi mắt đen khó hiểu vẫn chuyên chú ngắm nhìn nàng. Hần không rõ vì sao hắn muốn tiếp cận vị thiếu niên này như vậy?

Nhâm Phóng Ưu không ngừng run run, nàng chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, khi hoàn cảnh gian nan này càng tới nhanh khiến nàng lần đầu cảm giác được bất lực.

Xong rồi! Xong rồi! Nàng thật sự xong rồi!

Nàng dùng sức nháy mắt mấy cái, ý muốn tỉnh táo lại, nàng nghĩ biện pháp nào đó, nghĩ ra một biện pháp nào đó mới được.

Chính là trời không chiều lòng người, nàng càng khẩn trương càng không thể khống chế chính mình, đột nhiên chân nàng đạp phải một hòn đá nhỏ đầy rêu xanh, cả người nàng phút chốc đổ nhào hướng xuống nước.

Nhâm Phóng Ưu đỡ người một cái, mặc dù không giống người bình thường sẽ kinh hoàng thét chói tai, nhưng cũng bởi vì sức cản của nước làm cho nàng không thể thông dong vận lực, cả người trằm tiến vào làn nước nóng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sét đánh không kịp bưng tai Đình Thuận đưa một tay ra cầm cánh tay của nàng, định kéo nàng lên khỏi mặt nước -

Không được!

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Nhâm Phóng Ưu, nàng biết nếu như vậy nổi lên liền xong đời, vì thế ra sức uốn éo, tránh khỏi tay hắn, làm cho chính mình chìm trong nước.

“Nhâm Ưu. Đệ đang làm cái gì thế?” Đình Thuận sững sốt, không có ý gì chỉ muốn giúp nhưng lại bị thiếu niên tránh như đang phòng bị hắn, hắn lại khua tay trong nước không bao lâu đã chạm phải mắt cá chân của người đang muốn trốn thoát đi, đúng là ngoài ý muốn nên hắn cố gắng lại cẩn thận ôn nhu như trước.

Tay Đình Thuận bị đạp một cái, Nhâm Phóng Ưu lại tránh khỏi không để hắn chạm phải, lặn ra xa một chút đến chỗ khác.

Đình Thuận vừa không thể giải thích vừa nghi hoặc, quyết định cùng Nhâm Phóng Ưu giải thích cho rõ!

Tay hắn lại lặn mò trong nước quyết tâm bắt được vị thiếu niên đang cố tránh đi này, Nhâm Phóng Ưu ngoái đầu nhìn lại thấy thế, sợ tới mức điên cuồng hô to, cũng không quan sẽ uống vài ngụm nước suối, ra sức muốn ngăn cản hắn.

“Dừng tay! Dừng tay!” Nàng miệng đầy nước, lắp bắp không rõ có hô lên. Trong phút chốc nàng có cái ý tưởng, có lẽ cứ như vậy tự mình chết đuối thì tốt lắm, khả năng so với tình huống hiện tại sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng hiển nhiên Đình Thuận không rõ nỗi kinh hoàng của nàng, hắn không rõ nàng tại sao cứ trốn trong nước, như đang vội vã muốn che lấp gì đó.

Không muốn cứ theo đuổi để càng lúc càng nghi hoặc thêm nữa, Đình Thuận quyết định muốn bắt nàng để hỏi cho rõ. Vì thế lần này một tay nắm được tay nàng, hắn sẽ không buông tay, nhanh chóng kéo người vào trong lòng mình, rồi hắn rõ ràng cảm nhận được thân hình nàng mềm mại đang lao đến người hắn.

Đó là -

Đình Thuận lại sững sốt, ánh mắt nghi hoặc hướng xuống xem xét vẻ mặt Nhâm Phóng Ưu bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoảng hốt đến trắng bệch, đôi mắt to toát ra vẻ bất lực, như người bị luống cuống nên ngay cả năng lực ngôn ngữ đều không có, đôi tay nhỏ bé ngăn trở hắn, một đôi chân không kình nể muốn đá văng hắn, nàng điên cuồng chống cự lại sự tiếp cận của hắn không cho tới gần.

Dù nói như thế nào thì Nhâm Phóng Ưu là người luyện võ, cường lực của nàng không thể khinh thường; mỗi một cước, mỗi một chiêu đều mang theo lực nên dù cơ thể rắn chắc cũng vẫn chịu đau. Rốt cục sự tự chủ của Đình Thuận hồng mất luôn.

“Huynh thật sự là chịu đủ rồi!” Hắn hướng về phía Nhâm Phóng Ưu mà rống to, nhéo mạnh hai vai của nàng, kéo nàng áp vào lồng ngực của hắn, muốn dùng sức mạnh để kìm kẹp vị thiếu niên này không tung chiêu nữa, đem người này giam cầm trong đôi tay hắn.

Chính là xúc cảm vừa rồi chợt lóe đã nhanh biến mất vào lúc này, giờ hoàn toàn bị phóng đại gấp nhiều lần, hắn thật sự cảm nhận hai người đang dính sát vào nhau.

Đình Thuận bị dọa sợ run, còn Phóng Ưu cũng sợ tới mức ngây ngẩn cả người.

Đình Thuận rũ mắt xuống, đón nhận ánh mắt bối rối của nàng, trong ánh trắng sáng mờ ảo xem kỹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nhâm Phóng Ưu không biết làm sao nhìn hắn, thân thể mềm mại phần hông bị hắn kiểm chế vẫn không ngừng phát run.

Trong ánh mắt nhìn lẫn nhau đều có nỗi khiếp sợ nói không nên lời.

“Đệ là..... Không, nàng là.....” Đầu óc Đinh Thuần vốn thông minh nhưng lần đầu không thể bình thường vận dụng, thân mình hấn ôm chặt nàng, được cảm thụ thân hình mềm mại của nữ nhân đầy đặn, thân mình hấn cũng thành thực phản ứng lại.

Phát hiện hấn đã nhận ra giới tính chân thật của mình, Nhâm Phóng Ưu xấu hổ dùng sức đẩy, lúc này đây nàng rốt cục thành công đẩy hấn ra. Hai tay che ở trước người mình, mái tóc đen mềm mại rồi tung trước người nàng, dường như chẳng thể che lấp hết được làn da trắng nõn không tỳ vết, xinh đẹp làm cho người ta kinh diễm.

“Ngươi, tên hỗn đản này! Ngươi, vương bát đê con này! Ngươi điếc? Choáng váng? Hay là làm sao vậy? Không có nghe ta bảo ngươi đừng xuống dưới sao?” Nhâm Phóng Ưu thẹn quá thành giận rống to với Đinh Thuần, dùng phần nộ che dấu sự xấu hổ quần trí lúc này.

Giây lát sau Đinh Thuần rốt cục phục hồi lại tinh thần.

Nhâm huynh đệ của hấn..... Dĩ nhiên là một cô nương?

Trong đôi mắt đen của Đinh Thuần có thể hiện ý không thể tin, nhưng cũng có niềm kinh hi khó có thể phát hiện, chậm rãi sáng tỏ những phản ứng quái dị lúc trước của hấn đều là phản ứng theo bản năng của nam nhân nên có.

Hấn không có vấn đề, người có vấn đề là nàng!

Đinh Thuần tươi cười trở nên càng thoải mái, thậm chí còn mang theo vài phần mừng thầm – Nhâm huynh đệ của hấn là một cô nương. Nàng là một cô nương!

Cách nhau một khoảng không gian đầy hơi nước lượn lờ, Đinh Thuần nhìn nàng từng anh dũng hiên ngang nay mang theo vài phần bất an, vài phần quật cường cùng hết bướng bỉnh không chấp nhận thua, khuôn mặt nàng trắng nõn không hề bị sợ tới mức trắng bệch, mà là lộ ra sắc đỏ bừng mê người thêm nhỏ dãi – lòng bàn tay của hấn chợt ngứa, rốt cục hiểu được vì sao lúc trước lòng bàn tay chạm vào da thịt nàng cảm thấy non mềm giờ càng thấy nó trắng trẻo ngọc ngà.

Nhâm Phóng Ưu cách hấn vài bước, nửa như ngồi xổm ngập cả người trong nước, đôi mắt to thẳng tắp trừng trừng nhìn hấn, không có quên bên môi hấn tươi cười rất tự nhiên. Trong lòng nàng vừa tức vừa giận, vừa thẹn và quần trí, lại không nghĩ ra kế sách nào khả thi.

“Còn nhìn nữa ta liền khoét mắt của ngươi.” Hấn rất tự tại nhìn chăm chú nàng, toàn thân Nhâm Phóng Ưu dường như đang bị thiếu cháy.

Đinh Thuần khoanh hai tay lại, sau khi biết nàng thật sự là nữ nhi thì thái độ của hấn tự nhiên hơn.

Hóa ra việc tìm hấn đập tăng tốc, việc hấn khó thờ, tất cả đều là vì hấn gặp gỡ một mỹ nhân như thế, cũng chẳng trách lúc trước hấn không hiểu vì sao tâm ý rung động.

“Đến a, ta không ngại nàng hiện tại thử xem, ta nhất định không đánh trả.” Đinh Thuần ung dung nhìn nàng, bên môi nhợt nhạt ý cười, thật cao hứng chính mình chỉ đánh bậy đánh bạ nhưng lại làm cho người ta lao vào trong lòng hấn. (Sia: Híc, mặt dày quá thể lun >.<)

“Đinh Thuần!” Nhâm Phóng Ưu tức giận đến nổi kêu ngay cả tên họ của hấn, đón nhận cặp mắt đen kia thêm nhiệt độ cùng sự khiêu khích rõ ràng, nàng lại bất lực.

Nếu nàng hiện tại “Ào” đi lên, chỉ sợ người bị ăn luôn sẽ là nàng.

“Xoay người sang chỗ khác.” Nàng giận ra mệnh lệnh với hấn, tuy rằng đang trong hoàn cảnh xấu nhưng thái độ của nàng vẫn ngang ngạnh.

“Ta không muốn.” Đinh Thuần lắc đầu, khó được cô hội làm vô lại, hai tay vẫn khoanh trước ngực bất động.

Lúc hai người gần nhau, hấn mặc dù thấy không rõ thân hình non mềm vừa mới choàng tiến vào lòng ngực mình, nhưng một mái tóc đen che che hờ hờ làn da trắng mịn, khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ cùng đôi môi đỏ mọng, những vẻ đẹp này đều làm cho hấn không chuyển tầm mắt ra chỗ khác được.

“Này ngươi không phải có vấn đề gì chứ, xoay người sang chỗ khác!” Nhâm Phóng Ưu đưa ra tối hậu thư với hấn. Tình hình trước mắt thật sự cực kỳ ngớ ngẩn, nếu truyền ra ngoài thì nàng là trại chủ Hắc trại chắc chắn sẽ lập tức bị đá khỏi ngai vàng của trại chủ.

Nhìn ra ánh mắt kiên quyết của nàng, sợ giằng co như vậy sẽ không hay, nàng sẽ xấu hổ quần bách như vừa rồi, nàng sẽ có ý muốn tự đim mình chết đuối, hấn cũng chỉ đành tạm thời thuận theo lệnh của nàng.

Hấn thông thả xoay người, còn chậm chạp đi phía trước vài bước, cho nàng một ít không gian. Lúc này mới phát hiện chỗ nàng để quần áo, dưới áo khoác có một tấm vải trắng dày – hấn nghĩ đến đây chính là tấm vải bó ngực che đi hết thấy, mới làm cho hấn ngay từ đầu liền không phát hiện nàng chân thật là một nữ nhi.

Chẳng qua hiện nay hấn đang đứng giữa nàng với đồng quần áo trên cỏ kia, chắc hấn rất ngạc nhiên, nhưng nàng nên làm cái gì bây giờ.

“Ách..... Cái kia, cái kia.....” Thực hiển nhiên, Nhâm Phóng Ưu cũng chú ý tới chuyện này. “Ngươi lên bờ trước đi, đi được càng xa càng tốt, không

cho phép quay đầu.”

“Điều này sao thành, ta phải thay nàng canh chừng chứ.” Đinh Thuần không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hẳn không nghĩ bỏ qua cơ hội ‘Ở chung’ cùng với thân phận khôi phục nữ nhi của nàng, cơ hội này có bao nhiêu đâu.

“Không cần phải thế.” Nhâm Phóng Ưu lạnh lùng quăng ra một câu. “Người chính là ‘Thú dữ’ duy nhất ở đây.” Còn muốn canh chừng cái gì đây!

Lời nói tức giận của nàng đổi lấy tiếng cười ha ha của Đinh Thuần, hẳn quyết định chẳng thể nào không hề đùa nàng tí gì.

“Cần ta đem xiêm y đưa cho nàng không?” Ánh mắt Đinh Thuần hiện lên một chút ý cười.

“Người chỉ cần đi xa vào, đừng quay đầu lại, đừng đến gây rắc rối là tốt rồi.” Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh một tiếng, từ chối ý tốt của hắn, chẳng chấp nhận được vì biết hắn bụng dạ khó lường.

“Ở trong lòng nàng, không chịu nổi một vi huynh như vậy sao?” Đinh Thuần buồn cười cố hỏi thêm.

Nàng đứng ở phía sau hắn, nhìn tấm lưng rắn chắc của hắn, cho dù nhìn không được vẻ mặt hắn thì nàng cũng biết chắc chắn hắn đang lộ vẻ mỉm cười, thậm chí còn có vài phần đùa cợt.

Đời này, Nhâm Phóng Ưu còn không có lần nào quá quẩn trí như vậy.

Không nghe thấy phía sau có đáp lời lại, Đinh Thuần biết nàng giận, ở chung mấy ngày nay tới giờ hắn biết tính tình của nàng rất dễ nổi nóng, nếu không phải giờ người nàng không mang gì, chỉ sợ lúc này đã muốn mang theo kiếm giết hắn ngay tại đây.

“Hào, ta không chọc nàng, nàng cũng chậm chậm bình tĩnh lại, ta đến đằng trước chờ nàng.” Đinh Thuần đi sai bước nhanh lên bờ, khom người nhặt lên áo khoác vừa mới cởi, khỏe mắt vừa vịn ngắm thấy một vật “Thú vị” này nọ.

Hắn chần chờ một chút, cánh môi gợi lên nụ cười nhẹ, xoay người một cái đứng dậy, đem này nọ nhặt lên, đi nhanh đến phía trước.

“Mau đứng dậy đi, vi huynh đến đằng trước nhóm lửa.” Đinh Thuần dứt lời, rốt cục đem không gian suối nước nóng này trả lại cho nàng.

Nhâm Phóng Ưu nhìn bóng dáng hắn biến mất ở trước mắt, môi đỏ mọng vẫn cắn chặt, sau một lúc lâu nàng không rời khỏi suối, vẫn cứng ngắc duy trì nguyên động tác cũ. Nàng động cũng không ổn, bất động cũng không ổn – vì sau khi đứng dậy nên đối mặt hắn như thế nào?

Nhưng thân mình không dậy nổi, chẳng lẽ còn chờ hắn đi trở lại đây sao?

Ảo não chửi nhỏ chính mình vài câu, đôi tay nhỏ bé Nhâm Phóng Ưu dùng sức vỗ mặt nước làm bắn tung tóe những bọt nước ra xung quanh và lên cả mặt mình, nàng càng cố về cực kỳ chật vật.

Quên đi, dù sao nàng luôn nghĩ cần đối mặt mọi chuyện, nàng chưa từng trốn tránh cái gì, càng không nên sợ hãi.

Chính là cảm xúc đó nói không nên lời, không phải sợ, lại mang theo chút hoảng hốt; không phải chán ghét, nhưng cũng chưa so được tới vui sướng. Nàng nghĩ đã muốn mau mau không hiểu chính mình đến tột cùng đang suy tư cái gì.

Nhâm Phóng Ưu vừa tức vừa quẩn đi lên bờ, ngồi xỏm xuống, muốn tìm được tấm vải buộc ngực từ một đồng quần áo như ‘ngọn núi nhỏ’ của chính mình.

Chính là dù nàng tìm qua vài lần chỗ “Núi nhỏ” quần áo vẫn không thấy tấm vải kia.

Đáng giận! Nam nhân này sao lại ác liệt như vậy!

Nhâm Phóng Ưu xấu hổ ảo não rửa thầm, đôi tay tức giận đến run run, miễn cưỡng đem xiêm y mặc vào, thật vất vả mặc xong, nàng lại vẫn không thể thoải mái tự tại.

Khi nghĩ đến phần quần áo quan trọng luôn bên người nàng giờ đang bị hắn nắm trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên, cả người không thoải mái mà trong lòng có nỗi xấu hổ nói không nên lời.

Mà khi mặc xiêm y, Nhâm Phóng Ưu mới phát hiện Đinh Thuần không chỉ mang đi buộc ngực mà thôi – nàng che mặt, che khuất về ảo não, rên rỉ.

Vàng trắng xa phía chân trời, những ngôi sao nhỏ cùng nhau lóe chút ánh sáng, trong khu rừng rậm đen đặc có thể thấy được một đám củi lửa sáng ngời, làm cho người ta có thể dễ dàng nhận ra vị trí của hắn.

Nhâm Phóng Ưu từng bước một đến gần ánh lửa, cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, muốn đối diện với vẻ trào phúng của hắn, nhưng trong lòng nàng vẫn tràn ngập hoảng loạn nói không nên lời.

Nghe được tiếng bước chân của nàng, Đinh Thuần lộ ra tươi cười, chuẩn bị nghênh đón nàng. Cho dù đã gặp qua bộ dáng nàng với mái tóc dài rối tung ở suối nước nóng, nhưng nàng ở dưới ánh trăng đi từng bước một tới đây vẫn làm cho hắn tạm thời ngừng hô hấp.

Ánh trắng màu bạc chiếu sáng khuôn mặt trắng trẻo non mịn của nàng, mái tóc đen rối xõa tung ở hai bên vai càng làm nổi bật màu da trắng nõn của nàng, thiếu vài phần anh khí của vị thiếu niên, lại hơn vài phần vị cô nương làm tâm người ta liền chấn động.

Đình Thuần nhìn chăm chú, không thể di chuyển hai mắt đi đâu được – nàng chẳng những mỹ miều, còn mỹ lệ đắm say lòng người.

“Hiện tại không thể gọi là Nhâm huynh đệ nữa.” Đình Thuần mỉm cười.

Nhâm Phóng Ưu dừng bước, hai má đỏ lên, trong lòng dấy lên một trận xáo trộn không có từ nào tả nổi.

Nàng nghĩ đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể lạnh nhạt chống đỡ lời nói của hắn, lại không nghĩ rằng nàng không thể kháng cự đôi mắt nóng cháy của hắn, ngực lại có một trận rối loạn.

“Vi sao lấy dây cột tóc của ta đem đi?” Nhâm Phóng Ưu hít sâu một hơi, cố giữ vững lòng mình bình tĩnh.

“Ta chỉ là muốn xác định một chút, đây thật là dây cột tóc ‘Nhâm huynh đệ’ của ta dùng sao.” Ý cười thâm nhiên, lạnh yên hiện lên đáy mắt của Đình Thuần.

Hắn thừa nhận hắn thật sự đang cố ý.

Vừa rồi “thoáng nhìn về kinh ngạc đến hồng đỏ” kia, hắn không có thể chân chính thấy rõ bộ dáng của nàng, mà lúc này thiếu hơi nước ẩm lại có thêm ánh trắng sáng ngời, hắn nhìn thấy rõ vẻ xinh đẹp của nàng.

Hắn một chút cũng không hối hận hành vi gần như giả dối này – giữ lấy dây cột tóc của nàng.

Nhâm Phóng Ưu trừng mắt liếc hắn, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh nhanh bốc hơi nước.

“Hóa ra thiên hạ đệ nhất thần bộ không chỉ bắt trộm, chính mình cũng làm trộm!” Nàng tức giận đến toàn thân phát run, nàng tưởng tượng ngón tay ngọc ngà muốt dài của mình muốn cắm vào đầu hắn.

Đối với lời lên án của nàng, Đình Thuần không nghĩ sẽ phản bác, thậm chí hắn càng cười ha ha.

“Ta trộm không chỉ dây cột tóc, còn một cái khác hình như trọng yếu hơn đó.” Đình Thuần cười càng sâu, tay đặt ở trước ngực, ngao ngễ nhìn nữ nhân tuyệt mỹ trước mắt, hai tròng mắt nàng tức giận lóe sáng – hắn nhất định là mắt bị mù mới có thể bị nàng trước kia giả dạng lừa gạt.

Như là có mấy chục thanh thuốc nổ đồng thời nổ tung trong óc của nàng, biết hắn ám chỉ tới tám vài trắng tối quan trọng bên người nàng, Nhâm Phóng Ưu cơ hồ bị chọc giận tức chết.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi.....” Nàng tức giận đến nói không ra lời, đưa tay chỉ thẳng hắn, muốn tiến lên cào rách khuôn mặt tươi cười đáng giận kia.

Chính là nàng không có chú ý tới nàng không có buộc ngực, động tác buồn bực làm cho áo sam nam tính của nàng không giấu được nét đầy đặn của một cô gái, bởi vì cảm xúc kịch liệt mà ngực phập phồng thò càng lộ vẻ mê người.

Ánh mắt Đình Thuần lại càng sâu.

Hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ, chỉ là một nam nhân bận việc... công vụ, chỉ là một nam nhân thường nghĩ võ công có thể thỏa mãn khát vọng của hắn, cho đến khi nàng xuất hiện trước mặt hắn.

Khi đó, hắn còn tưởng rằng mình hứng thú với “Nhâm đệ”, chính là bởi vì võ công “Nhâm đệ” tu luyện rất giỏi, cố ý xem nhẹ hương khí thoang thoang thân nhiên ở chóp mũi. Mũi ấy thực nhẹ, nhẹ đến độ cần ở gần người ấy mới có thể mơ hồ ngửi được, mũi ấy có chút xiu không giống như hương vị nữ nhân, hắn bởi vậy tâm tư dao động mà thậm chí đã nghĩ đến chính mình đoạn tay áo chỉ phích (thích nam nhân).

Cảm tạ ông trời, “Nhâm đệ” là nữ nhân, lại là một cô nương xinh đẹp mê người như vậy.

“Chưa thấy qua làm trộm còn có thể đắc chí kiêu ngạo như ngươi như vậy!” Nhâm Phóng Ưu tức giận đến nổi trận lôi đình, đưa một cánh tay nhỏ bé thon dài ra. “Đưa ta!”

“Còn cái gì nữa?” Đình Thuần nhún mày cười khê, khó được khi tâm tình tốt chọc đùa nàng, đã nghĩ thử xem nàng có dũng khí cùng hắn so phải trái về việc lấy tám vài buộc ngực hay không. “Nói ra. Nói ta liền đưa.”

“Đình Thuần!” Nhâm Phóng Ưu rất xúc động muốn giết người, nhưng cũng nảy sinh thêm càng nhiều cảm giác xấu hổ quần trí đầy xa lạ, mà nàng không có ý muốn thốt lời nhắc hay tiết lộ đến phần tương đối nữ tính kia nhất.

Trong thoáng chốc, ánh mắt Đình Thuần nhìn nàng làm nàng có một chút kinh hoảng.

Xem ra nàng không giống lúc trước sẽ biểu hiện trấn định cùng vẻ nam tử tức giận như vậy ra ngoài, phát hiện này làm cho tâm tình của hắn càng thêm nâng cao.

Hắn cầm lấy một cành củi khô đang cháy dở, giơ lên tạo vài tia lửa nhỏ cháy sáng rồi đặt lại chỗ cũ, môi càng khê nhếch, kêu nàng ngồi xuống bên đông

lửa.

Không còn cách nào khác, Nhâm Phóng Ưu cũng chỉ có thể không được tự nhiên ngồi xuống cạnh đống lửa, một đôi mắt to trừng trừng nhìn hấn, như là đề phòng hấn có thể tùy lúc chột đứng dậy làm gì hay không.

Biểu tình của nàng làm cho hấn cảm thấy cực kỳ thú vị, đáng vẽ vừa tức vừa giận kia cũng không phải thường xuyên có thể nhìn thấy.

“Vì sao nữ giả trang nam?” Nhìn bộ dáng của nàng, dù chưa khôi phục dáng vẻ nữ nhi cũng đã mê lệ kinh người. Đinh Thuần tò mò hỏi: “Bằng võ công của nàng, cho dù không làm như vậy cũng tìm không thấy vài người có thể đánh thắng nàng.”

“Còn không phải vì đề phòng những kẻ giống ngươi như vậy.” Nhâm Phóng Ưu tức giận trả lời.

“Ta?” Đinh Thuần về mặt vô tội. “Ta thì làm sao?”

Hai mắt Nhâm Phóng Ưu nheo lại, trừng trừng nhìn tên này không hề cảm thấy áy náy. “Thật muốn móc mắt của ngươi ra.”

Nàng nói một câu này lập tức khiến cho Đinh Thuần biết chỗ trọng điểm.

“Mắt nhắm nhìn là tán thưởng vẻ ngoài của nàng.” Đinh Thuần mỉm cười, đối với lời đe dọa của nàng không có phản ứng mạnh, đối với phần nộ của nàng hấn cũng không có áy náy.

“Ta không cần thứ đó.” Nhâm Phóng Ưu mườì phần không cho là đúng. “Ta hành tẩu giang hồ chỉ dựa vào thực lực.”

“Đương nhiên, thực lực của nhâm huynh. Không, Nhâm cô nương, xác thực làm cho người ta xem thế là đủ rồi.” Đinh Thuần vội vàng sửa lại xưng hô, đối con ngươi đen tràn đầy ý cười.

Không biết tại sao khi hấn tươi cười chính là làm cho nàng thấy thực chướng mắt. Lời hấn khen nghe vào trong tai nàng khiến nàng cảm thấy thật không phải.

“Đừng cười! Cười đến giống như con cáo vậy.” Nhâm Phóng Ưu mắng hấn một câu.

“Hào hào hảo.” Đinh Thuần nhấc tay giả bộ làm như đầu hàng, biết chính mình hiện tại động một tí là phạm lỗi, nói như thế nào cũng không đúng, không phải.

Chính là có một số việc hấn vẫn muốn phải biết rõ ràng.

“Nàng tên thực là Nhâm Ưu?” Tính sai một lần đã muốn làm cho người ta uể oải, hấn không nghĩ tái phạm sai lầm một lần nữa.

“Đúng.” Nhâm Phóng Ưu cố gắng giữ bộ mặt không đỏ gọng không rung, trong lúc vô ý bị hấn phát hiện giới tính chân thật, nên giờ nàng sẽ không để chính mình cuối cùng đều bị nhìn thấu.

“Hảo, ta đây lại hỏi nàng một vấn đề nữa.” Đinh Thuần khoanh hai tay lại, thật sự chờ mong đáp án của nàng.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì.” Nhâm Phóng Ưu rất rõ ràng hiểu nếu người bình thường gặp phải nữ nhân sẽ thế nào, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên nàng phải nữ giả trang nam. “Ta sẽ không rời đi, ta sẽ tiếp tục hành trình của ta, ngươi ngăn cản ta cũng không được.”

Đó là một đôi mắt lóe sáng cùng kiên nghị, rất sâu, tràn đầy ý chí, làm cho tầm mắt người khác không rời ra được.

Bởi vì ánh mắt nàng chăm chú cùng kiên trì, nỗi lòng ẩn sâu của Đinh Thuần bị chấn động.

Nàng rất đẹp, này có lẽ là nguyên nhân hấn tưởng mình đi mù.

Nhưng cá tính của nàng ngay từ đầu khi không biết nàng là nữ nhi đã hấp dẫn hấn.

Nàng biết chính mình muốn cái gì, rõ ràng và minh xác, hơn nữa thông minh là nàng còn có thể tìm ra phương pháp làm cho lòng kiên trì của nàng tiếp tục giữ vững.

Chỉ điểm này liền đủ để cho người khác khâm phục.

Nhâm Phóng Ưu bị hấn nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, cố thanh thanh cổ họng, thiếu chút nữa muốn cúi đầu kiểm tra quần áo chính mình có phải chưa chỉnh chu hay không; mới làm cho đôi mắt đen của hấn càng sâu thẳm, lại thêm vài phần nóng cháy.

Cặp mắt kia tràn ngập sức mạnh nam tính, chỉ nhìn chằm chằm đã khiến cho nhiệt độ toàn thân nàng tăng cao không ít.

Đó là loại cảm xúc xa lạ mà nàng chưa từng cảm thụ quá.

Nam nhân trong trại nghe lệnh của nàng, luôn chuyên chú nhìn nàng để tránh nghe lầm mệnh lệnh. Nhưng một đôi mắt của hấn lại có thể vượt quá những ánh mắt trong trại làm cho thần kinh toàn thân nàng đều bị khơi mào, miễn cảm như thân mình bị một cây lông chim lướt qua, không kim được mà run rẩy.

Cảm giác này thực quý dị, lại không phải không tốt..... Rất xa lạ, nàng không thể nhận ra đó là cảm giác gì.

“Nếu người thay đổi chủ ý, ta có thể lập tức rời đi.” Nhâm Phóng Ưu đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, không hề muốn tiếp tục bị vây bị đánh hay lâm vào thế hạ phong, nếu hẳn cự tuyệt đồng hành cùng nàng, nàng còn có phương pháp khác.

“Ta không muốn nàng rời đi.....” Đinh Thuần cười cười, đứng dậy chầm thêm cùi vào đồng lửa, rồi từng bước một đi đến gần nàng, ngồi xuống bên người nàng, hé ra khuôn mặt quay ra nhìn nàng, ánh mắt cũng mang ý cười, thanh âm trầm thấp chậm rãi lướt qua bên tai của nàng.

“Trên thực tế, ta muốn nàng lưu lại.” Bên môi Đinh Thuần vẫn luôn tươi cười ôn hòa, giống như không mang theo ý định làm quá.

Chính là khi những lời này lọt vào tai Nhâm Phóng Ưu, nàng lần đầu xúc động đến nỗi muốn bỏ chạy, trong lòng thầm kín cảm thấy những lời này của hắn cũng không đọc đúng theo ý trên mặt chữ đơn giản chỉ là “Lưu lại” như vậy mà thôi.

Lòng nàng xẹt qua một trận rung động, như tiếng gió thổi qua một cây mai thật sự thâm huyền, đột nhiên bị xúc động, thông qua vài điều chỉ có chính nàng có thể nghe thấy âm thanh nhẹ thổi.

Bản năng nữ tính kia thủy chung chưa từng bị nàng để vào mắt, dường như bởi ánh mắt hắn, tiếng nói trầm thấp từ từ của hắn, bị hắn làm cho tỉnh lại -

Nhâm Phóng Ưu ở trong lòng âm thầm la to -

Diễn biến trận này như thế nào tiếp tục tôi tặc thêm thế này?

(Hết chương 3)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đi trong cánh mây mù lượn vờn trên núi non trùng điệp, rừng rậm trước mắt cỏ cây xanh biếc, Nhâm Phóng Ưu ngồi trên đỉnh núi nhưng không có thoải mái tự tại như đi vắng trước đây.

Tuy nói hai đỉnh núi khác nhau, nhưng cảnh sắc nơi này hết thấy cũng quen thuộc với Nhâm Phóng Ưu như ở Hắc trại.

Ở Hắc trại nàng có thói quen nhìn ngắm địa thế hiểm trở núi non hùng vĩ, suối nước chảy xiết, mà trong tai nàng đều là tiếng đàn ông nghe như trâu bò rống, tiếng bước chân người tới ta đi cũng mạnh mẽ.

Những thanh âm này tuy rằng chói tai, nàng đều đã quen, cũng thực thấy tự tại, nàng có thể dùng âm lượng lớn hơn nữa để rống đáp trả lại khi ý kiến bất đồng.

Nhưng lúc này quanh quẩn ở trong tai nàng toàn là thanh âm từ tôn trầm thấp, dường như không chỉ muốn nghe lọt vào tai nàng, còn muốn tiến vào lòng của nàng.

Nàng nghĩ điều này nhất định liên quan tới việc nàng đang giả trang.

“Hãy để ta lại giả trang nam.” Ngồi trên lưng ngựa, Nhâm Phóng Ưu rút cục bắt mắt, kháng nghị đối với Đinh Thuần.

Từ khi ở suối nước nóng bị hắn phát hiện nàng chân thật là nữ, tấm vải trắng của nàng liền không thấy tung tích, nàng cũng không nói ra miệng được, đành phải tạm thời khôi phục thân phận nữ nhi, nghĩ rằng chỉ cần tiến vào trong thành thì nàng tìm được tiệm bán quần áo chứ không muốn làm cho chính mình không hề được tự nhiên như vậy.

“Nhâm cô nương, ta nói rồi, đây là vì che dấu thân phận của chúng ta, nàng là nương tử sắp cưới của ta, chúng ta muốn đến Lân thành tìm người thân.” Đinh Thuần cười yếu ớt, vô cùng thân thiết gọi tên nàng, đáy mắt đầu mi đều hóa ôn nhu.

Lúc này nàng dù mặc xiêm y bằng vải thô, nhưng không có buộc ngực, không có búi tóc cao như nam nhân. Da nàng trắng nõn, ngũ quan thanh tú, cả người đều phát ra nồng đậm vị nữ nhân, khiến Đinh Thuần mỗi một lần ngắm khuôn mặt hắn liền càng tươi cười thâm sâu.

“Không cần cải trang? Nhưng không có người muốn đuổi giết chúng ta.” Nhâm Phóng Ưu nheo mắt lại, tự cảm thấy hắn cười tựa hồ đều có dụng tâm kín đáo.

Hắn chỉ tay vào chính mình cười khanh khách, tựa như đang chỉ vào con cáo.

“Nhưng là chúng ta đuổi giết người khác a.” Đinh Thuần giục ngựa đi đến gần bên nàng, tốc độ không nhanh không chậm, hẳn đem lý do không cho nàng mặc như trước phá lệ nói cho nàng.

“Hắc trại toàn những nhân vật không phải đơn giản, trong truyền thuyết Hắc trại chủ lại luôn xuất quỷ nhập thần. Dọc theo đường đi, tin tức người trong Hắc trại bị bắt đã truyền ra, ta tin tưởng hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng cũng đề phòng chúng ta xuất hiện. Vì thuận lợi cho việc ngăn chặn tin tức, chúng ta không thể đăng hoàng.” Đinh Thuần đánh giá tình huống dọc theo đường đi, biết hẳn bắt giữ được một kẻ quan trọng trong Hắc trại đã làm cho Hắc trại có đề phòng.

“Không thể đăng hoàng hay sao, sao phải giả dạng làm vị hôn phu thế? Đây là cách nói gì thế?” Nhâm Phóng Ưu dù sao vẫn bất mãn. “Ta vì sao không thể duy trì bộ dáng vốn có của ta?”

“Đây mới là bộ dáng vốn có của nàng.” Bên môi Đinh Thuần ý cười không giảm, đôi mắt đen chuyên chú nhìn nàng.

Lời này vừa thốt xong, Nhâm Phóng Ưu bỗng đứng ngẩn ra.

Đây..... Xác thực nên là bộ dáng vốn có của nàng.

“Ta..... Ngươi rõ ràng biết ta không phải nói ý tứ kia.” Nhâm Phóng Ưu đem cảm xúc không hiểu trong lòng này đá văng ra, vô luận nàng là nam hay nữ, nàng luôn là Nhâm Phóng Ưu, nàng là trại chủ Hắc trại.

Điều này cũng nhắc nhở nàng, nàng trước hết phải báo cho huynh đệ Hắc trại dừng đến Trấn Hoa thành, tránh đỡ phải rơi vào cạm bẫy của Đinh Thuần đặt ra.

Đinh Thuần cũng buông tay vì không muốn tranh luận cùng nàng nữa. Tuy rằng biết nữ nhân hành tẩu giang hồ mà mặc y phục nữ trang tương đối không tiện, nhưng hẳn vẫn cảm thấy nàng giả trang nam nhất định còn có nội tình không muốn người khác biết.

“Nàng hẳn ngại một chút, chờ thời cơ đến rồi, nàng muốn giả trang như thế nào liền giả trang như thế nấy.” Đinh Thuần không nghĩ ép buộc hay ép hỏi nguyên nhân nàng cải trang, hẳn luôn luôn có cách làm cho nàng nói ra.

“Hừ.” Nhâm Phóng Ưu biết đó là hẳn nói lấy lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, ảo não không muốn nói chuyện.

Cái này gọi là ‘Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu’, nếu hẳn còn có ‘Giá trị lợi dụng’ với nàng thì nàng đành mặc kệ lời hẳn.

Nhìn khuôn mặt của nàng, trên mặt Đinh Thuần ý cười càng sâu sắc.

“Trước kia, ta cảm thấy hình như mình có bệnh.” Hẳn nói nhẹ nhàng như đang bình phẩm cảnh vật mà mở miệng. “Biết bệnh gì không?”

“Ngươi vốn có bệnh.” Nhâm Phóng Ưu lạnh lùng đẩy mị hoặc liếc mắt một cái, áp chế không được cơn tức giận mà bốc hỏa. “Đầu của ngươi có bệnh!”

Đinh Thuần không nghĩ đến lời này chột lắc đầu, nhìn Nhâm Phóng Ưu khơi mào, một bộ dáng khiêu khích, nàng lại căm giận, hẳn tiếp theo chuyện lời mở đầu câu chuyện.

“Ta đã cho rằng ta đoạn tay áo chi phích (thích nam nhân).” Ngữ khí của Đinh Thuần không hề sợ hãi lo nghĩ, không ngớt quãng thêm một câu.

Nhâm Phóng Ưu tức giận đến đỏ bừng mặt, hẳn phất chốc lại vòng vo trở về, đôi mắt to của nàng trừng mắt hẳn, đôi môi đỏ mọng mở rồi ngậm, ngậm lại mở.

“Ngươi..... Ngươi, ngươi.....” Nàng khó được lắp bắp nói quanh co.

“Không tin sao?” Lời của Đinh Thuần mang ý cười, toàn bộ thân mình hơi cúi gần nàng, ung dung chú ý phản ứng của nàng, một đôi con ngươi đen chăm chăm nhìn thẳng nàng, không quên hay để lọt biểu tình nào của nàng.

Nhâm Phóng Ưu trừng trừng nhìn thẳng mắt hẳn, đôi mắt đẹp to tròn của nàng như là bị kính hách rất lớn.

Nàng không phải không hiểu đây là tật xấu gì, chính là..... Hẳn nói câu kia là có ý tứ gì?

“Đoạn, đoạn tay áo chi phích cũng không phải chuyện gì ám muội, quân vương thời cổ đại cũng..... Ách, cũng có vấn đề về phương diện này.” Nhâm Phóng Ưu ý đồ muốn nói lảng nói tránh với hẳn, làm bộ không biết ý tứ chân chính sau lưng câu nói kia của hẳn.

Nàng một chút cũng không muốn biết đối tượng làm cho hẳn “Nghĩ đến” hẳn đoạn tay áo là ai.

Đinh Thuần vừa cười.

“Không nghĩ tới ý nghĩ của Nhâm cô nương khai thông như thế.” Hẳn một tay đưa ra sau lưng, một tay vỗ về cằm, ý cười càng sâu. “Bất quá, cảm ơn Nhâm cô nương thông cảm, ta phát hiện lúc trước ta lo lắng thừa, ta chẳng những không có đoạn tay áo chi phích, ánh mắt ta hoàn hảo thật tốt cực kỳ.”

Nhâm Phóng Ưu bảo trì trấn định, cố gắng không cho bên môi hẳn cười cợt yếu ớt làm dao động sự bình tĩnh của nàng.

Thật tốt? Cái gì mà kêu “Thật tốt”?

Lời hấn làm cho nàng cảm thấy không thích hợp, một đôi mắt nóng cháy kia của hấn có chút quá, cũng thực không thích hợp.

Không, không, không. Sẽ không thật là nàng đi?

Lời hấn nói không hề ý chỉ nàng khi không có hồi phục thân phận nữ nhi lúc trước đi?

“Hoàn hảo nàng là một cô nương.” Đinh Thuần rất nhanh công bố đáp án, hơi kém suýt nữa làm cho Nhâm Phóng Ưu ngã từ trên lưng ngựa xuống rồi.

Đôi môi hồng đỏ của Nhâm Phóng Ưu khẽ nhếch, lặng ngốc nhìn thẳng hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hồ nghi chuyển sang vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu, nàng một câu đều nói không được.

“Ưu nhi.” Đinh Thuần khoe miệng cười nhẹ, con ngươi đen thâm sâu chuyển động, ánh mắt hấn nhìn nàng thâm thúy sâu đậm lại mê người. “Hoàn hảo, nàng là một cô nương, bởi vậy nên cũng không cần lo lắng gì. Vậy tò về.....”

Nhâm Phóng Ưu nghe hấn gần từng tiếng, toàn thân nổi da gà, không tự chủ được cả người ngây dại. “Câm mồm.” Nàng mềm nhũn nói một câu, cũng không biết có phải do khiếp sợ quá độ hay không mà lời nàng nói ra miệng không ngờ ôn nhu lại mềm mại, không có nửa điểm công hiệu.

“Ta có thể hiên ngang theo đuổi, mà nàng có thể.....” Đinh Thuần cười ngựa thản nhiên tự đắc, hương thụ làn gió mát lành, không chú ý tới biểu tình kinh hách trên mặt nàng.

“Đủ rồi!” Lúc này đây Nhâm Phóng Ưu rốt cục tìm được thanh âm của chính mình, nàng rống một tiếng làm cho Đinh Thuần quay đầu, nhìn biểu tình kinh hoàng của nàng, ngược lại hấn tươi cười càng sâu sắc.

“Nàng hình như đang bị sợ hãi.” Ánh mắt thâm thúy của hấn chợt tắt, khuôn mặt tuấn tú dường như có chút đăm chiêu.

“Ta làm sao có thể bị dọa đến sợ hãi được?” Nhâm Phóng Ưu mạnh miệng phản bác, nhưng biểu tình trên mặt đã bán đứng nàng. “Ngươi quả thực hồ ngôn loạn ngữ, miệng toàn nói bậy, ngươi nói thật đúng vậy, ngươi thật sự có bệnh!”

Đinh Thuần một tay nắm dây cương, một tay nghịch cằm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị dọa đến trắng bệch, đoán thử nguyên nhân làm nàng thất kinh.

“Là vì nữ giả trang nam lâu lắm rồi cho nên nàng đã quên tư vị bị theo đuổi sao?” Đinh Thuần trêu ghẹo hỏi han, nhìn đến nàng hé ra nguyên cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị dọa ngây ngơ giờ lại như là bị châm ngòi thuốc nổ đến nổi nhất thời đỏ ửng lên.

“Đinh Thuần!” Nhâm Phóng Ưu hung tợn rống lên một tiếng. “Câm cái miệng của ngươi lại!”

Đinh Thuần thần thái thoải mái, làm bộ như không nghe thấy nàng kháng nghị, thực vừa lòng phát hiện hấn đã nói đúng nguyên nhân của nàng thật là bởi vì vậy mà nàng nổi giận đến nổi khó thở.

Tốt! Tốt lắm!

Hấn lại phát hiện một điểm khác của nàng làm cho người ta thích – thời điểm nàng thẹn thùng thật đáng yêu.

Lúc đầu khi gặp nàng, cá tính của nàng là nóng nảy, thô lỗ, làm cho người ta lần đầu tiên gặp mặt thì không thể phát hiện những điểm đặc biệt đầy nữ tính của nàng.

Chính là sau lúc khôi phục thân phận nữ nhi, ‘tám khiên chắn’ của nàng dường như cũng bị hấn dỡ xuống. Nàng vẫn thô lỗ, vẫn..... mạnh mẽ, nhưng đặc biệt hơn những cô nương bình thường nàng hay thẹn thùng kiểu khác.

Cho tới bây giờ, hấn chưa từng phát hiện thấy ở một người nữ nhân nhiều chỗ không giống người thường như vậy, mà nàng còn làm cho hấn khắc sâu ấn tượng.

“Đừng nhìn ta như vậy nữa, bằng không.....” Nàng nhin không được quát to, bộ dáng nàng nhe răng trợn mắt như là đầu óc bị chọc giận phát hỏa, cả người tản ra ánh sáng mê người.

“Nàng lại muốn móc mắt của ta ra?” Đinh Thuần nhướng mày, cười đến đắc ý cực kỳ.

Nhâm Phóng Ưu trừng mắt nhìn hấn, lần đầu cảm thấy bất lực đối với một người, cơ hồ muốn lập tức vuron chân đá hấn ngã xuống dưới đất, lúc đó xem hấn còn có thể cười đến đắc ý như vậy không.

Nhưng vì kế hoạch kế tiếp của nàng, nàng không thể làm như vậy.

Việc nàng duy nhất có thể làm chính là nén giận; duy nhất có thể làm, chính là..... Tạm thời đem hấn vứt ra sau đầu, bỏ qua sự tồn tại của hấn.

Vì thế, hai chân nàng dùng sức kẹp bụng ngựa, trầm giọng kêu một tiếng: “Giá, giá!”

Con ngựa khôn, thực nghe lời ngẩng đầu rồi phi nước đại cực nhanh như tên bắn.

“Đi. Nàng đi đâu?” Đinh Thuần sững sốt, hướng nàng hô to, nhưng Nhâm Phóng Ưu cũng không quay đầu lại mà vẫn phi ngựa đi phía trước, cũng không để ý đến hắn. Trên mặt hắn hiện ra biểu tình thấy thú vị.

Đinh Thuần nhìn người ở không xa phía trước kia một mái tóc đen đón gió nhẹ nhàng tung bay, không muốn để cho ai nắm giữ.

“Nàng muốn chạy, thì. Ta liền đuổi theo!” Trên đời này không có tên cướp nào Đinh Thuần đuổi không kịp, cũng sẽ không có người nào hắn đuổi không kịp.

Nàng không chạy thoát được đâu!

Hắn cũng làm theo nàng hai chân kẹp bụng ngựa, thân mình cúi thấp liền thúc ngựa chạy.

Trên đường phi ngựa như điên, Nhâm Phóng Ưu đều muốn thử để hắn rớt lại phía sau, nhưng hắn cưỡi ngựa cũng không kém nàng, bọn họ vẫn luôn sóng vai cùng phi ngựa thẳng một mạch, cho dù nàng tạm thời có thể lấy được vị trí dẫn đầu cũng rất nhanh bị hắn đuổi theo.

Lúc này Nhâm Phóng Ưu không thể không thừa nhận Đinh Thuần này, xác thực có một khoảng thời gian trước kia nàng xem thường thực lực của hắn.

Mới đưa ra nhận xét hắn luôn làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên ngoài ý muốn xong, thì hắn đang dẫn đầu chợt ngừng lại trước gian hàng bán vải vóc và quần áo làm nàng cũng dừng ngựa.

Đinh Thuần cầm chắc dây cương, quay đầu, khoe môi giương lên, xuống ngựa trước rồi đi đến gần nàng.

“Đến rồi.” Hắn đưa tay ra, tính giúp nàng xuống ngựa.

Nhâm Phóng Ưu chờ hắn đến rồi liếc mắt một cái, tầm mắt chuyển qua bàn tay to khỏe của hắn đang vươn ra, sau đó nàng trầm ngâm trong chốc lát rồi đẩy tay hắn ra, trực tiếp xuống ngựa, hùng hổ đi vào trong gian hàng.

Đó là việc hắn sớm đoán trước rằng nàng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng Đinh Thuần vẫn lơ đãng, hai tay vỗ vỗ giữa không trung, hắn rào bước đi nhanh cũng tiến vào trong.

Mới vào trong gian hàng này, hắn liền nhìn đến Nhâm Phóng Ưu đã muốn chọn lựa một tấm vải, Đinh Thuần sao lại không biết nàng đang có chủ ý gì, hắn đưa mắt vừa nhìn lướt qua tất cả rồi đi hướng ngược lại nàng.

Khỏe mắt Nhâm Phóng Ưu chiếu tia nhìn, chú ý động tác của hắn, khi nhìn thấy tay hắn cầm lấy vải dệt thì mặt nàng biến sắc.

“Người đang tính chọn trang phục của cô nương sao?” Khuôn mặt Nhâm Phóng Ưu nhỏ nhắn lập tức tái nhợt một nửa.

“Chẳng lẽ nàng tính lại giả trang thành nam nhân?” Đinh Thuần hỏi ngược lại.

“Đương nhiên.” Ý niệm này trong đầu nàng luôn luôn không thay đổi qua lần nào.

“Không được.” Đinh Thuần thoải mái từ chối, thái độ tự nhiên. “Chúng ta đã thảo luận qua, nếu muốn tiếp tục ‘Hành trình’ thì nàng phải khôi phục thân phận nữ nhi.”

Nhâm Phóng Ưu mím chặt đôi môi đỏ mọng, bởi vì phẫn nộ mà hai má đỏ bừng, dĩ nhiên biết ý hắn chỉ – nếu muốn tiếp tục đi theo bên người hắn tra án, nàng phải đáp ứng tạm thời “Ngụy trang” thành vị hôn thê của hắn.

Hàm răng cắn chặt vành môi đỏ mọng, như là tưởng tượng muốn đem hắn băm thây vạn mảnh, qua một hồi lâu nàng mới thét lớn một tiếng.

“Tùy người!” Nàng hừ lạnh một tiếng, tình thế bắt buộc nên giờ phút này nàng chỉ sợ không có lựa chọn nào khác.

Nàng dường như giận dữ đi đến trước mặt hắn, mạnh tay giật lấy bộ xiêm y hắn cầm trong tay, ánh mắt tức giận trừng nhìn ông chủ gian hàng. “Ta cần chỗ thay quần áo để mặc thử.”

“Ách, dạ, mời đi vào bên trong, ở đó có người còn có thể giúp chỉnh sửa trang phục.” Lão bán bị nàng hung tợn trừng mắt nên vội vàng chỉ phương hướng, chỉ thấy Nhâm Phóng Ưu như muốn đục mấy lỗ thủng trên người khác, nhanh nhanh đi vào bên trong cánh cửa.

“Tình tình cô nương thật nóng.” Lão bán hạ giọng, thì thầm nói với Đinh Thuần.

“Đúng vậy.” Đinh Thuần có chút hiểu biết cũng gật đầu. “Bất quá, ta chính là thích tình tình này của nàng.”

Lão bán trừng mắt mở lớn đôi chút, như thực ngoài ý muốn thấy có người thích vị cô nương mạnh mẽ như vậy, quả nhiên là mỗi người có cái nhìn khác nhau, sở thích bất đồng a.

Đinh Thuần lại chọn vài bộ xiêm y cùng mấy món nữ trang khá tinh xảo ở trên giá gỗ để nàng dọc đường đi có thể có thay đổi.

Đột nhiên, từ phía trong truyền đến vài tiếng rửa xà bắt nhả, tất cả đều là ân cần thăm hỏi tổ tông tám đời của nhà Đinh Thuần, đương nhiên Đinh Thuần – nhân vật chính này cũng không miễn thiếu, từ đứa ngốc đến hỗn đản, từ vương bát đê con đến đáng chém ngàn đao..... Thật sự là phấn khích cực kỳ.

Âm thanh mắng mỏ rất to, làm cho lão bản muốn làm bộ như không nghe cũng chẳng có cách nào khác, chỉ có thể xấu hổ nhìn Đinh Thuần, ai ngờ người kia vẫn là một bộ dáng dương dương tự đắc thậm chí lòng hân còn tràn đầy chờ mong.

Mấy ngày nay ở chung khiến hân có thể sơ lược nắm được chút cá tính của nàng, nàng dù là tức giận, nàng tỏ vẻ dù hỗn hển, mà về biểu hiện của nàng thì hân chỉ biết có một nguyên nhân -

Đúng lúc này, Nhâm Phóng Ưu đi ra.

“Oa!” Lão bản phát ra tiếng tán thưởng đầu tiên, rốt cục biết vì sao nam nhân này cam nguyện chịu cô nương tức giận. “Cô nương thật sự là xinh đẹp.”

Hân biết nàng mỹ lệ, nhưng là không biết là mỹ lệ như vậy.

Mái tóc của nàng được búi đơn giản, hé lộ ra khuôn mặt tinh xảo, thay bộ váy màu hồng nhạt càng thể hiện sự ôn nhu của nàng. Điều duy nhất làm cho người ta cảm thấy đột ngột và không thích đại khái chính là một đôi mắt đẹp tức giận sắp phun ra lửa kia.

“Đã nói nàng nên đổi về lại bộ váy cô nương.” Đinh Thuần chắc chắn lên tiếng, lắc đầu thờ dài, vẻ mặt dường như đang tranh công, cười với nàng. “Nhìn một cái xem, thế này không phải thoải mái hơn sao.”

“Thoải mái cái đầu!” Nhâm Phóng Ưu mở miệng liền mắng, chiếc váy dài này vướng chân vướng tay làm cho nàng ngay cả đi đường cũng không tự tại, không thoải mái. “Là ai thư thái?”

“Ta!” Đinh Thuần cười tủm tỉm, nhìn Lão bản liếc mắt một cái. “Ngài có phải cũng thấy được thoải mái không ít hay chăng?”

“Đừng.....” Lão bản mới định gật đầu, liền nhận ánh mắt của Phóng Ưu khiến người cảm thấy lạnh lẽo. “Ách, là tôi nói đương nhiên nên nghe một chút ý kiến của cô nương.”

Lão bản không dám hùa theo làm cho tâm tình nàng hơi chút chuyển khác hơn, nhưng khi nàng đón nhận biểu tình của Đinh Thuần thì tâm tình lại xấu đi, nàng biết chính mình cao hứng quá sớm. Đinh Thuần từng bước một hướng nàng đi tới, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi nàng, ánh mắt kia nóng cháy lại làm cho nàng nhớ tới khi hân ở trên lưng ngựa nói những lời kia – mấy lời đáng ghét vô vị.

Nhâm Phóng Ưu cố giữ vững trấn định, nhìn tám thân to lớn cùng hai vai rộng càng tiến càng gần, càng dựa vào càng gần.....

Không biết vì sao nàng cảm giác trong đầu có cỗ thanh âm ơ ơ, làm cho nàng vừa rồi đột nhiên thần trí chẳng thể tập trung đến xung quanh, thậm chí ngay cả mở miệng nói chuyện đều có khó khăn, ngay cả tim đập cũng nhanh hơn.

“Ưu nhi, thế tử tương lai của ta.....” Đinh Thuần cúi người tới gần nàng, hơi thở phả vào vầng trán của nàng, mang theo cảm giác quý dị tê dại nào đó, cả người nàng không rõ vì sao lại run run.

Rõ ràng còn nhớ rõ hân nói qua muốn nàng “Ngụy trang” thành vị hôn thê của hân, cũng biết miệng hân kêu chỉ là cách xưng hô giả dối, nhưng Nhâm Phóng Ưu lại không cách nào giữ con tim đập bình thường được, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không tự chủ được phỉm hồng.

Phát hiện ngay cả vành tai nàng đều phỉm hồng, Đinh Thuần biết nàng cũng không như ở mặt ngoài thờ ơ với hân như vậy, tâm tình của hân miễn cưỡng được chút cân bằng.

Hân quay người lại, thanh toán ngân lượng xong liền mang đi vài món đồ cùng xiêm y vừa mới chọn, lại một lần nữa hướng tới nàng vươn tay ra.

“Ta không phải sai lang hổ báo, ta là ‘Phu quân’ tương lai của nàng, cho nên đưa tay giao cho ta đi.” Đinh Thuần cực kì thông thả, tràn ngập ám chỉ đối với ánh mắt nàng trừng trừng nhìn, đôi con ngươi đen lóe ra hào quang.

“Vị ‘Phu quân’ của ta sẽ không uy hiếp ta.” Nàng hạ giọng thì thầm phẫn hận bên tai hân.

Đinh Thuần nở nụ cười.

“Nàng thật thông minh, biết đến điều đấy.” Hơi thở của hân nhẹ nhàng phảng phất làm nàng nóng hồng cả mặt, hân ngửi được mùi hương thanh thanh nhẹ nhẹ trên người nàng thường khó có thể ngửi thấy, nếu không phải gần như vậy hân cũng không cách nào phát hiện hương khí này.

Mà hiện tại hân ngửi thấy được, liền muốn dựa vào càng gần, làm cho làn hương của riêng nàng bao phủ chính mình.

Khoảng cách gần như vậy, không chỉ là Đinh Thuần bị ảnh hưởng mà Phóng Ưu ở gần kề cũng có thể cảm giác ngửi thấy mùi xạ hương dễ ngửi thân nhiên trên người hân kia, thật nhẹ nhàng khoan khoái, khác hẳn với mùi mồ hôi tanh tươi của nam nhân trong Hắc trại.

Điều này còn không phải nguyên nhân duy nhất khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên. Nàng trừng mắt nhìn bàn tay to dày của hân, lo lắng có muốn đem tay mình đặt vào tay hân hay không.

Nhưng thực hiển nhiên, nàng không có lựa chọn nào khác.

Nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, mang theo ý tưởng “Nhận lấy cái chết”, rút cục ra lệnh cho chính mình vươn tay -

Bàn tay nhỏ bé mới vươn, nàng lập tức cảm giác tay hần nắm chặt lại, lòng bàn tay hần ầm áp bao trọn tay nàng, dường như là không bao giờ tính buông nàng ra nữa.

Lòng của nàng trước kia luôn luôn bình tĩnh giờ rung động mà trở tay không kịp.

Nàng lại xác định nam nhân này nguy hiểm, cũng rõ ràng hiểu được nam nhân này không phải người mà nàng trêu chọc được.

Hần không chỉ có võ công không thua nàng, hẳn thậm chí còn có thể dễ dàng ảnh hưởng đến nàng. Vì thế nàng theo bản năng muốn rút tay lại nhưng cũng không có thể như ý nguyện.

“Ta sẽ không buông tay.” Đinh Thuần trong lời nói có ý, giống như không chỉ là hiện tại không buông tay, còn có càng lâu về sau này.....

Khôi phục một thân đều mặc trang phục nữ nhi, Nhâm Phóng Ưu đi đến chỗ nào đều đưa tới không ít chú ý, ngay cả góc tối bí ẩn nhất trong nhà trọ vẫn có không ít người bình phẩm nàng từ đầu đến chân.

“Hiện tại, ta nghĩ đã muốn không chỉ móc lấy mắt của ngươi, còn có của một đồng lớn không cần phân biệt người thuộc quan phủ hay không.” Dứt lời, Nhâm Phóng Ưu dùng sức đem cái chén đặt mạnh xuống bàn, nhất thời dọa đến không ít người bởi vì của vẻ đẹp của nàng mà ngưng thần dò xét xem.

Đinh Thuần đối với sự xôn xao dọc theo đường đi, cũng chẳng phải không hề có cảm giác, hẳn thậm chí có chút hối hận chính mình quyết định thế, bởi vì hẳn đột nhiên cũng có hứng thú không nhỏ đối với việc móc hai mắt của những kẻ khác.

“Aiz, ai bảo nàng tuyệt sắc như tiên giáng trần, làm cho người ta muốn đui mù đây.” Đinh Thuần trêu ghẹo nói. Tuy nói người khác nhìn chăm chú làm cho hắn có chút hối hận, nhưng không thể phủ nhận ngay cả chính hắn đều cảm thấy cảnh đẹp ý vui cực kỳ.

“Không nghĩ tới ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ đúng là nói năng ngọt xớt như thế, thể nhân sẽ tán dương đến một, Đinh đại hiệp làm người chính phái, làm việc chính trực, là đối tượng cô nương muốn phó thác cả đời..... Hừ, đều là thói lảm.” Nhâm Phóng Ưu đã muốn phát hỏa trong bụng, hẳn còn cố tình chọc thêm.

“Ta – Đinh Thuần xác thực làm việc chính trực, làm người chính phái, nhưng không phải là đối tượng cô nương muốn phó thác cả đời, đã nên xem xét lại.” Đinh Thuần lắc đầu thở dài. “Ít nhất, trước mắt ta còn có một vị cô nương không thêm nhìn đến ta, kỳ thị ta như rắn rết a.”

“Người trước mắt ngươi không phải là cô nương!” Nhâm Phóng Ưu có ý định khiêu khích, càng nâng cao giọng nói.

Bất quá cả người Đinh Thuần vẫn là lão thần đầy kinh nghiệm, không đem khiêu khích của nàng biến thành chuyện to tát gì.

“Cho dù không phải được canh giữ ở khuê phòng, tính tình như lửa, theo ý ta thì nàng vẫn là một cô nương.” Ngũ quan sắc nét của hắn tới gần mặt của nàng, hơi thở nóng rực như làn nàng bị bỏng, ngay cả tầm mắt đều là lửa nóng.

Đang lúc Nhâm Phóng Ưu tính thưởng cho hắn một cái tát, bên cạnh lại truyền đến cuộc đối thoại làm cho hai người đồng thời chấn động.

“Không nghĩ tới Hắc trại còn có nội gian, ý đồ gì đây?” Một người nam nhân uống xong ly rượu rồi mở miệng, thở ra hơi thở nồng đậm mùi rượu, chắc là đã uống không ít.

“Cái ‘Người kia’ đưa ra số tiền lớn, kêu chúng ta từ Tứ Xuyên Đường Môn đến nơi này, ý đồ còn có thể là cái gì? Đương nhiên là vị trí đại trại chủ.”

“Bất quá, nói về chuyện này, tên đó thật đúng là đủ ngoan độc, xuống tay đủ ác độc, sai chúng ta mang đến lượng độc được có thể hại chết cả một thôn làng.....”

Sắc mặt Nhâm Phóng Ưu như bị đông lạnh, đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm, qua một hồi lâu mới hấp thu nội dung những lời nói của hai kẻ này.

Là ai?

Nàng cẩn thận suy tư trong đầu quá một lượt những người có khả năng, nghi ngờ lớn nhất không ai khác, chính là kẻ luôn vẫn nuôi mơ ước vị trí đại trại chủ, cũng chưa từng che giấu dã tâm, có hiềm khích với nàng – Trình Giá.

Nhưng nàng không nghĩ đã chắc chắn xác định nội gian là ai, cũng không muốn chưa thẩm tra liền phán tội, thậm chí ra lệnh xử tội luôn. Nhưng vấn đề lớn này thật là việc nàng phải ưu tiên xử lý.

Nay người trong trại thần phục vì năng lực của nàng cho nàng lãnh đạo không phải số ít, đây là nguyên nhân “Người kia” đầu đầu muốn ra tay hạ sát? Muốn lợi dụng thời gian nàng không ở trại làm cho trại lý chọn lại người đứng đầu, nếu ai không phục sẽ đưa về châu diêm vương sao?

Bàn tay càng nắm chặt hơn, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nàng biến sắc, vừa nãy nàng không khuất phục sự khiêu khích của hắn, giờ càng biến sắc vì phần nộ điên cuồng.

Sát khí ở trong cơ thể kêu gào, nàng bị phần nộ thiêu đốt, không bao giờ còn có thể nhẫn nại chịu đựng nữa.

Đột nhiên một bàn tay ấm áp to rộng đặt lên tay nàng, nàng thấy khó hiểu nên di chuyển cái nhìn, nghênh đón một đôi mắt đen sâu thẳm đầy trầm tĩnh.

“Bình tĩnh.” Đinh Thuần hạ giọng nhắc nhở.

Từ lúc nàng đột nhiên ngừng khiêu khích và phản công hấn, hấn liền phát hiện bản thân thảo luận về mục tiêu công việc của bọn họ.

Mặc dù không biết không khí quanh nàng vì sao đột nhiên chuyển biến, nhưng hấn biết hiện tại bọn họ không thể đánh rắn động cỏ.

“Nơi này cách Hắc trại còn có vài ngày đường, chúng ta nên nhanh đi.” Hai vị thuộc Tứ Xuyên Đường Môn này mùi rượu đầy người, đứng dậy trả tiền rượu, sau đó lác lác đi ra bên ngoài.

Nhâm Phóng Ưu mắt thấy hai người này sẽ biến mất, xoay người muốn cùng đi ra ngoài. “Nàng muốn làm gì?” Đinh Thuần nheo lại hai mắt, cảm thấy thái độ của nàng có chút kỳ quái.

“Bọn họ muốn độc hại chết người của Hắc trại, ngươi không có nghe thấy sao?” Nhâm Phóng Ưu giận dữ, hận không thể lập tức ra tay giết chết hai tên kia.

“Cho dù như thế, cảm xúc của nàng cũng quá kích động.” Đinh Thuần thu lại tay, nhìn nàng tức đỏ mặt, như là nàng nghe được ai đáng ngờ sát hại người thân của nàng vậy.

Nhâm Phóng Ưu cắn răng, biết chính mình phản ứng quá mức. Chỉ là bảo nàng làm sao có thể bình tĩnh, những người ấy đều là trưởng bối hay bằng hữu sống cùng nàng từ bé đến lớn, nếu một người bị thương tổn, nàng đều đã không thể chịu được.

“Một với người vẫn là quan, thế mà nghe được có người sắp đã bị thương tổn còn có thể thờ ơ?” Nhâm Phóng Ưu không nghĩ sẽ đáp lại nghi vấn của hấn, chính là trực tiếp chỉ trích thái độ gần như lạnh lùng của hấn.

Đinh Thuần không vì lời chỉ trích của nàng mà sinh hờn giận, sắc mặt hấn bình tĩnh, khẽ lắc đầu.

“Ta không có thờ ơ, nàng bình tĩnh một chút, không thể đánh rắn động cỏ thì mới có thể bắt được kẻ chủ mưu đứng phía sau.” Đinh Thuần nhìn chăm chăm nàng bởi vì cảm xúc dao động mà hai mắt nổi tia máu, trong lòng lại sinh thêm nghi vấn.

Tuy rằng nàng vừa đem lý do ra nói, nhưng cảm xúc của nàng vẫn vượt quá phản ứng người bình thường nên có.

“Bất luận kẻ nào cũng không đáng chết.” Nhâm Phóng Ưu trừng mắt nhìn hấn, nhìn chăm chăm như đem hấn trở thành quái thú. “Sự bình tĩnh của người thoát nhìn người thật không có nhân tính, còn giống vương bát đê con.”

“Đó là sự hy sinh tất yếu.” Đinh Thuần không thay đổi ý nguyện ban đầu, hấn chịu sự giáo dục là luôn phải lấy đại cục làm trọng, không thể vì tình cảm số nổi của cá nhân mà làm hỏng đại sự.

“Ngươi!” Nhâm Phóng Ưu quát, cánh tay nhỏ bé chỉ thẳng vào mũi hấn, tức giận đến phát run. “Quên đi, đã bắt đồng quan điểm thì chúng ta cũng nên từ lúc này mỗi người đi một ngã đi.”

Nàng tức giận thu tay lại, quay đầu bước đi, tính đuổi theo hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn kia, trực tiếp chặt đứt mầm tai họa ngay, đỡ nguy hại người của Hắc trại.

“Ưu nhi, Ưu nhi!” Đinh Thuần nhìn nàng xoay người bước đi, hấn chạy theo ra ngoài nhà trọ đưa tay cầm được cổ tay nàng, ngăn lại nàng. “Bình tĩnh lại, nàng xông lên như vậy có thể làm được gì đâu?”

“Ta trực tiếp ‘Bắt’ bọn họ.” Ánh mắt Nhâm Phóng Ưu phát ra sát khí mạnh, ai cũng đều đừng nghĩ sẽ thương tổn người nhà của nàng -

Người Hắc trại đều là người nhà của nàng. “Dù thế nào ta cũng không để cho kẻ có dã tâm vì quyền thế thương tổn người khác. Cho dù người trong Hắc trại là trộm cướp trong mắt người không đáng sống, ta cũng không thể cho phép!”

“Nàng bình tĩnh một chút.” Đinh Thuần biết cá tính của nàng dễ xúc động, nhưng không nghĩ tới nàng lại kích động như thế. “Chúng ta có thể ngăn lại bọn họ, từ bọn họ biết vị trí Hắc trại, vừa tiêu diệt luôn những kẻ này, không phải rất tốt sao?”

Nhâm Phóng Ưu đã tưởng tức giận đến nghiêng răng ngựa lợi, hiện tại nghe được hấn muốn “Vừa tiêu diệt” Hắc trại, nàng lại tức giận đến toàn thân đều bốc hỏa.

“Ngươi là tên hỗn đản!” Nhâm Phóng Ưu theo kẻ răng phát ra những lời này xong, hất bỏ tay hấn ra, mũi chân vận một chút khinh công, trực tiếp phóng hướng hai tên kia vừa biến mất.

“Ưu nhi!” Đinh Thuần hô to, nhưng nàng không để ý tới, mới vài giây đã sắp đi sâu vào trong rừng, hấn thấy nàng sẽ biến mất trước mắt chính mình.

Đinh Thuần nắm chặt hai tay, phát hiện chính mình cũng không bình tĩnh như hấn tưởng.

Hắn nghĩ tiếp tục đi tiếp y theo hành trình đã định lúc trước, nhưng hai mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm hướng nàng vừa khuất bóng.

Hắn bây giờ nên làm cái gì?

Đình Thuần thấp giọng rủa vài tiếng, chân vừa chuyển động, vận khí phóng hướng trước mặt – phía rừng cây phi người đi.

(Hết chương 4)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Trong rừng, tiếng côn trùng kêu vang quanh quẩn, hai tên nam nhân tập tễnh bước đi vội vàng đi trên con đường nhỏ. Hai kẻ này đã luyện chút võ công, tuy rằng khá say say nhưng cũng không thể không cảm giác thấy phía sau có một cỗ sát khí nặng nề đang nhanh chóng tới gần.

“Có người!” Một tên mở miệng làm cả hai xua chút cảm giác say, cố thanh tỉnh lại. Cả người đề phòng quay lại kiểm tra quanh một hồi vừa vận nhìn thấy Nhâm Phóng Ưu đang nhanh phi thân đến. “Đúng là vị cô nương như hoa như ngọc lúc này đây sao?” Hai tên này đang nghiêm mặt đề phòng chợt sững sốt, nhanh chóng cười to.

“Cô nương, người cấp tốc đứng dậy đuổi theo hai huynh đệ ta là vì sao? Là ta không đề lại tiền thưởng? Hay là người cũng cần chúng ta vờ tay viện trợ a?” Không khí vốn là giương cung tuốt kiếm nhanh chóng chuyển thành thoải mái, bọn họ tưởng do cảm giác say quấy phá mới làm cho chính họ phán đoán sai lầm.

Khôi phục một thân nữ trang thì Nhâm Phóng Ưu mỹ lệ kinh người, trong tay cầm La Nhận kiếm bước từng bước tới gần bọn họ.

“Là ai phái các người diệt Hắc trại?” Nhâm Phóng Ưu không để ý tới ánh mắt ngả ngón của hai kẻ này, sát khí bức dồn mũi kiếm, chờ thời cơ thích hợp sẽ trực tiếp giết người diệt khẩu.

Nàng không thích giết người nhưng vào thời điểm tất yếu thì nàng sẽ không mềm lòng.

Hai tên nam nhân thô lỗ đều nhũn mảy, liếc nhau, hiểu được là mồm miệng của chính mình không cẩn thận nên rước lấy trận sát khí này.

“Như thế nào? Chẳng lẽ một tiểu cô nương liễu yếu đào tơ như người là người thuộc Hắc trại? Hay là Hắc trại có ai phụ người, ăn không chùi mép, làm người khi nghe nhắc đến Hắc trại liền dằng dằng sát khí, hận không thể đâm giết cho hả dạ đây?” Hai tên một phải một trái tiếp tục cố nói với nàng, vẫn như cũ không có đem nàng đang cầm La Nhận kiếm đề vào mắt.

“Đến tốt cùng là ai?” Thanh âm của Nhâm Phóng Ưu ép tới càng trầm thấp hơn, đôi mắt đẹp càng sâu thêm sát khí. “Cho ta cái danh tính!”

“Đừng quan tâm là ai, đến đây, đến bên người ca ca, để hai chúng ta đến an ủi an ủi người a!” Nam nhân kia vẫn là cà lơ phát phơ, cười cười hi hi, không biết là các bà các chị mang kiếm thì bọn họ phải sợ cái gì. (Sia: Từ ngữ vốn có trong bản edit, không phải của Sia nha >.<)

“Nói rõ ràng thì ta có thể cho các người được chết một cách nhẹ nhàng chút.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Phóng Ưu tràn đầy băng sương như trúng bệnh nan y, khẽ quát một tiếng, La Nhận kiếm giờ thẳng ra phía trước, trong mắt có ánh kiếm càng thêm lóe sáng.

Hai nam nhân toàn thân tràn ngập cảm giác say nhìn nhau cười, ánh mắt chuyển sang vẻ dâm tà, tay cầm dao sắc vận sức chờ tấn công.

“Đến đây, muội tử, đến bên cạnh ca ca, đến đây ta nói cho người tốt cùng ai là chủ mưu phía sau màn, cho người đừng ngựa tâm như vậy nữa -” Hai người nhanh như tia chớp ra tay, tính trực tiếp bắt giữ nàng.

“Thật không biết sống chết là gì!” Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh một tiếng, tay múa La Nhận kiếm đánh nhau cùng bọn họ.

Song phương mới giao chiến, binh khí đánh nhau phát ra tiếng vang keng keng, sắc mặt hai tên thuộc Tứ Xuyên Đường Môn lập tức biến đổi vì phát hiện chính mình khinh địch.

Đao khí kiếm khí càng nhiều càng làm lá cây rơi bay bay loạn, Nhâm Phóng Ưu thông dong múa kiếm, đao quang kiếm ảnh lung tung đánh ra mà trên cánh tay của hai tên này đã muốn bị kiếm chém hai phát.

“Còn nghĩ không cần ta chém sâu thêm chút nữa?” Nhâm Phóng Ưu dừng lại thế tấn công, đứng một bên nàng mặt không đỏ khí không suyễn, bên khác hai người liền có vẻ thở hổn hển, vết thương chảy máu.

“Người, người, người..... Người đến tốt cùng là ai?” Kẻ kia lộ vẻ mặt kinh hoàng, phát hiện chính mình trên chộc không được người này.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là ai phải các người đến? Các người tính gặp nhau ở nơi nào?” Nhâm Phóng Ưu cười lạnh một trận, không có trả lời bọn họ vấn đề đó, đi một bước tới gần bọn họ.

Bọn họ bản thân bị trọng thương, từng bước lui về phía sau, hai người liếc nhau, sau đó ăn ý hướng nòng tung ám khí làm xuất hiện một trận khói trắng, lập tức hướng phía khác lao người mà chạy đi.

Nhâm Phóng Ưu phản ứng liền nhẹ nhàng bế khí (nhịn thở), thấy bọn họ tập kích rồi đào tẩu trốn rất nhanh, nòng quyết định đuổi theo hai kẻ này để tra hỏi ra manh mối.

“Tứ Xuyên Đường Môn không gì hơn thứ này sao, ta thế nào cũng phải bắt giữ các người, đừng hòng thoát!” Nòng hạ La Nhận kiếm, người nhanh nhẹn đuổi theo hai kẻ đào tẩu.

Đinh Thuần đi theo sau nòng lúc này đã đuổi tới, nhìn nòng không tuân theo đạo lý “Giặc cùng đường đừng truy đuổi”, mà nòng bay nhanh đuổi theo, trong lòng hấn thầm kêu không tốt.

Nhưng vào lúc này, hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn tự giác thấy tình cảnh nguy hiểm, từ trong áo lấy ra độc môn ám khí bắn ra phía sau, trong giây lát ám khí tung ra đầy trời thẳng tắp phóng tới hướng Nhâm Phóng Ưu.

Nhâm Phóng Ưu không nghĩ tới bọn họ còn có thể ra chiêu này, La Nhận kiếm nhanh chóng đưa ra chặn được đại bộ phận ám khí độc đều bị bắn sang phía khác hoặc cắm vào thân cây thô to. Chính là nòng dùng khinh công cực nhanh chạy vội đến phía trước nên thu thế không kịp, cả người thẳng tắp nhắm phía ám khí độc còn lại, mắt thấy mình sẽ bị bắn thành tổ ong -

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đinh Thuần cấp tốc đuổi tới, đầu tiên là đưa tay ra nhanh cầm tay nòng kéo mạnh làm cả người nòng tụt lại phía sau, Đinh Thuần vừa chuyển người, trực tiếp vòng ôm thắt lưng của nòng, đem nòng kéo sát vào lồng ngực ấm áp.

“Người?” Nhâm Phóng Ưu không có nguy hiểm, ngẩng lên nhìn hấn, nhất thời trong ngực xuất hiện xúc động mạnh đầy phức tạp.

“Ta chính là không bỏ nòng đi được.” Đinh Thuần chỉ tới kịp nói ra một câu này, đôi con ngươi đen chợt nhìn kỹ nòng một tí, xem xét nòng bình yên không bị thương xong, ánh mắt sắc bén hơi giảm, nhưng kiếm trong tay cũng không ngừng cùng thời gian, trường kiếm chém ra vài đường trong nhất thời, sắc bén vô cùng, kiếm khí làm cho ám khí lại lần nữa đều bị bắn ra bốn phía, một số ám khí rơi xuống đất bùn.

“Hai cái thẳng khốn lần này trốn không thoát đâu!” Nhâm Phóng Ưu bị ôm vào trong ngực hấn, cảm xúc tức giận vẫn chưa được bình ổn.

“Ta chưa thấy qua ai giống nòng, là một cô nương mạnh mẽ như vậy.” Gặp tình thế trước mắt hơi hoãn lại, Đinh Thuần phân tâm, cúi đầu nhìn nòng đang trong lòng hấn, nhìn không được lộ ra nụ cười sùng nịch.

“Đáng chết, sao lại gặp phải hai cao thủ!” Hai tên không ngừng thấp rủa, thừa dịp Đinh Thuần cúi đầu không hết sức để ý, nhân cơ hội tung ra bột phấn nhỏ mịn.

Đinh Thuần nhất thời không có phòng bị, khi nâng đầu lên đã nghênh đón bột phấn nhỏ mịn đầy trời, không kịp bế khí, cả hai người hít vào bột phấn màu trắng này người sẽ toàn thân vô lực.

Hai người hít vào bột phấn, nội lực đột nhiên bị ngăn trở, Đinh Thuần đột nhiên không ôm chặt được nòng trong lòng nữa, thân hình hai người cùng ngã xuống đất bùn.

“Chết chắc rồi!” Nhâm Phóng Ưu phát hiện trong cơ thể mềm nhũn vô lực, biết tình trạng hai người lúc này so với một người nông dân chẳng hiểu võ công cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nhâm Phóng Ưu cúi đầu nhìn sỏi đá cứng rắn trên bùn đất, cắn răng chuẩn bị tinh thần nòng sẽ rơi mạnh xuống đất.

Hai kẻ Tứ Xuyên Đường Môn tuy thời cơ này, cũng chẳng thể bất chấp mạng mình muốn giết người diệt khẩu, thầm nghĩ nên chạy trốn, thừa dịp cao thủ bị trúng độc mà đào tẩu, nhanh chạy mất chỉ lưu lại trên mặt đất mấy dấu chân của bọn chúng.

“Phịch” một tiếng, đầu đón trong tường tượng không có thấy, Nhâm Phóng Ưu bị ôm kỹ càng trong lồng ngực dày rộng của hấn, cho dù lăn vài vòng trên mặt đất, nòng vẫn được bảo hộ hết đầy đủ hoàn chỉnh, ngay cả cọng tóc cũng chưa bị tổn hại, vì giờ cả người nòng đặt ở trên người Đinh Thuần.

Đinh Thuần ngay cả hừ cũng chưa hừ một tiếng, cánh tay vẫn gắt gao vòng ôm nòng, hai người trong lúc đó không có một tia khe hở, hấn đem nòng ôm lại thật nhanh.

“Không có việc gì chứ?” Trên miệng Đinh Thuần thân nhiên ý cười, nhìn chính nòng nằm úp sấp ở trên ngực hấn, nhẹ giọng hỏi.

“Toàn thân ta vận không ra một chút khí lực, không khác gì một thôn phụ (phụ nữ thôn dã), hơn nữa muốn đuổi theo hai kẻ đã chạy kia, chính mình còn bị ngã lăn ra, người nói xem đây là có việc gì không?” Nhâm Phóng Ưu tức giận cãi lại, nhìn manh mối biến mất ở trước mắt, nòng trong bụng bốc hỏa, đơn giản thăm oán hấn theo đến đây.

“Chẳng phải người vẫn là thiên hạ đệ nhất thần bộ gì gì đó sao, nhưng mới chỉ là hai tên tiểu lâu la, người đều để cho bọn họ chạy mất.” Nhâm Phóng Ưu thay vì nhẹ nhàng lại chọn ương ngạnh, biết rõ nếu không phải hấn che chở chính mình, nòng khả năng đã bị ám toán, nhưng là hiện tại, nòng lười không

để lối thoát thay cho hấn, thăm nghĩ xả giận.

Đình Thuần đột nhiên ho khụ khụ, sắc mặt chuyển trắng bệch, nhưng bên môi tươi cười thủy chung không thay đổi.

“Xem ra, ta thật sự là phụ cái danh hiệu ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ nổi tiếng này, ta sẽ kiểm điểm lại mình.” Đôi mày rậm hơi giật giật, hấn tươi cười giờ có chút miễn cưỡng, Nhâm Phóng Ưu rốt cục phát hiện vẻ mặt của hấn có chút không thích hợp.

“Sắc mặt của ngươi sao khó coi như vậy? Là chê ta nặng sao?” Nhâm Phóng Ưu vẫn luôn được đặt trước ngực hấn, nàng tưởng hấn mất hết nội lực thì không chịu được thể trọng của nàng, nghĩ thông suốt rồi xoay người đứng lên, hai tay chống ở thắt lưng nhìn chăm chăm về mặt xanh trắng của hấn.

“Còn không đứng lên? Chẳng lẽ còn muốn ta kéo ngươi sao?” Miệng Nhâm Phóng Ưu nói được lời vô tình, trong mắt lại chú ý tới hấn chẳng những sắc mặt chuyển trắng bệch, ngay cả môi cũng chuyển sắc.

Chẳng lẽ chính mình thực sự nặng như vậy? Làm cho hấn khi nội lực hoàn toàn biến mất đã bị ép tới mặt mày xanh mét?

“Ta không sao, nàng về nhà trọ trước đi, ta muốn nằm ở đây trong chốc lát.” Đình Thuần chính là lắc đầu, thậm chí là khoát tay, thúc giục nàng nhanh rời đi, hấn vẫn thần nhiên tự đắc.

“Nằm chốc lát?” Nhâm Phóng Ưu nâng thanh âm lên rất cao, tức giận càng thêm hiên ngang. “Ngươi không sợ hai người vừa rồi kia thừa dịp quay lại từ phía sau chém ngươi một đao, ngươi phải về Tô Châu bán vịt (về châu Diêm Vương)!”

Đình Thuần tươi cười càng sâu, hấn làm sao có thể không biết?

Chính là bởi vì biết, cho nên mới thúc giục nàng rời đi trước, sợ là hai người kia mà quay lại, hấn hiện tại chỉ e không bảo hộ được nàng.

Nhâm Phóng Ưu cảm thấy hấn thật sự rất kỳ quái, bất chấp hấn thúc giục nàng rời đi, nàng ngược lại càng đến gần bên người hấn, đôi tay nhỏ bé kéo lấy tay hấn cố gắng giúp hấn đứng dậy.

“Mau đứng lên!” Nàng một bên kéo, một bên gầm nhẹ giống tiếng mèo với hấn. “Ta cũng không tính ngày mai lại đến đây giúp nhặt xác ngươi.”

Cũng không biết có phải cố ý hay không, Nhâm Phóng Ưu phát hiện hấn tựa hồ cũng không tính đứng dậy, chẳng những không tự thân đứng lên, còn muốn dồn toàn bộ sức nặng ngăn lại hành động của nàng.

“Tốt, ngươi có ý định khi dễ ta? Đã cho rằng khí lực của ta kém ngươi sao? Ta làm thử cho ngươi xem!” Nhâm Phóng Ưu cái gì không có chứ tính tình nàng chính là có thừa quật cường, sao có thể để cho hấn xem nhẹ nàng được, nàng dùng hết sức lực như của con nít rốt cục cũng nâng hấn dậy.

Chính là nàng còn không kịp mừng mỗ bữa bãi, liền phát hiện có hai ám khí vừa mới bị rút xuống đất mà lúc này còn dính tí máu.

Nhâm Phóng Ưu mặt mày biến đổi, biểu tình từ giương nanh múa vuốt chuyển thành kinh hoàng, nàng xoay người nhìn phía sau lưng hấn vừa thấy có hai vết thương không nhỏ gần vai đang chảy máu, chắc là khi rơi xuống đất vì bảo hộ nàng nên không kịp tránh hai ám khí này rồi còn lẫn vài vòng làm cho ám khí đâm vào da thịt hấn.

“Đình Thuần.” Nhâm Phóng Ưu trong ngực tràn ngập cảm xúc khó hiểu, chớp mũi đột nhiên cảm thấy cay cay, trong lòng thực hiểu được nếu không phải vì bảo vệ nàng thì hấn sẽ không bị thương.

Không chỉ như thế, từ đầu tới đuôi, hấn thủy chung chỉ cười trừ.

Nếu không phải nàng cứng rắn không đi, hấn chẳng lẽ thật muốn để chính mình nằm ở chỗ này chờ chết?

“Vi sao trúng ám khí mà không nói?” Nàng nổi giận đùng đùng hỏi, ngực tràn ngập luồng cảm xúc không rõ, nàng không biết phát tiết như thế nào, chỉ có thể dùng tức giận để phát tiết.

“Này thực mất mặt.” Đình Thuần vẫn giữ vẻ mặt không thèm để ý, còn vì không muốn nàng cảm thấy có áp lực, thậm chí trêu ghẹo nói: “Nếu làm cho người khác biết ta – Đình Thuần không bị trúng ám khí bắn lên, ngược lại tự chính mình lăn qua làm cho ám khí đâm vào, người trong thiên hạ chẳng phải là sẽ cười chê.”

“Bậy bạ! Ta mang ngươi về lại khách điểm tìm đại phu đi.” Nhâm Phóng Ưu từ tức giận sang gấp gáp, biết hấn nói mấy lời vui đùa này chính là không muốn làm cho nàng lo lắng, thậm chí không muốn liên lụy nàng.

Dứt lời, nàng đầu tiên là đề khí, cô mà điểm mấy đại huyệt trên thân hấn để trị hoãn tốc độ chất độc lan ra nhiều nơi khác, sau đó dùng hết khí lực để diu thân hình nặng nề vô cùng của hấn, nhưng Nhâm Phóng Ưu tạm thời mất đi nội lực nên làm đến đây thấy có chút lực bất tòng tâm.

“Nàng rời đây đi trước, nếu bọn họ trở về.” Đình Thuần xem nàng không chịu buông tha, rốt cục nói ra lời thiệt tình.

“Ta đây liền liều mạng với bọn họ!” Nhâm Phóng Ưu hung tợn nhìn lại hấn.

“Ưu nhi.” Đình Thuần lắc đầu không ủng hộ, hy vọng nàng thay đổi chủ ý. Bọt phẫn này làm hấn mềm nhũn cũng chẳng sử dụng được nội lực, hấn trong giờ khắc này không thể tự bảo vệ mình, nhất thời hấn không muốn nàng gặp nguy hiểm vì hấn.

“Ta không phải người không có nghĩa khí, người có tình lại đi, ta sẽ không trở về một mình.” Nhâm Phóng Ưu nói cho chính mình, nàng chính là không muốn lưng đeo ân tình này mà thôi, cũng không phải xả thân mình cứu hắn vì có tình cảm kỳ quái gì với hắn.

Đình Thuần trầm ngâm nửa ngày, biết nàng đã hạ quyết tâm sẽ chẳng dễ dàng thay đổi, cũng không muốn lãng phí khí lực thuyết phục nàng nữa, đơn giản làm theo nàng, mượn chút lực, hai người phân công hợp tác, rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Tựa vào vai của nàng, Đình Thuần biết nàng chịu nhiều sức nặng, nhưng nàng không có buông hắn ra, nàng lựa chọn đưa tay mình ra đỡ người hắn.

Mùi ngửi được làn hương tự nhiên của riêng nàng, thần trí hắn có chút bay bổng phiêu diêu.

Là độc tính phát tác sao?

Vì sao hắn có loại hạnh phúc gần như thấy có lỗi?

Hai người dựa gần vào nhau, Nhâm Phóng Ưu không thể chi bằng sức lực bản thân diu hắn trở lại khách điểm, bất quá nàng diu hắn đến một sơn động ẩn mật không xa đó, bên cạnh còn có dòng suối trong vắt nàng có thể dùng nước để rửa vết thương sau lưng hắn.

Nhâm Phóng Ưu giúp đỡ hắn dựa vào vách núi ngồi xuống, hơi thở gấp gáp chưa có dịu lại liền vội vã mở miệng nói với hắn -

“Cởi quần áo.” Nhâm Phóng Ưu ra mệnh lệnh đối với hắn.

Đình Thuần dựa vào vách núi, ánh chiều tà sắp tắt trăm tịch lan tỏa, nhìn thấy trên mặt nàng ửng đỏ nhưng bản tính hắn không thay đổi vẫn yêu thích trêu đùa nàng.

“Cám ơn Ưu nhi nhiệt tình ước hẹn, chỉ tiếc Đình mỗi lúc này trên người mang thương tích, chỉ sợ không thể theo như ý vị hôn thê của ta được, đã làm cho Ưu nhi thất vọng rồi.” Trên thực tế bột phấn trắng nhỏ mịn đã phát huy tác dụng, hơn nữa chất độc ở trong người làm thân hắn suy nhược mềm nhũn, chỉ sợ ngay cả sức nâng tay lên cũng chưa có.

“Đã chết đến nơi mà miệng lưỡi còn tròn trịa!” Khuôn mặt Nhâm Phóng Ưu nhỏ nhắn đỏ lên, hắn không nể mặt còn nàng đành ngượng ngập ra lệnh cho hắn. “Mau cởi áo ngoài.”

“Chỉ sợ hoàng hoa khuê nữ như nàng phải đến thay quần áo hộ ta thôi.” Đình Thuần bất đắc dĩ cười khê, lắc lắc đầu, ách thanh chậm rãi mở miệng.

Lời này vừa nói ra. Nhâm Phóng Ưu lại ngăn người, trên mặt càng ửng đỏ thêm.

Từ nhỏ lớn lên ở trong trại, nam nhân để ngực trần nàng thấy qua không ít, nhưng là..... Chủ động cởi quần áo của nam nhân thì đây chính là lần đầu tiên.

Chính là nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, lòng bàn tay vốn luôn luôn ấm áp giờ nguyên bản độ ẩm đến mức nóng cháy, biết là chất độc đang lan truyền gây ra sốt, nàng trước tiên khử độc giúp hắn mới được.

Hít một hơi thật sâu, Nhâm Phóng Ưu không hề tranh cãi cùng hắn, ở trước mặt hắn nàng ngồi xổm xuống bên cạnh, trấn định chuẩn bị cởi áo ngoài của hắn ra.

Cho dù là tình huống chính đáng, lý do chính đáng, nhưng độ nóng trên mặt Nhâm Phóng Ưu vẫn không ngừng tăng. Vươn đôi tay nhỏ bé run run cầm lấy áo hắn, thông thoáng thả thả thật cẩn thận cởi ra, động tác nhẹ nhàng và ôn nhu, sợ động chạm đến miệng vết thương.

Nàng sau khi cẩn thận cởi áo thay hắn, rốt cục thấy rõ lưng hắn có hai vết thương khá sâu. Chắc do sức nặng của nàng đặt ở trên người hắn lúc đó khiến ám khí trực tiếp đâm sâu vào hơn.

Người này lại vẫn chẳng rên một tiếng, thậm chí muốn đuổi nàng rời đi, đơn giản là sợ nàng cũng sẽ bị thương tổn.

Nghĩ đến đây, lòng của nàng nổi lên nỗi đau xa lạ, cũng làm cho nàng tạm thời quên ngượng ngùng, lấy ra thuốc bột giải độc nàng luôn mang theo phòng thân, chuẩn bị bôi thuốc cho hắn.

Ở bên dòng suối nhỏ, nàng kéo xuống một mảnh góc áo trên người vò sạch, để hơi ẩm ẩm rồi trở lại bên cạnh hắn, dùng động tác nhẹ nhất lau đi vết máu trên lưng hắn trước.

Động tác của nàng thực ôn nhu, bất đồng với hành động đầy nam tính hoặc trẻ con lúc bình thường, nhẹ nhàng chậm chạp dùng phần góc áo tương đối mềm mại kia cẩn thận chăm chăm quanh miệng vết thương, chuyên chú tẩy rửa vết thương của hắn.

Đầu Đình Thuần hơi cử động, không phải vì kiểm tra vết thương của chính mình, mà là vì để thấy rõ biểu tình trên mặt nàng.

Ánh hoàng hôn chiếu tỏa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng lộ vẻ trắng nõn, mái tóc thật dài buông rũ xuống, chỉ vì coi chừng vết thương của hắn mà đôi môi xinh đẹp hơi mím lại như là đang lo lắng cho hắn.

“Ta không sao.” Đình Thuần mở miệng, đón nhận cái nhìn trừng trừng mang cảm xúc phức tạp của nàng. “Nàng không cần lo lắng.”

“Có ta chiếu cố, người đương nhiên không có việc gì.” Nhâm Phóng Ưu tức giận trừng mắt với hắn. “Vói lại, ta không lo lắng, ta chỉ là không muốn nợ người ân tình, qua một cửa này, chuyện người chừng nào phải chết cũng không liên quan đến ta.”

Đinh Thuần nhú mày, cánh môi tái nhợt khẽ nhếch lên, nhìn tiểu nha đầu này đang mạnh miệng nhưng đã mềm lòng.

“Hảo, ta đây hôm nay không chết, ngày mai không chết, thời điểm nàng ở bên ta thì ta sẽ không chết.” Đôi mắt đen sâu của Đinh Thuần chuyên chú ngắm nàng, hắn từ từ nói, cười đến thập phần ôn nhu. “Nàng cả đời ở lại bên cạnh ta, ta có thể cả đời bất tử.”

Nhâm Phóng Ưu chưa gặp qua được ai cùng nàng nói quá như vậy, ánh mắt nóng cháy như vậy, hai ngực nàng không hiểu sao nóng lên, mặt càng đỏ, chỉ có thể cúi thấp đầu nhìn xuống đất, quyết tâm giấu đi những ngọn lửa trong lòng.

“Người nghĩ đến kiếp sai đi, ai cùng với người đến cả đời.” Nàng hừ lạnh một tiếng, xoay người, lại đến bên dòng suối nhẹ tẩy chỗ góc áo dính đầy vết máu.

“Còn có thể là ai, đương nhiên chỉ có nàng.” Đinh Thuần nhìn bóng dáng của nàng, biết nàng thẹn thùng. Lại bởi vì không thể chính mắt nhìn thấy nàng đỏ bừng mặt mà thậm chí thật cảm thấy tiếc hận.

“Không nghĩ tới ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ công phu không được tốt lắm, nhưng công phu miệng lưỡi đùa giỡn cô nương thật ra đứng số một, số hai.” Nàng trào phúng mắng hắn hai câu.

“Cho nên nàng hiện tại thừa nhận nàng là một cô nương?” Đinh Thuần đáp trả lại câu nói trước kia của nàng, nhìn mặt nàng ửng đỏ, ý cười bên môi hắn càng sâu.

Nhâm Phóng Ưu vừa tức vừa giận, tay chống thắt lưng trừng mắt nhìn hắn.

“Có tin ta đánh người bất tỉnh hay không?” Nàng buông lời đe dọa, mang theo một mảnh vải sạch sẽ mềm mại trở lại, tính trả thù trên vết thương kia mà nàng rắc thuốc băng bó lại hơi nặng tay, nàng vừa lòng nhìn thấy hắn nhủ đôi lông mày rậm. “Đau chết người cũng là cái chủ ý không tồi.”

Đinh Thuần cười gượng hai tiếng, nha đầu này thật là tàn nhẫn.

“Hảo hảo hảo, ta quản cái miệng hình như của mình, không nói.” Hắn làm bộ khâu chính môi mình, dùng hành động tỏ vẻ hắn thật sự sẽ an tĩnh.

“Thế này còn kém khá nhiều.” Nhâm Phóng Ưu khẽ nhếch mày vì cuối cùng cũng chiếm thế thượng phong.

Chẳng qua nàng đắc ý quá sớm, nam nhân này tuy rằng ngậm miệng lại, nhưng đôi mắt lại càng thêm lửa nóng, ánh mắt ám muội, không kiêng nể gì nhìn chăm chăm mặt của nàng, môi của nàng, không chút nào che dấu ánh mắt chăm chú đối với nàng.

Đôi mắt nhuộm màu lửa mang theo sự chăm chú, tầm mắt hắn dừng trên mặt nàng dường như lan truyền độ nóng, nàng ngượng ngùng, hắn càng làm cho nàng không được tự nhiên thêm.

“Trên mũi của ta có gì sao?” Phiền lòng nhìn không được bởi cái nhìn chăm chú của hắn, nàng tâm hoảng ý loạn muốn ngăn trở lại ánh mắt chăm chăm đầy ý đồ kia.

Thấy hai má nàng đỏ bừng càng thêm diễm lệ, Đinh Thuần nghĩ cố gắng nhịn xuống nụ cười bên môi. Chỉ là hắn đang rất đắc ý, mà ý cười liên tục nẩy lên, tích lũy trong lồng ngực lên đến tận họng.

“Không cho phép!” Nhâm Phóng Ưu có thể nhìn đến đôi môi tái nhợt của hắn hơi hơi run run, nàng cắn môi, ý đồ muốn uy hiếp hắn. “Người mà cười, ta nhất định sẽ giết người! Ta nhất định giết người!”

Thật sự, Đinh Thuần thật sự rất muốn sống sót.

Chỉ là khi đó lời nàng càng làm hắn không ngừng muốn cười to lên, hắn rốt cuộc vô lực ngăn cản. Nụ cười kìm nén trong nháy mắt chuyển thành tiếng cười cuộn cuộn, tiếp theo hắn còn ngửa đầu cười to ra tiếng, cho dù có hơi động đến miệng vết thương sau lưng làm cho đôi mày rậm của hắn lại hơi nhăn lại, tiếng cười cũng thủy chung không ngừng.

“Đinh Thuần!”

Thanh âm buồn bực của Nhâm Phóng Ưu không ngừng quanh quẩn giữa núi rừng.

Đêm đã khuya, thời tiết chuyển lạnh, Đinh Thuần nghiêng người nằm trên thảm lá to dày khá mềm mại, bởi vì chất độc trong người tra tấn nhưng rốt cục hắn cũng đã nặng nề ngủ.

Nhâm Phóng Ưu tựa vào một bên vách núi đá, không dám ngủ say, chỉ là nhắm hờ rồi chợp mắt trong chốc lát, chờ công hiệu của loại phấn mịn trắng kia tan dần đi.

Vài canh giờ trôi qua, nàng cảm giác được thể lực đang khôi phục, lại sinh long hoạt hổ lên.

Một trận gió lạnh thổi qua, nàng mặc một thân áo đơn sau khi nội lực khôi phục hơn thì dần dần có thể chống cự cái rét lạnh, nàng tròn to mắt xem xét tình trạng Đinh Thuần.

Tuy rằng đã dùng thuốc giải độc làm chậm lại tốc độ độc tính xâm nhập khắp cơ thể hần, hiển nhiên lại chẳng hoàn toàn kê đơn đúng thuốc, thể lực cùng tinh thần hần tựa hồ không có chuyển biến tốt. Máu đỏ trên miệng vết thương biến thành đen, làm cho nàng không thể yên lòng.

Nàng dò bước đi đến bên người hần, đầu tiên là kiểm tra vết thương sau lưng hần, khi vô tình chạm đến da thịt trên lưng hần, ngoài ý muốn phát hiện nhiệt độ cơ thể hần cực kỳ lạnh, sắc mặt nàng trầm xuống.

Nghĩ đến kịch độc quỷ phá ở trong cơ thể, hơn nữa bị gió đêm thấm lạnh, nhiệt độ cơ thể hần mới có thể giống như người bị băng đá cực hàn vậy quanh.....

Nhìn đôi môi hần tái nhợt hơi thâm đen, trong lòng nàng biết không thể cứ để tình huống tiếp tục chuyển biến xấu hơn được, nàng trước tiên duy trì lại nhiệt độ cơ thể hần đến khi bình mình mới được.

Chính là tuy rằng đã đốt củi lửa lại không có thể làm cho cơ thể hần ấm lên, trước mắt duy nhất có thể giúp hần duy trì nhiệt độ cơ thể cũng chỉ có..... Chính nàng.

Tuy rằng là vì cứu người, nhưng..... Nói như thế nào đều là ý tưởng cùng hành vi kinh thế hãi tục (trái với lễ giáo), nàng rất khó bình chân như vại, chỉ là nàng đã nghĩ trước mắt không còn cách nào khác.

Hít thở thật sâu vài lượt, nàng rốt cục làm chính mình trấn định lại, từng bước một di chuyển đến trước mặt hần, nhìn hần ngủ say ngay cả gọi nhỏ tên hần đều không có phản ứng, nàng miễn cưỡng nói cho chính mình rằng hần sẽ không phát giác.

Chỉ cần nàng đề cao cảnh giác, trước lúc bình mình liền tách xa khỏi cạnh hần dĩ nhiên sẽ không bị hần phát hiện, nàng cũng có thể tránh đi cái loại xấu hổ này – nàng cố gắng lập kế hoạch cho mình, muốn cho chính mình yên tâm thoải mái cứu người.

Mà nàng cũng thật sự làm được, thật cẩn thận tiến gần vào người hần, lấy mục tiêu không đánh thức hần mà cố gắng, nàng thành công nằm trong lòng hần.

Có lẽ là trong lòng người đó ‘tắc’ sẽ có chút cảm giác khác lạ, Đinh Thuần hơi hơi động nhẹ thân mình, Nhâm Phóng Ưu sợ tới mức mắt to trừng lớn, đề phòng nghĩ nên quát lên hay giọng chân đá hần một cước cho hần vắng ra sau đó hoá tốc né ra xa.

Nhưng hoàn hảo hần không có cự quấy thêm, chính là tay hần vốn đặt dọc mạn sườn ở trước người, bất chợt cử động vòng qua người nàng, như là đều có tri giác, đem nàng nhanh dán sát ngực hần. Cái này, Nhâm Phóng Ưu cho dù muốn chạy cũng tạm thời chạy không được.

Được rồi, việc gì phải đến thì sẽ đến, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, Nhâm Phóng Ưu tự nói với chính mình, lại xấu hổ không chịu nổi, bất quá nàng làm như vậy là vì cứu sinh mệnh hần nên mới ra hạ sách này.

Khăn trương đang chậm rãi qua đi, hô hấp của nàng chậm rãi lại như bình thường, đôi tay nhỏ bé cũng dám đặt lên ngực hần, cảm thụ nhịp tim đập và hơi thở mỏng manh của hần.

Hần luyện võ, hơi thở không phải mong manh, nhất định là do độc tính cản trở hần hô hấp.

Nàng thở thật dài một hơi, không tự giác càng gần sát hần.

Nam nhân này..... Đến tốt cùng suy nghĩ cái gì?

Có tất yếu vì nàng mà hành động hy sinh như vậy sao?

Hần có thể dễ dàng nàng ra để cho chính hần tránh hết được chỗ ám khí độc này.....

Nhưng hần cái gì cũng chưa làm, mà ngay cả khi ám khí độc môn chui vào thân mình còn muốn lo an nguy sinh mệnh của nàng.

Nàng càng gần sát càng có thể cảm giác lồng ngực to rộng của hần đang hơi lạnh, trực giác hướng nàng tới gần, cánh tay đem nàng ôm càng nhanh.

Hơi thở của hần tràn đầy cảm quan của nàng, tất cả gắt gao bao quanh nàng.

Đến khi cảm giác cơ thể hần dần dần hồi phục độ ấm, nàng mới có thể an tâm thở dài một hơi, cho đến lúc này nàng mới bằng lòng thừa nhận với chính mình rằng nàng kỳ thật thực lo lắng hần gặp chuyện không may, thực lo lắng hần sẽ chết trước mặt nàng.

Đó không phải trách nhiệm, không phải kiêu hãnh, mà là cảm xúc sâu kín tiềm ẩn trong lòng nàng, nó xa lạ mà làm cho người ta khó hiểu.

Nhìn hai mắt hần nhắm chặt, Nhâm Phóng Ưu hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí giờ lên bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt tuần tú của hần, dò ngón tay từ cái mũi hần chậm rãi xuống đôi môi mỏng của hần.

Nam nhân này làm cho nàng thấy mê hoặc, làm cho nàng thấy khó hiểu, lại không bỏ lại sau lưng được.

Hắn có để ý nàng như vậy? Hắn có để ý và nguyện ý hy sinh chính sinh mệnh hắn, muốn mở rộng vòng tay ấm áp cường tráng cấp nàng, thay nàng tạo một mảnh trời riêng không?

Cái loại cảm thụ này rất xa lạ, xa lạ đến độ làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Cho tới bây giờ nàng đều là chỗ dựa cho người khác. Ở Hắc trại, nàng là trọng tâm của toàn trại, từ việc đại sự nàng quyết sách, đến việc nhỏ nàng cũng xử lý. Toàn bộ kế sinh nhai trong trại toàn dựa vào nàng chỉ huy quyết định, đến nỗi không còn người xem nàng là một cô nương, mà đem nàng trở thành người lãnh đạo trong cuộc sống.

Hắn là nam nhân đầu tiên coi nàng là một cô nương, ý muốn đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay chiều cỗi.

Phản ứng của nàng trước nhất là bài xích, thậm chí cảm thấy hắn xem nhẹ coi thường nàng. Ô nhục nàng, nguyên nhân không có người coi nàng như một cô nương bởi vì nàng rất mạnh.

Chính là nàng cường, hắn càng mạnh.

Trong suốt thời gian ở chung, nàng phát hiện khuôn mặt hắn tươi cười với mọi người cùng thái độ thân thiện đều là lớp nguy trang của hắn, vì hắn che dấu cơ trí cùng phản ứng của một “Thiên hạ đệ nhất thần bộ”, dùng để che dấu thủ đoạn sâu xa khó hiểu bên trong hắn. Nếu hắn thật sự dốc toàn lực, người bại trận nhất định là nàng.

Khi hắn vững vàng bảo vệ nàng trong vòng tay khỏi hai kẻ kia, không để nàng bị một chút thương tổn, vốn nàng một lòng vẫn luôn cứng rắn, quả cảm, lạnh lùng, giờ đột nhiên như trong lòng nàng có chảy một dòng ấm áp.

Hắn xác thực rất cường.

Nhưng hắn cũng không phải cường hãn khiến nàng tâm động, mà là hành động che chở nàng của hắn đã đánh nát tâm rào chắn bảo hộ nàng cho tới nay.

Nàng muốn đi đâu tìm một..... Nam nhân sẵn sàng dùng sinh mệnh che chở nàng?

Nhâm Phóng Ưu đầu tiên cảm thấy bàng hoàng.

Nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt trước mắt, lòng nàng yếu ớt đau lòng giống như không thuộc của nàng nữa.

Một cổ cảm giác khó có thể tưởng tượng, che mờ lý trí của nàng, lòng của nàng hỗn loạn, chỉ có thể tùy ý cho cảm xúc thất bại đem nàng gất gao vây quanh.

Ý vào giờ phút này hắn còn thật ngủ say, nàng cho phép chính mình đưa khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào ngực hắn, để chính mình làm một “Người bình thường”, trong vòng tay hắn tạm thời nghỉ ngơi như vậy trong chốc lát.

Chỉ cần trong chốc lát.

Tức khi bình minh lên, nàng nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ lập tức tỉnh lại, không cho hắn phát hiện ra nàng từng nghỉ ngơi trong vòng tay hắn.

Không như lúc trước, nàng giờ đã nghĩ không thể xác định nguyên nhân tiến sát gần hắn, là vì giúp hắn ấm áp, hay là để ấm áp tâm nàng vốn lạnh lẽo như băng.....

(Hết chương 5)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Những tia nắng sớm chiếu lên dòng suối nhỏ đầy lấp lánh tỏa ánh sáng lung linh, lọt vào đôi mắt Đinh Thuần đang ẩn ẩn thân nằm trong hang vừa thức dậy sau một đêm ngủ say.

Mắt của hắn hơi hơi nhắm hờ, chờ chính mình thích ứng với ánh sáng rồi mới chậm rãi mở mắt ra.

Bất chợt hình ảnh đập vào đôi mắt tĩnh lặng của hắn làm hắn nghĩ đến mình hoa mắt, hắn nằm nghiêng nhìn kỹ mỹ nữ kiều nhân trong lòng, ngực phình lên tình cảm nói không nên lời.

Tiểu nữ nhân mạnh mẽ này đúng là vẫn còn có một tia lo lắng đối với hắn.

Hắn nhắm mắt điều tức, phát hiện được hiệu của phần bột mịn kia đã bị thối lui, nội lực của hắn đã khá khôi phục, chỉ là vết thương trên lưng vẫn đang đau nhức, hình như độc tính chưa giải làm cho nhiệt độ cơ thể hắn quá thấp.

Có lẽ vì thế nàng mới lo lắng muốn duy trì nhiệt độ cơ thể hắn, chủ động tiến sát vào lòng hắn, bằng không hắn coi cá tính nàng tuyệt sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định là tình thế cấp bách lắm mới ra hạ sách này.

Bất quá với hắn mà nói hạ sách như vậy cũng là lương duyên trời ban cho, hắn không hề thống hận hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn kia, giờ ngược lại chân thành cảm kích bọn họ.

Không muốn nàng bùng tình, hắn nhẹ nhàng chậm chạp đưa tay sờ tóc nàng, chớp mũi lại gần hít sâu một hơi – quả nhiên, chính là mùi hương này.

Hắn lại xác định đây là làn hương làm say chết người, mà hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Hắn đưa ngón tay dài lướt qua gò má non mịn của nàng, động tác tuy rằng mềm nhẹ lại vẫn làm nàng bùng tình.

Cơ hồ là động tác theo phản xạ nên nàng phút chốc liền lùi ra sau, động tác của Đinh Thuần hoàn hảo nhanh nhẹn, một tay kia vững vàng ôm chặt thắt lưng của nàng, không để nàng có cơ hội trốn.

“Ngươi tỉnh?” Đôi mắt Nhâm Phóng Ưu mở to, giọng điệu nói ra lời này như là chỉ trích hắn làm sao có thể không có nàng cho phép mà đã liền mở to mắt.

“Nàng cũng tỉnh rồi.” Đinh Thuần khôi phục nét tươi cười như đêm qua, ánh mắt thậm chí có vài phần nóng cháy, bàn tay liên tục mạnh mẽ giữ chặt không cho nàng tránh khỏi vòng tay hắn.

“Tỉnh thì bỏ ta ra.” Nhâm Phóng Ưu như là bị sợ hãi.

Nói thật nàng thật đang sợ hãi, chính mình luôn luôn dễ tỉnh nhưng không rõ vì sao nàng ngủ thật sâu trong lòng hắn mà thấy lại thom lại ngọt?

Đinh Thuần không đáp lại lời của nàng, ngược lại càng đùa giỡn nàng.

“Nàng chiếm tiện nghi của ta.” Hắn duy trì tư thế như cũ, lại ôm ôm nàng thật nhanh, mờ mịt trách nàng một câu, nói không đến nơi đến chốn, mập mập mờ mờ.

“Cái gì, cái gì, cái gì?” Đây là lên án gì đây?

“Ngươi đừng tự dặt vàng lên mặt mình thế, ta làm sao chiếm tiện nghi của ngươi?” Nàng xấu hổ đến ngay cả vành tai đều phồng hồng, bàn tay nhỏ bé đánh một cái khá mạnh vào ngực hắn.

Đinh Thuần giả bộ ôm ngực hét lớn một tiếng, khuôn mặt tuấn tú nhăn nhó.

Nhâm Phóng Ưu ngăn ra, mặc dù không tin hắn thực sự suy yếu như vậy, nhưng cũng không dám lại “ra tay hạ sát” hắn.

“Nàng tiến sát ngực của ta, chia sẻ nhiệt độ cơ thể của ta, ham cái ôm của ta, mấy điều ấy chưa được tính là chiếm tiện nghi của ta sao?”

Đinh Thuần được tiện nghi còn khoe mẽ, ý định muốn ngắm bộ dáng nàng thẹn thùng đỏ bừng.

“Họ Đinh kia!” Nhâm Phóng Ưu nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không biết như thế nào tự mình lập tức cãi lại. “Kia chính là.....”

“Đừng nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, không bao lâu nữa nàng cũng sẽ mang họ Đinh.” Đinh Thuần ý cười càng đậm, đã muốn hạ quyết tâm phải giữ nàng ở bên người hắn.

“Cái gì, cái gì?” Mấy lời biện giải của Nhâm Phóng Ưu đến miệng, nhưng bởi vì lời hắn nói ra mà nàng lại nuốt trở về, thẹn thùng chuyển thành phần nộ. “Ài họ Đinh với ngươi?”

“Nàng.” Đinh Thuần trả lời không nhanh không chậm, nói như hắn nắm rất chắc, bàn tay to lướt nhẹ qua má trắng hồng nõn nà của nàng, ánh mắt lóe ra tình cảm nồng đậm. “Nàng sớm hay muộn cũng sẽ theo ta lấy họ Đinh.”

Lời kia đột nhiên thốt ra, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy, toàn thân chịu một trận tê dại.

“Đừng, đừng nói giỡn nữa, không biết ngươi tự tin thái quá rồi.” Nhâm Phóng Ưu mạnh miệng đáp lời, ánh mắt nàng lại giấu không được hoảng loạn, nàng cố gắng muốn đẩy hắn ra để chấm dứt vòng tay ôm ấp này.

Đinh Thuần tuy rằng độc thương chưa lành, nhưng nội lực đã khá khôi phục, hai cánh tay mạnh mẽ ôm trọn thắt lưng nàng, làm cho nàng chỉ có thể ở lại trong lòng hắn, cũng không đi được chỗ nào khác.

“Qua cầu muốn rút ván? Trộm một đêm ôn tồn của ta ở đây xong, hiện tại muốn xoay người chạy lấy người?” Đinh Thuần nâng mày, giọng điệu mang ý cười.

“Ngươi ngươi ngươi. Ngươi đừng càng nói càng quá đáng!” Nhâm Phóng Ưu lần đầu gặp được nam nhân như hần, nói hai ba câu nàng liền tức giận đến nói không ra lời.

“Nhưng thật ra nàng nói xem, câu nào ta nói sai chứ?” Đinh Thuần ung dung, không lo lắng một chút nào về vết thương sau lưng, ngược lại luôn muốn kéo dài thời gian nàng ở trong lòng mình, cùng nàng nói đùa tán gẫu.

“Nàng tự tiến sát vào ngực ta, ta có nói sai sao?” Đinh Thuần hỏi lại.

“Có, nhưng là.....” Nhâm Phóng Ưu có ý đồ muốn giải thích, bất quá hần không cho nàng cơ hội.

“Nàng chia xẻ nhiệt độ cơ thể của ta, không đúng sao?” Đinh Thuần hỏi lại.

“..... Cũng không thể nói như vậy.” Nhâm Phóng Ưu tức giận trừng mắt nhìn hần, người chiếm tiện nghi rõ ràng là hần, nhưng nàng không chiếm được thể thượng phong.

“Nàng ham cái ôm của ta.....” Đinh Thuần tiếp tục đồng dạng lên án.

“Đinh Thuần!” Nhâm Phóng Ưu rốt cục tìm được cơ hội bác bỏ. “Rõ ràng chính là ngươi ôm ta không buông ra, ngươi cuối cùng không thể đem tội đồ hết lên đầu ta được?”

Nghe vậy, đôi mắt Đinh Thuần dường như hiện lên chút đăm chiêu, bàn tay đột nhiên đưa lên nâng cằm của nàng, làm cho nàng không thể không đón nhận ánh mắt nóng cháy của hần.

Thật vất vả che đi thẹn thùng, lại bởi vì ánh mắt và đôi tay hần truyền đến độ nóng mà một lần nữa nhiễm hồng hai má của nàng.

“Nàng đã nhận ra sao?” Đinh Thuần quăng ra một câu không đầu không đuôi.

Nhâm Phóng Ưu cái gì đều nói không ra, chỉ có thể giống như là bị thôi miên, thẳng tắp nhìn sâu vào đáy mắt hần.

“Nhận thấy được ta ôm nàng vào lòng, sẽ thấy ta cũng không muốn buông ra.....” Đinh Thuần khóa lại ánh mắt của nàng, thanh âm khàn khàn chậm rãi truyền vào trong tai nàng.

Trong đầu Nhâm Phóng Ưu chẳng hề minh mẫn, cảm giác mơ hồ hần sắp muốn nói ra lời đầy ám muội, mà nàng càng không thể thừa nhận. Nàng muốn che tai để một câu cũng không nghe, nàng muốn che lại miệng hần làm cho hần một chữ cũng nói không nên lời.....

Nàng muốn tránh, muốn chạy trốn, lại không thể động đậy, nàng chung quy cái gì cũng chưa làm, chỉ biết kinh ngạc nhìn hần.

“Ta muốn nàng.” Hần từ tốn mà kiên quyết mở miệng, trong mắt mang theo ngọn lửa lướt qua mặt nàng, hướng đến tận đáy lòng nàng mà thiêu đốt, nhất thời rõ ràng vẫn che lấp dấu vết ý đồ kế tiếp.

Ba chữ kia giống một trận sấm sét kinh hoàng đánh thật mạnh vào óc nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Nàng nghe rõ không?” Đinh Thuần dựa vào càng gần, biểu tình của nàng thoát nhìn như là đang sợ hãi. “Ta lặp lại lần nữa, ta.....”

“Ta cái gì cũng chưa nghe được!” Nhâm Phóng Ưu rốt cục tìm được tiếng nói của chính mình, gần như kinh hoàng gầm nhẹ. “Ngươi có biết ngươi đang nói năng lung tung hay không? Ta không phải người để ngươi trêu đùa, đừng đem suy nghĩ đó đặt lên ta.....”

Có lẽ là quá mức kinh ngạc, nàng bắt chập trên người hần có thương tích, hướng tới ngực hần đánh ra một chưởng, thành công để chính mình tránh khỏi vòng tay giữ chặt của hần.

“Ngươi là muốn lấy thể tử tướng đến phát điên rồi? Hay là lâu lắm không tiếp cận nữ sắc cho nên ngươi mất đi lý trí?” Nhâm Phóng Ưu thất thời kinh hoàng trừng mắt lườm hần, miệng bối rối nói năng hơi linh tinh. “Nếu tình huống của ngươi thuộc loại người sau, ta quay người trở lại thôn giúp ngươi hỏi một chút đường đến kỹ viện đi, ngươi đừng chột nẩy ra ý gì đó với ta.”

Đinh Thuần một câu cũng không nói, chính là cách một khoảng trống nhìn nàng.

Hần đoán đúng như thế, nàng chẳng những bị kinh hách, nàng còn bị dọa chết khiếp.....

“Ta không phải muốn lấy thể tử ngay, cũng không phải lâu lắm không gần nữ sắc mà mất đi khống chế, ta chỉ là muốn cho nàng biết ta muốn theo đuổi nàng.....” Hần bày tỏ ý nghĩ của hần, nhưng Nhâm Phóng Ưu cũng không muốn tiếp tục nghe nữa.

“Đủ đủ đủ!” Nhâm Phóng Ưu ôm lỗ tai trừng mắt liếc hần, rồi cúi mặt nhìn xuống đất, nhận định tâm địa hần bất chính, đầu óc không bình thường, cũng không tiếp thu một câu một chữ hần nói ra.

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.....” Đinh Thuần tươi cười không thay đổi, ánh mắt đen thẳm ôn nhu cất giấu cảm xúc nóng cháy, tính muốn làm cho nàng chậm rãi chấp nhận hần theo đuổi.

“Ta không phải yêu điệu thực nữ, cho nên ngươi là quân tử nên theo đuổi ai khác chứ không phải ta!” Nàng chẳng những không phải thực nữ, còn là một

nữ bà cường đạo (trộm cướp). Hai người bọn họ không có lối thoát, hoàn toàn không có cửa nào đâu!

Ý thức được điểm này, cổ họng của nàng co rút nhanh một trận, nguyên bản còn muốn cựa mạnh xả vài câu, mắh hấn cóc ghé lại đòi ăn thịt thiên nga, mắh hấn tâm địa đen tối. Lối gì có thể thương tổn hấn đều ở trong đầu nàng chuẩn bị quá một lần.

Chỉ là bởi vì ánh mắt hấn ôn nhu, vẻ mặt hấn chuyên chú, làm cho nàng một câu đều nói không ra.

“Hảo, ta không nói.” Đinh Thuần quyết định trước tiên làm cho nàng bình ổn lại, hấn không biết nguyên nhân nàng kích động là gì, nhưng thực hiện nhiên hấn cũng không thích thấy bộ dáng hay vẻ mặt nàng mâu thuẫn giãy dụa.

Lời hấn nói làm cho Nhâm Phóng Ưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại vẫn không dám hoàn toàn trầm tĩnh lại. Cách một khoảng trống, nàng trừng mắt nhìn hấn thông thả đứng dậy, nàng áp chế một phen xúc động muốn đi đỡ hấn.

Đinh Thuần chịu đựng đau đớn, cố tự mình dựa vách đá đứng lên, không hề ép sát nàng mà chỉ vươn tay ra với nàng.

“Nội lực của ta có chút khôi phục, nhưng độc thương chưa lành, có thể đến giúp chút việc, dịu ta một chút được không?” Hấn quyết định trước nhắh nại tạm “lùi binh”, thử một chút mức độ mềm lòng của nàng.

Nhâm Phóng Ưu trừng mắt nhìn hấn vươn tay, như là trừng mắt nhìn rắn độc thè lưỡi, trong lòng rất giãy dụa, lại phát hiện trái tim mình cứng rắn muốn đấu tranh giờ đã thất bại.

Như là qua một khoảng thời gian lâu quá rồi, nàng rốt cục từng bước đi đến phía trước, giống hôm qua đỡ hấn vậy.

“Cám ơn.” Đinh Thuần lộ ra tươi cười vô địch ôn nhu với nàng, rõ ràng cảm giác cánh tay hạ xuống thì nàng lại khắh trương hơi bối rối, cẩn thận như là ngay cả các dây thần kinh đều nhanh chóng đề phòng.

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng nói hươu nói vượn, bằng không ta nhất định bỏ lại ngươi!” Nàng thốt ra lời uy hiếp, hy vọng hấn có thể quản tốt cái miệng của hấn.

“Hảo, đều nghe lời nàng.” Đinh Thuần rốt cục trước cứ nghe theo nàng, không muốn lại làm cho nàng khắh trương bối rối như thế.

Lời vừa nói ra, Nhâm Phóng Ưu mới rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, dịu hấn đi khỏi hang hướng đến khách điểm trong thành.

Vừa đến khách điểm, nàng đầu tiên tìm đến một đại phu chuyên môn giải độc giúp hấn, trải qua một phen cẩn thận kiểm tra xong, đại phu rốt cục theo kinh nghiệm bắt đầu viết đơn thuốc.

“Phu nhân, thương thế của tôn phu trị liệu quá muộn, máu độc chảy lan tới kinh mạch, lão phu cho dù là kê đúng thuốc rồi, cũng phải trải qua vài ngày tra tấn mới có thể thanh lọc đưa hết độc tố trong cơ thể ra được.” Đại phu một bên viết đơn thuốc, một bên nhắc nhở Nhâm Phóng Ưu.

“Ta không phải.” Nghe được cách xưng hô từ trong miệng đại phu thốt ra, Nhâm Phóng Ưu đầu tiên là sửng sốt, mới tính mở miệng đã bị đánh gãy ý nói.

“Mấy ngày đêm sắp tới, đợi hấn uống thuốc xong thì rất có khả năng bởi vì được hiệu cùng độc tính chống lại nhau sẽ sinh ra bài xích, nhiệt độ cơ thể sẽ lúc cao lúc thấp, cũng có khả năng sẽ nôn ra máu độc, hiện tượng này đều thuộc loại bình thường, không cần lo lắng. Chỉ cần ở một bên cẩn thận chăm sóc, cơ thể lạnh thì lấy nước ấm, cơ thể cực nóng thì lấy nước lạnh lau người, như thế có thể giúp hấn khoẻ lại.” Đại phu toàn diện nhắc nhở đến tình huống khả năng sẽ phát sinh, chính là vì không để cho nàng quá mức lo lắng.

Nhâm Phóng Ưu nghe vậy, mặt trắng bệch cười trừ, không nghĩ tới độc môn của Tứ Xuyên Đường Môn quả nhiên lợi hại, nàng đã trước tiên dùng thuốc giải độc của mình rắc lên vết thương của hấn mà còn không thể làm cho độc tính chậm phát tác lại nhiều.

Ngoài Đinh Thuần trước mắt, nàng cũng bắt đầu lo lắng cho Hắc trại, không biết hai tên thuộc Tứ Xuyên Đường Môn kia khi nào thì sẽ xuống tay với Hắc trại.

Ngay tại thời điểm nàng trở mắt, một bình dược (thuốc) mang theo cảm giác man mát bị bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt.

“Cao giải độc này đắp một ngày thay ba lượt, trong uống ngoài xoa thì vết thương mới mau khô, phu nhân cũng đừng quá lo lắng cho tôn phu.”

(Cao:thuốc đông y chế bằng dược liệu được cô lại)

Đại phu săn sóc bao dung cười cười, sớm nhìn ra cùng đề ý về mặt nàng kinh hoảng.

“Ta, ta. Hấn. Chúng ta không phải.” Nhâm Phóng Ưu tưởng mở miệng giải thích, lại cảm thấy có chút làm điều thừa.

Dù sao, người lưu lại chiếu cố thân hấn cũng chỉ có nàng, một khi đã như vậy nàng cần gì phải tổn nhiều lời lẽ đối người xa lạ này giải thích quan hệ giữa hấn và nàng.

Huống hồ, ngay cả nàng cũng không biết nên cùng hấn duy trì cái dạng quan hệ gì.

Nàng rầu rĩ tiếp nhận cao giải độc, cũng thấy trong ánh mắt Đình Thuần như đang xem kịch vui trên ghẹo, tiền đại phu ra về, thuận đường còn chạy đến hiệu thuốc một chuyến mua thuốc giải độc theo đơn giúp hần.

Cầm mấy thang thuốc trở về, nàng nhẹ nhàng chậm chạp đẩy cửa ra, phát hiện Đình Thuần nghiêng người nằm ở trên giường, nhắm hai mắt, nhìn như đang nghỉ ngơi. Nàng nhẹ trở đóng cửa lại, không muốn đánh thức hần, nhưng một khắc sau khi nàng xoay người lại, nàng đón nhận một đôi mắt nóng cháy mang lửa.

“Hóa ra vẫn tỉnh, ta còn nghĩ đến danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần bộ thể nhưng một chút đề phòng đều không có, sớm hay muộn sẽ mất mạng đi gặp Diêm Vương.” Nhâm Phóng Ưu miệng không kiêng nể, ánh mắt cũng lạnh liệt.

Đọc theo đường đi, nàng đã nghĩ điều chỉnh tốt tâm tình – việc công nhập vào việc công, tư về tư.

Nàng nợ hần một mệnh, thế thì nàng liền chiếu cố đến khi hần thương thế khỏi hần, coi như là trả nợ ân tình của hần.

Nếu báo tư ân (ân nghĩa của riêng mình) xong, tiếp theo phải giải quyết việc chung. Hần muốn mang binh tiêu diệt Hắc trại, vậy nàng liền lãnh binh nghênh chiến, tuyệt không làm việc nghiêng về tình cảm, cũng không nghĩ sẽ lui bước, lại càng không nhớ đến tư tình riêng.

Quyết định chủ yếu xong, nàng tính sau khi vết thương của hần chuyển biến tốt sẽ hoá tốc chạy về Hắc trại một chuyến, phải bắt được tên chủ mưu phía sau, tuyệt không làm cho bất luận kẻ nào trong Hắc trại bị thương.

Nàng trước tiên phải bình nội loạn (đạp loạn bên trong), mới có thể áp chế kẻ thù bên ngoài.

Hơn nữa nàng đã từ trong thư mật báo biết được, Nhị Hồ không lâu nữa sẽ đến Hàng Châu, nàng đã dùng bò câu đưa tin thông báo huynh đệ trong Hắc trại, vào đầu tháng sau thừa dịp gió lớn trăng mờ, đem Nhị Hồ thoát khỏi địa lao.

Bằng thân thủ của huynh đệ Hắc trại bọn họ, muốn cứu thoát một Nhị Hồ tuyệt đối không phải việc khó, chỉ cần Nhị Hồ trốn ra, nàng sẽ rời khỏi Đình Thuần ngay, sau đó..... Đối mặt chiến đấu, chém giết, xem xem ai chết ai sống.

Đình Thuần ngồi ở mép giường nhìn biểu tình của nàng trong thời gian quá ngắn có biến hóa phức tạp khó hiểu, đôi mày rậm của hần gắt gao nhíu lại, hần lựa chọn trả lời vấn đề nàng vừa rồi mới đưa ra.

“Ta lúc đó không mở mắt ra là vì ta nhận được tiếng bước chân của nàng.” Đình Thuần giải thích cho mình.

Hần không thường giải thích hành vi của chính hần, nhưng hần hy vọng không bị nàng xem thường.

“Nếu nhận được tiếng bước chân của ta, lại vì sao phải vào lúc này mới mở mắt ra?” Nhâm Phóng Ưu nói một câu chọc vào mâu thuẫn trước và sau của hần, nàng nghĩ muốn trong khoảng thời gian kế tiếp sẽ khắp nơi đối chọi gay gắt với hần, nếu vậy có lẽ khi hai người bọn họ ngày sau đối mặt chiến đấu sẽ không thủ hạ lưu tình (Vì tình nghĩa mà ra tay khoan hồng).

Chính là, nàng không có dự đoán được là hần không giận mà lại cười, cho nàng một cái đáp án cơ hồ không thể thừa nhận.

“Bởi vì ta muốn nhìn thấy nàng.” Hần tươi cười thần nhiên giọng sang sảng, làm cho người ta cũng không hoài nghi một chút độ chân thật trong lời nói của hần. “Thời gian nàng rời đi lâu quá, ta thực lo lắng nàng gặp chuyện không may.”

Lời này thật ôn nhu, thật chân thành, nhưng lại làm cho Nhâm Phóng Ưu càng thêm kinh hoàng, ngực của nàng cứng lại, cơ hồ không thể hô hấp, bản năng cảm giác được khiếp đảm, ngay cả nghiêng đón tâm mắt hần đều cảm thấy vô lực, nàng chỉ có thể vội vàng di chuyển tầm mắt.

“Ta đi đun thuốc.” Nhâm Phóng Ưu xoay người lại lần nữa rời khỏi phòng, bởi vì lời hần nói – chạy trốn chết.

Đun thuốc xong, Nhâm Phóng Ưu cẩn thận cầm bát thuốc, điều chỉnh hô hấp rồi mới đi vào trong phòng. Đẩy cửa mở, nàng xấu hổ phát hiện Đình Thuần cúi trần phần thân trên, một bộ dáng như chờ nàng đã lâu.

Tuy nói nàng đã muốn “Chuẩn bị tâm lý” thật tốt, nhưng nàng cũng không chuẩn bị tốt khi thấy hần cúi trần, cho nên trong nháy mắt nhìn thấy hần, mặt của nàng không có tự chủ được lại đỏ ửng.

“Người.....” Nhâm Phóng Ưu thẳng tắp trừng mắt nhìn vào mắt hần, đơn giản là nàng không biết ngoài theo dõi mặt hần thì ánh mắt của nàng còn có thể phóng đến chỗ nào. “Lại còn chưa tới thời gian bôi thuốc.....” Thật không biết nam nhân này cúi quần áo gấp như vậy, tại sao hần gây nên lắm chuyện thế?

“Dù sao thời tiết nóng.” Đình Thuần tùy tiện tìm cái lý do, tốt cùng không thể làm cho nàng biết hần chỉ vì thích ngắm xem vẻ mặt, bộ dáng nàng xấu hổ biến thành quả táo đỏ.

Nhâm Phóng Ưu đi đến bên giường, đưa bát thuốc trong tay đến gần mặt hần. “Đây, cầm.”

“Lưng ta đau.” Đình Thuần lắc đầu, cố gắng tận dụng quyền lợi bệnh nhân. “Nhưng lại là vì cứu nàng mới bị thương!”

Nam nhân này còn kể công?

“Hào!” Nhâm Phóng Ưu cắn răng, lấy thìa múc một ít nước thuốc đưa gần đến bên môi hắn. “Muốn ta hầu hạ ngươi, xin mời cử động, mau, há mồm!”

Đinh Thuần thực nghe lời, quả nhiên hé miệng, để cho nàng đem chỗ thuốc đen đắng trong thìa vào trong miệng hắn.

Động tác được lặp lại, hắn tuy rằng không nói thêm nửa lời nữa, nhưng ánh mắt nóng cháy kia lại thủy chung không rời khỏi nàng, cho dù nàng đã muốn cố gắng bỏ qua, nàng vẫn cảm thấy đang bị quấy nhiễu.

“Ngươi thật sự thực hy vọng ta móc mắt của ngươi ra.” Nhâm Phóng Ưu còn tưởng xúc động đem bát thuốc đổ lên đầu hắn.

“Ta chưa nói chuyện, như vậy cũng không được?” Thân thể cao lớn của Đinh Thuần tựa vào thành giường, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi.

“Chính là không được.”

Mệnh lệnh vừa ra, bên trong có nửa ngày vắng lặng, Nhâm Phóng Ưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến nàng rốt cục thành công cản trở hắn.

Chỉ tiếc Đinh Thuần im lặng không đến thời gian uống một chén trà nhỏ, lại tiếp tục mở miệng, nhưng lại thốt một câu kinh thiên động địa – “Đêm nay, nàng hãy cùng ta ngủ chung giường.”

Lời này vừa nói ra, tay của Nhâm Phóng Ưu run run một chút, suýt nữa làm đổ bát thuốc.

Người này thật sự là không có đề tài nào để nói ra nữa sao, mà nàng chọn cách không muốn đáp lại lời hắn nói.

“Tin ta hạ độc ngươi hay không?” Nàng đe dọa nói, ánh mắt ngoan tuyệt như muốn giết người.

Đinh Thuần cười ha ha, quyết định tạm thời giữ một mạng của mình, nhìn biểu tình nàng vừa thẹn vừa giận, khó bảo đảm rằng nàng sẽ không một đao đâm chém, chấm dứt sinh mệnh của hắn, cũng chấm dứt rắc rối của nàng.

Chính là tiếng cười của hắn như trước dùng không được, chỉ thấy trước mắt một bóng hình chợt vụt đến, hắn còn không có kịp phản ứng lại đã bị điểm á huyết (huyệt câm).

Một đôi mắt Đinh Thuần mở rất lớn. Đây, nha đầu kia..... Thế nhưng điểm á huyết của hắn?

Rất, rất, rất quả quyết, hắn thật sự thương thức nàng.

Nhâm Phóng Ưu thật không biết chính mình còn có thể làm như thế nào..... Nàng điểm huyết làm hắn câm, nhưng lại không khống chế được cái nhìn chăm chú bình thường luôn phát hỏa của hắn.

“Ngươi ngại sinh mệnh của ngươi quá dài có phải hay không?” Chẳng lẽ thật muốn một đao kết liễu hắn mới có thể ngăn hắn quấy nhiễu nàng.

Đinh Thuần lần này không hề nói giỡn nữa, rất hiểu biết mà lắc đầu, tự đưa tay ra đỡ bát thuốc uống cạn rồi trả lại nàng, sau đó ngoan ngoãn xoay người, lộ ra vết thương sau lưng.

Nhâm Phóng Ưu nhìn thấy vết thương kia, nhất thời mềm lòng không ít, đi đến bên cạnh bàn, đặt bát xuống, cầm lấy lọ thuốc mỡ, lại trở về bên hắn.

Nàng mở nắp lọ thuốc mỡ, ôn nhu bôi thuốc cho hắn.

Đinh Thuần nhắm mắt lại, thoải mái hưởng thụ nàng ôn nhu xoa thuốc, ngửi làn hương tự nhiên riêng có trên người nàng.

Trong phòng thực im lặng, không có tiếng vang gì, chỉ có tiếng thở bình ổn của hai người, không khí lại thêm vài phần vô cùng thân thiết nói không nên lời.

Sau khi bôi thuốc xong, Nhâm Phóng Ưu giải trừ á huyết cho hắn.

“Đừng nói mấy lời ta không thích nghe, bằng không ta thật sự rời đi.” Nhâm Phóng Ưu tay chống thắt lưng ở trước mặt hắn đe dọa, nói thật sự cứng rắn, nhưng trên mặt nàng và trong giọng nói lại thêm một chút bất đắc dĩ, thêm một phần kiều mỵ.

“Hào, hôm nay không nói.” Đôi môi Đinh Thuần nhợt nhạt gọi lên tươi cười, khẽ khàng gật đầu.

Hắn muốn “Tăm ăn lên nuốt trôi” (Gặp nhăm từ từ >0<) ý chí của nàng, rốt cuộc hắn sẽ không lập tức ép buộc nàng.

Nghe được hắn nhận lời, Nhâm Phóng Ưu cuối cùng cũng yên tâm.

“Đại phu nói đêm nay tình trạng của ta sẽ rất không tốt, nàng thật sự không ở lại giúp ta?” Đinh Thuần đem vấn đề quăng lại cho nàng, để chính nàng quyết định.

“Ta sẽ xem xét lại tình hình, ngươi nghỉ ngơi trước đi.” Nàng lờm lỏm, đôi mày liễu hơi nhíu lại. “Đừng có chú ý tà ma.”

“Cùng thương lượng đi.” Đinh Thuần chậm rãi mở miệng. “Ta tuyệt đối không có chú ý tà ma, nhưng nàng liền ở bên người chiếu cố ta đi?”

Nhâm Phóng Ưu đưa đáp án rất đơn giản – “Phanh” một tiếng, cửa phòng trước mặt mặt hấn trực tiếp đóng mạnh lại.

Vốn tưởng rằng đại phu nhắc nhở chỉ là dũa phòng vạn nhất, không nghĩ tới vừa đến nửa đêm, hấn thật sự ôm gương mặt mồ hôi chảy như điên, thân thể lập tức như bức tượng nóng thiêu đốt, trong chốc lát sau lại lạnh như tượng băng băng đá.

Nhâm Phóng Ưu gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, lúc thì đun nóng nước, lúc thì vò khăn lạnh, không bao lâu lại thay một thân áo ướt bản của hấn ra.

Lúc này nàng rốt cuộc cố không ngượng ngừng hơn, thầm nghĩ đừng để cho hấn cảm lạnh. Khi hấn đổ mồ hôi thì nàng lau đi mồ hôi đầy thân, khi toàn thân lạnh như băng nàng vội giúp hấn mặc thêm y phục. Cuối cùng thấy toàn thân hấn vẫn không ấm lên được mà chỉ phát run, nàng thu lại một tia rụt rè còn lại, một lần nữa tiến đến nằm trong lòng hấn, ôm chặt lấy hấn, muốn ngừng những cái rung mình của hấn.

Dù sao là một hồi đầu tiên lạ, lần thứ hai sẽ thành thực hơn, nàng không hề vừa hoảng vừa loạn nữa.

Nàng biết hấn không phải cơ thể yếu ớt suy nhược, mà là độc phát tác khiến cho hấn thể này, vì vậy đôi bàn tay nhỏ bé của nàng để ở bụng hấn không ngừng vận khí nhập thân hấn, trợ giúp hấn chống đỡ giá lạnh do chất độc trong cơ thể.

“Nàng ngừng lại đi, xem một thân nàng biến thành bản hễ hễ (lắm rồi).” Đinh Thuần nhìn nàng càng không ngừng đưa chân khí vào giúp hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch; làm cho hấn muốn thay đổi chủ ý, nguyên bản hy vọng giữ nàng ở bên người chăm sóc, chiều cổ hấn; hấn không hy vọng nàng một nhọc quá mức.

“Ta cũng không chê ngươi bản, ngươi còn chê ta?” Nhâm Phóng Ưu sùng sốt một chút, mắng nhiếc hấn một câu.

Mặt mày Đinh Thuần xanh trắng nhưng vẫn mỉm cười.

“Đừng vậy, chính là bởi vì nàng không chê, ta mới không nghĩ giữ nàng.” Ánh mắt hấn thâm thúy nhìn nàng. “Ta không biết nàng sẵn sàng làm như vậy.....”

Tuy rằng biết nàng mơ hồ có ý đối với hấn, lại không biết vì sao bên ngoài nàng luôn chống chọi, đẩy hấn ra xa. Nhưng trước mắt, hấn lúc thì ẩm ướt lúc lại lạnh run, cả người giống như ngâm hay lội qua nước bùn, nàng lại không để ý chút nào, thầm nghĩ chữa thương giảm đau giúp hấn.....

“Ta nói rồi, đó là việc ta nên làm, là ta nợ ngươi, nên ta còn ở lại.” Nhâm Phóng Ưu cụp mắt xuống, đem che lấp cảm xúc lo lắng dưới lời nói lạnh lùng.

“Nàng không nợ ta nhiều như vậy.” Tầm mắt Đinh Thuần dừng ở trên mặt nàng, ánh mắt càng thêm thâm tình.

Lời hấn nói, ánh mắt của hấn, mọi điều nàng đều không thể chống đỡ được, nàng chỉ có thể cố tìm bên phải bên trái gì đó, nói lảng nói tránh với hấn.

“Đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, nếu còn có thể lực, nhờ mượn đến đối phó độc trong cơ thể.” Nhâm Phóng Ưu nhắm mắt lại, ý đồ tránh đôi mắt của hấn, cố không để ý tới lời hấn nói, cũng không tự đi chất vấn, tự hỏi chính mình vì sao lo lắng như vậy.....

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Ánh mắt Đinh Thuần khôi phục phức tạp, như cực lực cất dấu cảm xúc.

“Ta không có.” Nhâm Phóng Ưu phủ định theo trực giác.

Nhìn biểu tình của nàng, mắt Đinh Thuần nheo lại, làm như muốn ngắm xem nàng chới đầy đầy.

“Nàng rời đi đi, ta có thể tự mình vận công trừ độc.” Hấn không hy vọng nhìn thấy nàng mệt mỏi.

“Ta sẽ không đi.” Nhâm Phóng Ưu không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

“Cho nên, nàng thật sự để ý ta.” Đinh Thuần ôn nhu nói, mặt mày trắng bệch có nụ cười thỏa mãn.

“Ngươi câm miệng!” Nhâm Phóng Ưu tức cực kỳ. “Ta nghĩ muốn làm như thế nào, liền làm như thế này, ngươi đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

Ngoài dự đoán mọi người, Đinh Thuần lần này ngoan ngoãn.

“Hảo, ta không nói nhiều lời vô nghĩa nữa.” Hấn ngậm lại miệng, lộ ra nét tươi cười hiểu ý.

Cho dù như thế, hấn tươi cười vẫn làm cho nàng cảm thấy có gì không đúng, nếu không nhìn thân thể hấn vì trị độc mà thống khổ, nàng thực nên đánh ra một chưởng làm cho hấn học máu bò mình, quên hết đi, chứ chẳng cần nhìn hấn còn có thể cười đến kiêu ngạo như vậy.

Nàng đơn giản không để ý tới hấn, điều hoà hơi thở, lại lần nữa vì hấn vận công trừ độc.

Trong lúc này Đinh Thuần không hề nhiều lời, chính là thẳng tắp nhìn nàng hết thấy vì hấn nguyện làm bao việc.

Phiêu bạc chân trời góc biển nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hấn cam nguyện theo ý tưởng bỏ neo dừng chân – bởi vì nàng.

“Ta nhắc lại để nàng tỉnh ra, nàng tốt nhất lập tức rời đi, bằng không.....” Đinh Thuần thân nhiên thờ dài một hồi.

“Như thế nào? Hiện tại sao, chẳng lẽ còn muốn đá ta một cước văng ra xa sao?” Nhâm Phóng Ưu không biết nam nhân này có nhiều lời không nên thốt khỏi mồm như vậy mà vẫn nói.

“Ta sẽ không đem nàng đá văng ra, ngược lại” Rét lạnh trên người Đinh Thuần dần tan đi, rốt cục có khí lực cử động tay, xoa cái má trắng nõn của nàng. “Nàng hiện tại không đi, sẽ thấy sau cũng đi không được.” Những lời này không phải cảnh cáo, không phải uy hiếp, mà là công khai biểu thị tình ý.

Hắn, Đinh Thuần, đời này sẽ không buông tay nàng ra.

Nhâm Phóng Ưu hoàn toàn không thể nhúc nhích, một đôi mắt chăm chú nhìn hắn, một câu cũng không nói không nên lời.

Có lẽ là dường như lo lắng lỗi tai nàng có vấn đề, hắn không nề hà thân thể này vừa phiền vừa nặng nhắc thêm một lần nữa.

“Ta, Đinh Thuần, đời này quyết không phụ nàng.”

Người đang bị hàn độc là hắn, nhưng mà toàn thân Nhâm Phóng Ưu rung mình một cái.

Hắn không phụ nàng?

Hắn muốn. Như thế nào không phụ nàng?

Nếu hắn biết được thân phận của nàng, hắn sẽ làm như thế nào? Ở trước mặt hoàng thượng, hắn muốn báo cáo kết quả công việc như thế nào? Có thể bởi vậy mà bị hoàng đế xử phạt hay không?

Nhâm Phóng Ưu lại run mạnh một lần nữa.

Nàng không lo nghĩ đến chính mình nhưng ngược lại lo lắng tình cảnh của hắn, tâm tình Nhâm Phóng Ưu càng hoảng.

“Người không phụ ta, cũng phải xem ta có nguyện ý hay không.” Cho dù trong lòng có chút dao động, nàng ngoài miệng lại vẫn cứng ngạnh cố chấp, nhưng nguồn nội lực của nàng cũng chưa từng vận công chậm lại.

Đinh Thuần tươi cười càng sâu.

“Nàng có thể ra quyết định của nàng, ta cũng có thể ra quyết định của ta.” Thanh âm của hắn tuy rằng suy yếu, nhưng trong giọng nói kiên quyết không thể khinh thường.

Tình thế bất buộc đành đón cái nhìn của hắn, Nhâm Phóng Ưu bắt đầu hồi hận.

Trong lòng nàng biết không thể tiếp tục ở lại.

Nàng nên lập tức rời đi.

(Hết chương 6)

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nhâm Phóng Ưu định “Lập tức rời đi” nhưng vẫn ở thêm một đêm, đương nhiên vì vết thương của hắn, chứ không phải nàng có tâm tư gì muốn lưu lại.

Có điều hắn tuy rằng đang bệnh, nhưng thái độ đối với nàng lại giống như nàng mới là người cần được chiếu cố.

“Sắc mặt của nàng không tốt lắm, có phải đêm qua không ngủ đủ hay không?” Độc thương của Đinh Thuần đã cải thiện rõ ràng, ban đêm hắn không hề nôn diên cuồng, nhiệt độ cũng không cao tới bốc hỏa chẳng lui, một đêm ngủ sâu.

Nhưng thật ra chính nàng như còn lo lắng, ngẫu nhiên khi hắn nửa đêm tỉnh lại vẫn có thể thấy nàng có mở to hai mắt ngồi ở trên ghế bên cạnh coi chừng hắn, làm hắn bồn chồn.

“Ta ngủ ngon cực kỳ.” Nhâm Phóng Ưu theo trực giác phủ nhận, không nghĩ muốn cho hắn biết chính mình xác thực vì lo lắng cho hắn, chỉ là hai mắt nàng hơi có quầng thâm làm cho lời nói dối của nàng bị lộ tẩy.

Đinh Thuần biết nàng cậy mạnh, cũng không bởi mớ lời nói dối của nàng, hắn mới định đứng dậy, Nhâm Phóng Ưu lại gần đưa cho hắn một phong thư.

“Tri phủ Hàng Châu cho người phi ngựa đưa tới.” Nhâm Phóng Ưu đưa tới tay hấn, ánh mắt đầy cảm xúc bị đè nén.

Bọn họ một đường đi hướng bắc, cách Hắc trại chỉ còn một ngày đường, thần kinh của nàng càng ngày càng căng thẳng.

Đinh Thuần tiếp nhận, không tránh cũng chẳng ngại ở trước mặt nàng mở bức thư ra, vừa nói: “Hấn là muốn cho ta biết Triệu Nhị Hồ đã chuyển giao đến Phụng Minh thành.”

Cách hai mươi dặm bên ngoài Phụng Minh thành đã dàn quân án binh bất động chuẩn bị sẵn sàng, hấn cố ý dụ rấn ra khỏi hang, hấn lường trước được Hắc trại chẳng thể cứ để Triệu Nhị Hồ bị nhốt trong lao tù lâu dài như vậy, dĩ nhiên sẽ nghĩ cách tiến đến cứu người thoát ra.

“Phụng Minh thành? Triệu Nhị Hồ không phải áp giải hướng tới Hàng Châu sao?” Nhâm Phóng Ưu cả kinh, trong ánh mắt lóe ra cảm xúc mạnh mẽ, kịch liệt, nàng cố ý hạ giọng, không cho hấn phát hiện, cũng nhân cơ hội tìm hiểu kế hoạch kế tiếp của hấn. “Người bị bệnh lâu như vậy, Hắc trại có tin tức gì sao?”

Đinh Thuần nghe vậy, nâng mắt liếc nhìn nàng một cái.

“Nàng thật sự là xem thường ta, trong lúc ta sinh bệnh, ta cũng không có kéo dài việc công, ta sai người đem Triệu Nhị Hồ chuyển đến Phụng Minh thành, đến lúc đó Hắc trại cứu không được người, mà Hắc trại đang trong phong ba nháo loạn tranh đoạt quyền lực nhất định sẽ càng hỗn loạn thêm, thập phần có lợi cho ta xuất binh dẹp tan bọn họ.” Đinh Thuần đem thư thu hồi (cắt đi), vẻ mặt chờ mong nhìn trên mặt nàng chắc sẽ biểu lộ tán thưởng hấn.

Nhưng chính là hấn không đợi được biểu cảm đó, thật ra hấn nhìn thấy nàng quá sợ hãi, như là bị kinh hách nghiêm trọng.

“Người. Người đã muốn chuẩn bị tốt?” Trái tim Nhâm Phóng Ưu phút chốc ngừng đập. “Khi nào thì?” Nàng căn bản không phát hiện hấn cùng với bên ngoài có liên lạc gì.

“Ta mỗi ngày đều xử lý.” Đinh Thuần thấy khó hiểu vì sao bộ dáng nàng giờ đây chợt giật mình. “Nàng làm sao vậy?”

“Người mỗi ngày đều xử lý?” Thanh âm của Nhâm Phóng Ưu tăng cao vút. “Vì sao ta cũng chưa bắt gặp qua lần nào? Chẳng lẽ người để phòng ta? Không tin ta?”

Nàng nghĩ rằng ẩn nấp ở bên người hấn có thể biết quyết định hoặc sách lược của hấn, nhưng không nghĩ tới nàng lại chẳng hay biết gì.

“Đương nhiên không phải!” Đinh Thuần nhú lại đôi lông mày rậm. “Ta chỉ là thừa dịp nàng đun thuốc, hoặc là khi mời đại phu.”

“Người làm như vậy chính là để phòng ta!” Nhâm Phóng Ưu không đợi hấn nói xong, trực tiếp đánh gãy lời hấn. “Người không muốn để cho ta biết, cho nên luôn thừa dịp ta không ở.”

“Đợi chút.” Đinh Thuần đi tới gần người nàng, vươn tay đặt lên hai vai nàng, không rõ vì sao nàng không khống chế được. “Sự tình không phải như nàng nghĩ đâu.”

“Bằng không còn có thể như thế nào?” Nhâm phóng lo lắng thất kinh đứng lên, không nghĩ tới nàng chưa làm được việc, nhưng còn lại có thừa thất bại.

Nguyên tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, sự thật chẳng xảy ra như suy tính. Nghĩ đến bởi vì sai lầm của nàng, khả năng sẽ làm huynh đệ trong trại mất mạng, nàng vừa tức vừa giận.

“Ta làm như vậy, không phải bởi vì không tin nàng, mà là bởi vì. thời điểm nàng ở bên ta, ta nghĩ hoàn toàn không phải chính sự, ta nghĩ tất cả mọi việc đều là muốn bằng cách nào đó làm nàng gạt đầu chấp nhận ở lại bên cạnh ta.” Ngữ điệu Đinh Thuần ôn nhu, nhưng thái độ kiên quyết, ý muốn trấn an cảm xúc kích động của nàng.

Nhâm Phóng Ưu ngẩn ra, bởi vì lời hấn nói mà toàn thân căng cứng, thậm chí không biết làm sao nàng tự lùi từng bước.

Nàng có thể cảm nhận được lòng chân thành của hấn trong lời nói, mà hấn như vậy càng làm cho nàng đã sợ hãi càng thêm sợ hãi.

Suốt mấy ngày nay cho tới giờ, hấn đối tốt với nàng lắm, hỏi han nàng ân cần, quan tâm đầy đủ, săn sóc tỉ mỉ, đau vì nàng, sủng nàng, mặc kệ sắc mặt của nàng kém nhiều, mặc kệ thái độ của nàng nhiều lúc hơi quá, hấn thủy chung không có thay đổi.

Lòng của nàng dao động, tấm lá chắn chống đỡ của nàng trở nên yếu ớt, trong vài lúc không có người biết đến thì ánh mắt của nàng luôn theo dõi nhìn ngắm hấn, một lòng bắt đầu vương bận vì hấn.

Nhưng, làm sao có thể?

Nàng biết đó là không nên, vì thế dù đau nhưng nàng vẫn hạ quyết tâm, lúc này đây thật sự phải đi.

“Thương thế của người sẽ mau khỏi hấn.” Nhâm Phóng Ưu đẩy hấn ra, bước lui từng bước.

Đinh Thuần nhanh nhú mày, rõ ràng cảm giác thấy nàng đẩy hấn, trong ngực hấn rất buồn, tâm trầm uất.

Nàng phải đi.

Tuy rằng cảm giác này thực đột ngột, thực bất khả tư nghị (không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được), nhưng hẳn chính là có thể cảm giác rằng nàng quyết định phải rời khỏi.

“Việc kia thì thế nào?” Đinh Thuần truy hỏi, nhìn nàng xoay người tránh hẳn, dựa vào cửa sổ, đón gió, làm cho gió thổi tung mái tóc của nàng.

Mái tóc đen của nàng rối loạn, tâm hần cũng rối loạn.

“Ta ở nơi này bên người khiến chậm trễ nhiều thời gian lắm rồi, ta còn có việc muốn xử lý.....” Nhâm Phóng Ưu lạnh giọng mở miệng.

Chính mình là làm sao vậy?

Sớm biết rằng hai người không có kết quả, vì sao giờ khắc này đang nói ra lời chia tách nhưng mà trong lòng lại rối rắm và chua xót nói không nên lời.

“Ta dọa nàng sợ sao?” Đinh Thuần đứng đó nhìn bóng dáng nàng lạnh lùng đầy khó hiểu mà đau lòng.

Là vì hần giữ thật chặt, nên làm cho nàng nóng lòng muốn chạy trốn sao?

“Đừng nói giỡn, ta chỉ là có việc phải làm.” Nhâm Phóng Ưu dùng sức lắc đầu phủ nhận, ngực nàng nhất thời cảm thấy đau đớn kịch liệt.

“Chuyện gì gấp như vậy?” Đinh Thuần không tin, cảm thấy nàng chỉ đang lấy cớ.

“Không liên quan tới chuyện của người.” Nhâm Phóng Ưu nói bằng giọng điệu lạnh hơn. “Ân tình nên trả lại người cũng trả xong, ta nên đi.”

Nàng không muốn lại cùng hần dây dưa, nếu không..... Nàng muốn đối mặt với hần như thế nào trong thời khắc sau này bọn họ đem đao kiếm gặp lại nhau.

Đinh Thuần nhìn bóng dáng của nàng, lần đầu cảm thấy vô lực.

Hần muốn nàng ở lại, nhưng hẳn biết nàng sẽ không vui vẻ, về phần lý do không chịu..... Hần cũng không hiểu được.

“Nàng không phải muốn có tiếng vang sấm rền trên giang hồ, muốn đi theo ta tiêu diệt Hắc trại sao? Làm sao có thể.....” Hần muốn điều tra ra nguyên nhân, không nghĩ để nàng không minh bạch biến mất khỏi bên người hần.

“Ta thấy phiền, mệt mỏi, cũng chán ngấy.” Nhâm Phóng Ưu rút cục cố trấn định tâm tình, xoay người hé ra khuôn mặt lạnh lùng. “Ta không thích trang phục nữ nhi, cũng không có hứng thú với diện mạo tư thủ (diện mạo đẹp, tư cách tốt) của người, ta nghĩ muốn một người tự do.”

Mấy câu nói đó thực đã thương người, nhất là một câu “Diện mạo tư thủ” kia làm Đinh Thuần cảm thấy ngực bị đánh một quyền.

Dường như nàng thấy hần chưa bị thương đủ, nên còn cất bước rời đi.

“Ta phải đi rồi.” Nhìn ánh mắt hần bị thương, Nhâm Phóng Ưu lo lắng căng thẳng, không thể tiếp tục đứng đây tiếp.

Nàng vốn không sợ trời không sợ đất, lần đầu biết đến tư vị kinh hoàng, nàng sợ chính tâm mình sẽ mềm yếu, rất sợ, thật sự phải lo sợ.

Nghe thấy nàng phải rời khỏi, nhìn nàng cất bước, Đinh Thuần đột nhiên tiến về phía trước, cầm tay nàng, kéo mạnh một phát, đem cả người nàng kéo trở lại, lao vào lòng hần, nàng nâng đầu đón nhận ánh mắt của hần.

“Người.....” Nhâm Phóng Ưu mới định giờ nanh giờ vượt chất vấn hần, không nghĩ tới trước mắt đột nhiên tối sầm lại, chột kinh sợ.

Hần – hôn nàng?

Nàng cả kinh, chân lao đảo một cái, cả người ngã về phía sau.

Lập tức nàng nghĩ đến nàng sẽ ngã xuống đất, nhưng bên hông đột nhiên căng thẳng, nàng bị ôm vào trong lòng hần ấm áp, tay nàng để trước ngực nàng, rất sợ hần lại hôn nàng.

Nhưng hần không nhúc nhích, chính là dùng một đôi mắt đen sâu thăm thẳm thúy khiến người ta cơ hồ muốn chìm sâu vào trong đó mà nhìn chăm chăm nàng, hơi thở hần hỗn loạn, hô hấp của nàng cũng nhiễu loạn.

“Ta không nghĩ muốn để cho nàng đi.” Đinh Thuần trầm giọng nói, giọng nói khàn khàn có chút áp lực. Hần tâm phiền ý loạn, nghĩ đến nàng phải đi hẳn liền vừa tức vừa giận, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Ta nhất định đi.” Đón ánh mắt si tình của hần, đầu Nhâm Phóng Ưu choáng váng, tâm cũng rất loạn, rốt cuộc khẩu khí không còn cứng rắn, thanh âm trong lúc vô tình biểu lộ nhiều ôn nhu.

“Vì sao? Ta đối với nàng không tốt sao?” Đinh Thuận không rõ lý do gì nàng phải đi không thể ở lại.

Hắn không thích dây dưa, nhưng là hắn không thể buông tay nàng được. Nếu nàng thật sự chán ghét hắn thì hắn sẽ không miễn cưỡng, nhưng là hắn rõ ràng có thể cảm giác nàng cũng chẳng phải không hữu tình hữu ý với hắn.

Nhâm Phóng Ưu ngâm miệng,

Nàng có thể nói, là chính bởi vì hắn đối với nàng thật tốt quá sao?

Nàng có thể nói, nàng không biết hắn đối tốt với nàng có thể tiếp tục tới khi nào?

Nàng có thể nói, hắn đối tốt với nàng thì có thể hại hắn bị trầm mất đầu sao?

Đáp án khẳng định là nàng không thể nói. Vì thế nàng chỉ trầm mặc, sau một lúc lâu mới thốt ra vài câu.

“Người là người tốt, người sẽ không miễn cưỡng một cô nương, không phải sao?” Giờ đây Nhâm Phóng Ưu thừa nhận nàng là một cô nương, bởi vì lòng của nàng đã muốn yếu đuối như thế.

Đinh Thuận một câu đều nói không ra.

Hắn không nghĩ rằng đúng, nhưng cũng không thể lắc đầu, tâm tình mâu thuẫn như vậy, hắn tưởng có thể giữ nàng bên mình lại giữ không được, tâm tính thiện lương của hắn đang gãy đổ.

“Bảo ta buông tay, thật sự làm không được.....” Đinh Thuận cúi thấp mặt, chớp mũi chạm vào nàng, ngửi mùi hương thoang thoảng của nàng, tay hắn càng ôm chặt thêm, không bỏ nàng ra. “Ta chỉ muốn ôm nàng trong lòng, ôm càng nhanh, càng nhanh.”

Mấy ngày ở chung tới nay, lúc hắn thấy nàng hay lúc gần kề nàng đều làm cho nội tâm hắn cực khổ vì khát vọng.

Nhưng bởi vì tôn trọng nàng, hắn dùng tấm lòng chân thật của mình ý muốn cảm động nàng, hòa tan nàng, hắn nguyện ý kiềm chế hết thảy dục vọng; cho dù chịu tra tấn như vậy, phần lớn thời điểm đều thống khổ hơn chất độc trong người phát tác nhiều.

Hắn thậm chí thậm cảm tạ chút chút – nếu không phải độc thương tra tấn hắn khả năng không thể áp chế dục vọng trong cơ thể, thậm nghĩ đem nàng ôm vào trong lòng từ lâu.

Hiện tại, thương tổn khá hơn nhiều, mà nàng..... Lại phải rời khỏi.

Đón nhận ánh mắt hắn, tâm Nhâm Phóng Ưu vốn hung hăng giờ kinh sợ, chỉ vì có thể cảm thụ trái tim hắn chân thành tha thiết cũng phá hủy toàn bộ bức tường chắn trong tim nàng.

Nếu..... Như vậy liền phóng túng một lần?

Trong cuộc sống của nàng, lần đầu tiên nàng muốn bỏ qua những nguyên tắc nên tuân thủ, mà làm theo chính hi vọng của mình, không băn khoăn về trách nhiệm, không thêm nghĩ nhiều về chuyện tương lai nữa.

Nàng tự mình thừa nhận hắn là người nam nhân duy nhất nàng muốn đến nay, hắn có võ công hơn xa nàng, hắn ôn nhu lại dễ dàng đánh tan nàng.

Đôi tay nhỏ bé để ở ngực hắn vốn ngăn cản hắn tới gần, giờ chân chờ rồi chậm rãi di chuyển, run run xoa khuôn mặt dễ nhìn của hắn, vỗ về cái mũi thẳng của hắn, và nhẹ chuyển xuống đôi môi hắn.

Một nam nhân có khuôn mặt đẹp như vậy, một nam nhân như vậy..... Nói muốn nàng, không cho nàng rời đi -

Hắn cứ như thế dao động lòng nàng, hắn cũng là nam nhân nàng không thể muốn, cũng muốn không nổi.

Đinh Thuận cầm tay nàng, đem lòng bàn tay nàng dán sát vào mặt hắn, ánh mắt sắc bén của hắn càng sâu.

Hắn không hiểu nàng vì sao không thể lưu lại, nhưng hắn cũng không hiểu chính mình luôn luôn không thích miễn cưỡng người khác, vì sao không thể làm theo tâm ý của nàng để nàng rời đi?

Chẳng lẽ đây là không muốn xa rời sao?

Hắn như là bị ma ám, kim lòng không đậu càng dựa vào càng gần, càng dựa vào càng gần.....

Nhìn khuôn mặt tuấn tú trong mắt nàng phóng đại, lớn đến có thể trong mắt hắn nhìn thấy hình ảnh chính nàng, nàng mơ hồ biết hắn muốn làm cái gì.

“Đinh Thuận.....” Hơi thở của nàng đang run rẩy, biết nàng không nên dung túng hắn tiếp tục tới gần, nhưng nàng sao lại chẳng thể nói nên lời cự tuyệt.

“Ta ở đây.” Đinh Thuận có thể cảm giác nàng run rẩy, hắn thông thả lại kiên định chạm vào môi nàng, hôn cánh môi của nàng, che lại lời cự tuyệt nàng chưa thốt ra được.

Môi hắn, nóng quá, nóng đến làm độ cho nàng mất đi lý trí.

Tại một khắc đó, tay Nhâm Phóng Ưu cứng đờ đặt ở ngực hắn lại không có khí lực, nàng chỉ có thể cảm giác được hắn liếm môi hôn nàng, rồi cắn khước miệng của nàng.

Lòng bàn tay của hắn di chuyển ra sau gáy nàng, nâng cái gáy của nàng, làm cho nàng càng thêm đầy đủ nhận cái hôn của hắn, đem ngọn lửa tình đốt lan ra toàn thân nàng, tăng thêm lửa nóng càng dụ hoặc.

“Đỉnh Thuần.” Nàng theo bản năng lăm bầm nhỏ tên của hắn, trong đầu trừ bỏ hắn rồi cuộc nhớ không nổi này nọ gì đó.

Cái hôn nồng nhiệt châm ngọn lửa càng không thể vãn hồi, cảm thụ tê dại theo từng động tác của hắn chạm tới mỗi một chỗ truyền đến mãnh liệt, toàn thân nàng mềm mại lan tràn một trận xúc cảm kỳ lạ.

“Không thể, không thể.” Nàng tưởng cho chỉ là một cái hôn, chính là một chút để nhớ lại.

Nàng chỉ là muốn biết được một nam nhân chính mình thương yêu hôn rồi cuộc là cảm giác gì, không hơn, nàng không tính sẽ cho nhiều như vậy.

Nhưng nàng không ngăn cản được, hắn cũng không dừng được.

Hắn hôn, càng nóng thêm, mà nàng thậm chí có thể cảm giác độ ẩm trên người hắn cùng với lồng ngực hắn lửa lò rần rần đang chặt chẽ dán vào thân nàng.

Khi nào thì hắn cởi áo ngoài của nàng?

Không ai có thể trả lời vấn đề của nàng, đơn giản là môi hắn càng nóng bỏng che lại nàng, đã nóng lại cái lưỡi nóng cũng muốn thâm nhập vào miệng nàng, mê loạn thần trí của nàng.

Nàng càng lúc càng mê loạn, bởi vì nụ hôn của hắn, tay hắn, hắn khiêu khích.

Lòng ngực rộng lớn kề sát phần rất tròn của nàng, mang đến cảm xúc càng mê loạn mất hồn, hắn cuồng vọng buông thả làm cản hưởng thụ toàn bộ nàng mềm mại.

Thân mình từng chút từng chút mềm mại như hư ảo, mười ngón trên đôi tay nhỏ bé của nàng chống cự bị hắn nắm giữ lên trên đầu nàng, nàng không còn cách nào nên càng kề sát thêm thân hình vĩ ngạn và rắn chắc của hắn, bị hắn châm lửa nóng mà nàng có chút khát vọng xa lạ.

Nàng run rẩy cảm giác được hắn sẽ thay đổi nàng, nhưng nàng lại vô lực ngăn cản, thậm chí lòng tràn đầy chờ mong.

Đôi môi hồng nộn không thể tự kìm chế mà rên rỉ một tiếng yêu kiều, thời khắc đó nàng biết – nàng xong rồi.

Nàng sắp trải qua những gì so với nàng dự đoán còn muốn đưa ra nhiều lại càng nhiều càng nhiều, không chỉ là thân mình trong sạch, còn có tình cảm và tâm nàng giao phó, trao gửi người ấy.

Trời hơi ửng sáng, Nhâm Phóng Ưu đã thập phần mệt mỏi lại thủy chung không có chớp mắt.

Nàng cẩn thận nhìn, cố sức nhớ kỹ khuôn mặt ở trước mắt nàng này.

Nàng phải nhớ lúc hắn ôn nhu, hắn đa tình, hắn tinh tế phù xúc, hắn chuyên chú nhìn. Sau này mỗi người đi một ngã sẽ lại không liên quan nhau.

Nhớ tới đêm qua triền miên, mang theo đau xót, lại mang theo chút ngọt ngào, lòng của nàng nặng nề lại bất đắc dĩ.

Chuyện không nên phát sinh cũng đã xảy ra, nhưng nàng lại không hối hận. Nàng nói cho chính mình, nàng có thể bỏ người này lại sau lưng, bất quá là một hồi hoan ái nàng cùng hắn đều có thể xử lý bằng lý trí, cho nên. Cần phải đi.

Nàng thừa dịp hắn chưa tỉnh mà rời đi trước, nếu không khó tránh khỏi lại là một trận náu kéo với cả hai mà nói cũng đều chẳng dễ chịu.

Nhẹ nhàng chậm chạp, nàng in lại môi hôn lên trán hắn, một lần cuối cùng cho phép chính mình gần sát hắn. Sau đó dứt khoát kiên quyết đứng dậy mặc y phục, thu thập bọc hành lý, mở cánh cửa gỗ ra, sải chân bước nhanh rời xa người chính mình không hề muốn chia lìa.

Chính là cánh cửa gỗ mới mở ra, Đỉnh Thuần nằm trên giường thủy chung nhắm chặt hai mắt cũng mở mắt ra theo. Nhìn cửa gỗ đóng lại, hắn mâu thuẫn, hoang mang, trong lòng mãnh liệt tình ý lại chưa người nào có thể hiểu và biết.

Hắn chờ.

Có phải nên để nàng rời đi như vậy hay không? Rồi hắn từ nay về sau thương tiếc cả đời, ở trong lòng vĩnh viễn không chấp nhận, vĩnh viễn nhớ thương nàng, hối hận chính mình vì sao buông tay?

Không! Tuyệt không!

Hắn chưa bao giờ để nữ tình trường ở trong lòng nhưng lúc này khiến hắn tâm phiền ý loạn, bất chấp mọi nguyên tắc, hắn chỉ muốn biết – vì sao nàng không muốn lưu lại.

Vì thế hắn tùy ý vơ áo quần vội mặc, đuổi theo.

Đình Thuần khinh công kinh người, rất nhanh đuổi theo Nhâm Phóng Ưu.

Nàng bởi vì rời hắn đi mà nỗi lòng hỗn loạn, cước bộ vừa nhanh vừa vội, nàng cứ nhìn phía trước mà đã quên ngó phía sau, suốt một đường chẳng phát hiện ra Đình Thuần đi theo nàng.

Đi theo bước chân nàng, tiến sâu vào rừng núi rất ẩn mật, trên mặt hắn nghi hoặc càng nồng đậm.

Đó xem ra là một thôn xóm tự cấp tự túc, nhưng vài đại hán thoát nhìn hung thần ác sát (dữ tợn), không giống cư dân vùng núi bình thường – đột nhiên linh quang chợt lóe, trông mắt đen của hắn càng nhanh và mị.

Hắn không cười ngửa nên dễ dàng và cẩn thận ẩn giấu thân hình, gặt gao đi theo phía sau Nhâm Phóng Ưu, nhìn thấy hành tung nàng làm như không muốn để người ta phát hiện nên chuyên chọn đường mòn đi, vừa vận thuận ý hắn, thẳng đến khi nàng thuận thực đi vào một gian phòng, nhẹ đóng cửa lại.

Đình Thuần ở ngoài cửa sau, còn đang đoán mục đích nàng đến nơi đây, lại kinh ngạc nhìn đến cánh cửa kia mở ra.

Một thân nàng giả trang nam, tóc đen búi trên đầu như nam, vẻ mặt ngưng trọng đi ra.

Đình Thuần nhớ tới nàng từng đề cập qua nàng không thích trang phục nữ nhi, nhưng trong đầu hắn bắt chợt chợt lóe – trong phòng này làm sao có thể có xiêm y của nàng?

Hắn kinh ngạc còn chưa có được đáp án, liền nhìn đến một nam nhân khác đi đến phía nàng. Hắn đang muốn ra tiếng nhắc nhở nàng phải cẩn thận, nam nhân kia lại chấp tay hơi cúi người, đối mặt với nàng hô to -

“Trại chủ? Trại chủ chừng nào thì đã trở về?” Đại hán vừa mừng vừa sợ, nhưng thái độ không mất đi cung kính.

“Vừa trở về, có nhận được tin tức ta truyền đi không?” Sắc mặt Nhâm Phóng Ưu đông lạnh, một hồi đến Hắc trại nàng lập tức khôi phục bản sắc bình tĩnh của nàng, cùng lúc muốn chuẩn bị nghĩ cách cứu Nhị Hồ, về phương diện khác nàng còn phải tra ra nội gian là ai.

“Có, Trình trại chủ. Ách, là ta nói phó trại chủ, đang ở trong đại sảnh thảo luận nghĩ cách nên cứu Nhị Hồ như thế nào, trại chủ vừa vận trở về.” Đại hán tự giác nói lời, cúi mắt khom người, bên ngoài càng tỏ vẻ kính sợ.

Trại chủ?

Nhâm Phóng Ưu ngoài mặt bất động thanh sắc (không thể hiện gì), nhưng trong lòng cũng không yên ổn vì hành vi Trình Giá tự phong trại chủ, nghi ngờ tên kia là có phải chính là cái tên nội gian.

“Ta đi nhìn một cái.” Nhâm Phóng Ưu đi nhanh rồi bước, đại hán theo sau, hành lang âm u gấp khúc khôi phục yên tĩnh, mà Đình Thuần trốn âm thầm lại thật lâu không thể nhúc nhích.

Hắn nghe được kẻ kia xưng hô – trại chủ.

Nàng là trại chủ gì chứ?

Mà theo như lời bọn họ trong miệng thốt ra bọn họ nghĩ cách tính cứu Nhị Hồ khỏi tù sẽ là Nhị Hồ nào?

Đình Thuần không ngốc, hắn biết hắn nghe được cái gì, có điều hắn chính là không thể tin được.

Ưu nghi của hắn – đúng là trại chủ Hắc trại?

Tối hôm qua nữ nhân ở dưới thân hắn rên rĩ, làm cho hắn mê loạn, cuồng vọng, làm càn, đúng là đối tượng hắn muốn lấy?

Cái gì có thể so sánh tình cảnh trước mắt này, sao giờ lại càng thêm quý dị?

Cả người hắn đứng yên bất động trở mắt, hoàn toàn không thể phản ứng, sự sốt ruột trong mắt hắn dần thối lui, hai bàn tay nắm chặt mà vẫn không thể tin, trời không có gió rét mà đây lại lạnh như băng.

Đáp án công bố, hắn rốt cục biết vì sao nàng cuối cùng lại thích nữ giả trang nam, vì sao nàng luôn muốn nghe ngóng tin tức Hắc trại, vì sao nàng lúc này rời khỏi hắn. Toàn bộ đều là vì Hắc trại.

Nàng lập mưu tính kế đến bên cạnh hắn, thám thính tin tức từ hắn, nàng nằm vùng, làm nội ứng, đặt bẫy hắn, mê loạn hắn.

Hắn xuất hiện một chút trào phúng tươi cười bên môi bạc, đùa cợt chính mình ngu xuẩn cùng chân tình, mắt hắn không sáng suốt, chẳng những không phân rõ bằng hữu cùng địch thù, hắn thậm chí còn yêu thương nàng.

Hắc trại, hắn thế nhưng lọt vào Hắc trại như vậy.

Hắn điều tra hồi lâu nhưng tra không ra chỗ Hắc trại ở đâu, lại vì nàng dẫn dắt mà dễ dàng đi vào nơi này.

Hắn lưỡng lự trước nàng cấp tốc chạy về Hắc trại, nhất định là có hành động đang tiến hành không muốn hắn biết. Thần trí Đinh Thuần chợt mạnh mẽ một chút, đột nhiên nghĩ tới hắn nên lập tức đuổi theo mới phải.

Ở phòng nghị sự, cuộc thảo luận khẩn cấp đã diễn ra liên tục một đoạn thời gian, lại vì người mới tiến vào mà tiếng động trong phòng chuyển thành im lặng.

“Trại chủ đã trở lại!” Trong đó một đại hán lộ vẻ sắc mặt vui mừng đứng lên.

Nhâm Phóng Ưu đưa mắt thấy Lục Bá, người luôn luôn che chở nàng đang bắt chợt vui sướng, nàng hơi hơi gật đầu.

Ngược lại hình ảnh Lục Bá vui sướng, nàng chú ý tới vẻ mặt Trình Giá kia chẳng có mấy vui vẻ, như là thực không muốn nhìn thấy nàng trở về.

“Ta còn suy nghĩ thời điểm tất cả mọi người đều bận rộn chuẩn bị xuất phát đến Hàng Châu cứu Nhị Hồ, trại chủ ở nơi nào phong lưu khoái hoạt đây.” Trình Giá mở miệng liền mang ý khinh thường, không để nàng vào mắt.

“Ta biết được tin tức Nhị Hồ không ở Hàng Châu mà đã bị quay đầu giải đến Phụng Minh thành.” Sắc mặt Nhâm Phóng Ưu không đổi, thẳng tắp đi đến vị trí chủ vị trong đại sảnh, lướt qua Trình Giá đang mang ánh mắt phẫn hận, trực tiếp ngồi lên vị trí trại chủ, có biểu thị công khai ý tứ đầy hàm xúc.

Mấy người nghe thấy đều cả kinh. “Tin tức này có chính xác? Trại chủ từ đâu nghe được?”

“Ta đều có phương pháp riêng.” Nhâm Phóng Ưu trả lời xúc tích, quay lại nói về vấn đề chính. “Ta gấp trở về chính là muốn mọi người chú ý hành động thiếu suy nghĩ, đó là một cạm bẫy quan phủ đã sắp sẵn chuẩn bị làm cho chúng ta nhảy vào đó.”

“Thế. Thế nhưng không thể liên đề Nhị Hồ hy sinh như vậy.” Trong đó có một người không đồng ý cách nói của nàng. “Cho dù sinh mệnh có nguy hiểm, chúng ta cũng phải cứu Nhị Hồ trở về.”

“An tâm một chút chớ nháo loạn.” Nhâm Phóng Ưu giơ bàn tay nhỏ bé lên, toàn thể mọi người rất ăn ý chẳng lên tiếng, chờ chỉ thị của nàng.

Chỉ có trên mặt Trình Giá có vẻ không cho là đúng, không đem nàng đặt ở đáy mắt.

“Trại chủ sẽ không phải là muốn tùy tiện tìm gì đó lấy cớ, khiến cho Nhị Hồ chết ở trong lao; dễ dàng, tốt đẹp tiếp tục ngồi vị trí trại chủ này sao?” Trình Giá chẳng buông tay, một bộ dáng chính là tùy tiện nói chuyện, mà lời nói tựa như có gươm có kiếm phóng đến nàng.

“Người tốt nhất cần thận lời người nói ra, đỡ phải sáng sớm ngày nào đó tỉnh lại tìm không thấy đầu lưỡi của người.” Nhâm Phóng Ưu sắc mặt lạnh lùng, thái độ cũng chuyển thành không khách khí.

Đối với người tốt nàng sẽ nhường ba phần, nhưng đối với Trình Giá tâm địa bất lương, nàng cũng sẽ không khách khí. Nàng thậm chí đã có sáu phần nắm chắc kẻ tìm đến Tứ Xuyên Đường Môn kia chính là Trình Giá, cái tên phản bội này.

Sắc mặt Trình Giá xanh trắng, giận mà không dám nói gì, chỉ vì tuy rằng tuổi hắn hơn nàng không ít, nhưng công phu lại không lợi hại bằng nàng, chỉ có thể cầm giận nuốt bất mãn xuống dưới.

“Chúng ta có thể mang vài người có thân thủ đến Phụng Minh thành trước, ta sẽ cẩn thận xem xét tình huống, nhưng toàn trại không nên hành động nóng vội, đánh rần động cỏ sẽ không tốt lắm đâu.” Nàng nếu đã biết kế hoạch của Đinh Thuần muốn dẫn bọn họ ra khỏi trại rồi tiêu diệt, nàng sẽ không thể để nhiều người gặp nguy hiểm.

“Ta đi!” Một vị huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên với Nhị Hồ lập tức nhảy ra.

“Ta cũng đi.” Một khác vài người cũng lập tức nhảy ra phụ họa.

Nhâm Phóng Ưu cân nhắc thân thủ mấy người này, suy nghĩ chút rồi gật đầu, tiếp theo ánh mắt của nàng chuyển đến trên người Trình Giá.

“Phó trại chủ không đi một chuyến sao?” Nàng khiêu khích trực tiếp điểm danh nêu tên.

“Trong trại dù sao cũng phải có người ở lại trấn giữ, ta ngay tại nơi này chờ trại chủ trở về, cũng có thể đối ứng giúp đỡ lẫn nhau tốt hơn, có thể tùy thời cơ phái thêm quân tiếp viện.” Ánh mắt Trình Giá thâm trầm, trong lòng có tính toán khác, khó biểu hiện được ra bộ dáng phục tùng.

Đôi mắt đẹp của Nhâm Phóng Ưu liếc qua đầy mỉa mai, tuy rằng cảm thấy khác thường, nhưng cũng không rảnh để quản nhiều.

“Lần này quan phủ phái đệ nhất thân bộ, tính sẽ phá Hắc trại, khi ta mang theo huynh đệ nghĩ cách cứu Nhị Hồ, nhất định gia tăng phòng thủ, trăm ngàn

lần dừng nóng vội, hoặc là để người ta phát hiện ra địa điểm Hắc trại. Mấy ngày này kêu mọi người kiên nhẫn một chút, trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ nghĩ biện pháp đem Đình Thuần bắt về.” Nhâm Phóng Ưu cẩn thận nhắc nhở việc công.

Điểm xuất phát của nàng là vì sự an toàn của huynh đệ Hắc trại, nàng biết rõ năng lực của Đình Thuần, biết hấn nguy hiểm, nàng không thể để người trong trại cùng Đình Thuần chống lại nhau.

Đơn giản là bất luận dù ai bị thương, tâm nàng đều sẽ như bị dao đâm.

Nhâm Phóng Ưu nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé, bất tri bất giác phát hiện nàng không thể thờ ơ.

Thân là trại chủ Hắc trại, nàng bảo hộ huynh đệ cùng vợ con họ an toàn, vào thời khắc nguy cấp nàng phải nghiêng chiến, vì huynh đệ vào sinh ra tử, chém giết kẻ địch.

Có điều nếu địch thủ là Đình Thuần thì sao?

Chỉ là bản thân nghĩ đến bộ dáng Đình Thuần bị trọng thương, nhớ lại nàng liền cảm giác thật khó thở, làm như trở lại khoảng thời gian đáng sợ khi hấn bị độc thương gần chết.

Không, Không được, nàng không thể mềm lòng! Nàng không thể mềm lòng!

“Trại chủ? Trại chủ?” Có người phía dưới phát hiện nàng phút chốc trầm mặc, vì thế gọi nàng hai tiếng.

“Ta chỉ là đang tính toán nên xử lý sự tình thế nào.” Nhâm Phóng Ưu gật gật đầu, không nói thêm gì.

Đột nhiên, nàng mơ hồ nhận ra chút khác lạ.

Nàng đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, cảm nhận được luồng khí bén nhọn tức giận nào đó thẳng tắp hướng về phía nàng mà đến.

Ngoài cửa vẫn là cảnh sắc như vậy, cũng không có chỗ nào kỳ quái, thậm chí không có bóng dáng của bất luận kẻ nào. Nhưng rõ ràng có luồng khí tức giận mà nàng đến nay vẫn có thể cảm nhận được.

Nàng thụ lại tầm mắt và cố giữ vững tâm trí, cùng nhóm người phía dưới thảo luận hành động kế tiếp, cố gắng xem nhẹ cảm giác đứng ngồi không yên kia, cũng làm cho chính mình tại đây trong giờ phút này tạm thời quên mất sự tồn tại của Đình Thuần.

Ngay khi bọn họ bắt đầu thảo luận, Đình Thuần xoay người rời đi, hấn mờ mịt, không xác định rõ hấn như thế nào đặt chân trở về được khách sạn, hết thấy phản ứng đều dựa vào trực giác có từ lâu nay. Hấn tránh hết mọi người, không hấn sợ hãi nhưng cũng không muốn gặp phải người nào, chẳng có người phát giác tình huống này khi hấn quay lại chân núi.

Hấn còn chưa thể chấp nhận chuyện nàng thật sự chính là trại chủ Hắc trại, nhưng hấn biết hấn nên lập tức đi Phượng Minh thành trước.

Mới đầu, kế hoạch của hấn là đem Triệu Nhị Hổ ở lại Phượng Minh thành, rồi lệnh tri phủ Hàng Châu chuẩn bị từ đó tung tin giả khiến Hắc trại cảm thấy có thừa khả năng mà động thủ cứu người, còn hấn mang binh từ phía sau tới gần, hai mặt giáp công, sẽ nhanh chóng bắt giữ cả lũ. Tiếp theo sẽ đánh thẳng Hắc trại lúc đó bọn cướp sẽ lâm vào tình trạng trở tay không kịp mà nháo loạn như rắn mất đầu, Hắc trại nhất định có thể dễ dàng bị công phá.

Nhưng hiện tại lại bởi vì có thêm một người là nàng làm cho toàn bộ kế hoạch bị vỡ lở. Hấn thậm chí cảm thấy mờ mịt, không biết nên có phản ứng gì, chính là.....

Nàng dĩ nhiên là Hắc trại trại chủ?

Hấn rất phần nộ, nữ nhân này thật đáng giận, ả núp ở bên người hấn, chiếu cố hấn, bảo vệ an toàn cho hấn, khiến hấn một lòng mê loạn vì nàng. Ai biết, nhưng lại chỉ vì mọi tin tức từ hấn mà nàng phản bội tình cảm của hấn đối với nàng, thậm chí là tình yêu.

Hấn dùng sức nhắm lại mắt, cắn răng một cái, không thể phủ nhận hấn thật đã thương yêu nàng.

Nàng lừa gạt hấn, lợi dụng hấn, nhưng hấn lúc này trong lòng hấn lại không khỏi vẫn còn ý muốn bảo hộ nàng.

Dù rồi, hấn nên thanh tỉnh lại.

Tình cảm của hấn cùng với nàng nên chấm dứt tại đây, rồi từ này về sau hấn đi dương quan (đường lớn) của hấn, nàng theo cầu độc mộc của nàng. Đêm hôm đó..... Một đêm tràn ngập tươi đẹp xuân sắc ấy, một đoạn ký ức trong trí nhớ mà hấn từng mơ tưởng sẽ luôn khắc trong lòng ấy, sau này hấn đều phải quên.

Hấn là quan, mà nàng là cướp hấn sắp trốn nã.

Hấn cùng với nàng, hai người nhưng không thể nhập chung!

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Phong cảnh Phụng Minh thành nắng đẹp, náo nhiệt đông người, đình đài miếu mạo, là nơi sơn thủy hữu tình, nơi yên đến oanh về, từ cổ xưa đã có tên là “Phụng Minh thành”.

Tuy phong cảnh thơ mộng như vậy không nhập được vào trong mắt Nhâm Phóng Ưu bởi tâm tư đang hỗn loạn. Nàng kinh sợ nhìn cách đó không xa có người cười hắc tuấn mã (ngựa đen) đang dẫn theo rất nhiều binh mã đi rêu rao khắp nơi – Đình Thuần.

Hắn sao lại đến đây? Hơn nữa còn trong trạng thái có chuẩn bị trước mà đến đây.

“Trại chủ, người kia chính là thần bộ, hắn đã bắt Nhị Hồ.” Một đại hán thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng, chỉ tay vào Đình Thuần khí phách hùng dũng hiên ngang, biểu tình của đại hán bất mãn nhưng cũng có vài phần sợ hãi.

Vài người bọn họ cải trang thành lương dân, vừa mới đến khách điểm ở Phụng Minh thành, tưởng nhân cơ hội tìm hiểu tin tức, không nghĩ tới chưa chi đã thấy ngay Đình Thuần. Bọn họ mặc dù thể quyết cứu Nhị Hồ, nhìn thấy Đình Thuần đây khí thế cũng miễn cưỡng có vài phần kiêng kị.

Cách một khoảng, Nhâm Phóng Ưu nhìn kỹ Đình Thuần đã mấy ngày chưa gặp mặt, hắn vẫn khí thế anh dũng bức người như vậy, khí phách hùng tráng làm mọi người không thể bỏ quên sự tồn tại của hắn.

Cặp mắt hữu thần của hắn nhìn chăm chăm liếc cả bốn phương, giống như đang tìm ai.

Bất quá một khắc tiếp theo, con mắt Đình Thuần liền tìm được nàng.

Nhâm Phóng Ưu không thể nhúc nhích, theo cặp mắt tỏa sáng kia trong thoáng chốc nàng biết hắn thấy nàng, cho dù một thân nàng đã giả trang nam, hắn vẫn nhận ra nàng.

Mà Đình Thuần ngồi trên lưng ngựa rút tay về nắm chặt dây cương, ánh mắt ngoài khát vọng ra còn có một tia trách cứ không thể nói nên lời.

Nàng quả nhiên đến đây.

Nàng thật sự tính thừa dịp Triệu Nhị Hồ áp giải đến Phụng Minh thành sẽ trực tiếp cứu người ra.

Nàng quả thực lợi dụng hắn, lấy được tin tức, che chở Hắc trại.

Hắn không thể cứ khăng khăng một mực, hắn phải thật sự ra tay, hắn phải tróc nã (bắt) nàng, vì tạo phúc dân chúng trong thiên hạ.

Tư tình tư dục, tất cả đều chỉ là nhất thời; hắn, Đình Thuần, không nên tiếp tục sa lầy xuống nữa.

Nàng. Đừng trách ta vô tình.

Đêm dài yên tĩnh, Đình Thuần ngồi ở bên cửa sổ một mình, hắn ngưng mắt nhìn Minh Nguyệt (trăng sáng) trên trời, hắn đang chờ.

Hắn đang chờ một nữ nhân hắn từng nguyện lấy sinh mệnh bảo hộ, hắn cũng đang chờ một nữ nhân hắn sắp tự tay đẩy nàng vào nhà lao.

Ngoài cửa chợt vang vài tiếng động nhỏ, Đình Thuần không cần ngoái đầu nhìn lại cũng biết nàng đến rồi đây.

Nhâm Phóng Ưu thả người đáp xuống đất một cái, từ từ đẩy cửa mở, nhìn thấy hắn ngay, hắn không nhúc nhích, giả bộ coi như đang ngủ.

“Đình Thuần.” Nàng nhẹ giọng mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn mang thần sắc phức tạp.

Cho dù từ trước nàng đã muốn lấy cơ gặp mặt là đề hỏi hắn hôm nay vì sao tới đây, cẩn thận cân nhắc qua vài lần, nhưng nhìn bóng dáng vĩ ngạn của hắn, nàng lại một câu đều chẳng cất lên tiếng được, câu duy nhất nàng muốn hỏi là hắn gần đây ổn không?

“Nàng không phải đã lựa chọn rồi đi. Vì sao lại trở về?” Đình Thuần không có quay người lại; giọng điệu lạnh lùng, cứng rắn.

Hắn biết chính mình không nên mềm lòng, hắn biết hắn càng nên thừa dịp này tự tay bắt trời nàng. Đến lúc đó Hắc trại như rắn mất đầu, tất nhiên là đại loạn, hắn liền không phí sức thổi bụi cũng dễ dàng tiêu diệt Hắc trại.

Nhưng vì sao hai tay của hắn không có sức lực? Chuyện hắn duy nhất muốn làm chính là đem nàng ôm chặt vào lòng, trách cứ nàng mấy ngày nay rồi đi để hắn một mình làm cho cuộc sống của hắn như bị khuyết thiếu gì đó.

Nghe thấy giọng điệu của hắn đông lạnh, Nhâm Phóng Ưu lơ đãng, chỉ là trừng mắt nhìn, biết hắn tại vì chính mình kiên trì rồi đi mà còn hờn giận.

“Ta hôm nay ở trên đường thấy người, sao coi người hình như gầy đi? Là quan phủ chu cấp không đủ, cho người ăn không đủ no bụng sao?” Nhâm Phóng Ưu quan tâm hỏi, lại không muốn làm cho hắn dễ dàng nhìn ra chính mình đang để ý hắn, trong lời nói vẫn mang vài câu trào phúng.

“Yên tâm, quan phủ chẳng những làm cho ta ăn no, còn dường không ít binh lính cho ta, chính là nuôi quân chờ thời cơ sắp tới tiêu diệt Hắc trại.” Đinh Thuần vẫn không chịu quay đầu lại, chỉ khẳng khái dùng cái gậy của hắn đối diện với vẻ mặt tha thiết chờ mong của nàng.

Nhâm Phóng Ưu lo lắng chợt phát lạnh run, cho dù sớm biết rằng đây là nhiệm vụ công việc của hắn, nhưng mới nghĩ đến tương lai sắp chém giết nhau, nàng không khỏi đau lòng.

Đột nhiên, nàng hồi tưởng lại lúc trước hắn săn sóc nàng ôn nhu, nàng hy vọng cỡ nào mới có thể nhìn thấy hắn thâm tình liếc nhìn nàng một cái như thế.

“Vì sao không quay đầu nhìn? Cho dù chúng ta lúc trước tan rã không mấy vui vẻ, tốt xấu người cũng từng đối với ta thành thật cùng nhau, không phải sao?” Nhâm Phóng Ưu đến gần từng bước, cảm thấy thái độ hắn hôm nay rất lạnh nhạt, tuy rằng trong lòng cũng không đợi hắn sẽ nóng bỏng ôm nàng, nhưng là..... Nhìn mặt nhau một chút không được sao?

Mấy câu nói đó chọc thẳng tới não hắn vốn áp chế cảm xúc hồi lâu, Đinh Thuần đưa tay vỗ mạnh xuống cái bàn gần hắn, giận dữ mạnh mẽ quay đầu, nhìn chăm chăm ngay nàng đang đứng cách hắn vài bước chân.

“Nàng cũng biết ta từng thành thật với nàng? Nàng còn nhớ rõ sao?” Sắc mặt hắn xanh mét, đi từng bước đến gần nàng. “Chính là bởi vì nhớ rõ điều đó cho nên nàng mới đến đây?”

Nhâm Phóng Ưu nhìn thấy vẻ mặt hắn phẫn nộ, ánh mắt có chút khó hiểu, chân hắn bước tới gần, chân nàng cũng chợt bước lui.

Hắn tựa hồ trở nên càng thêm hung dữ, càng thêm nguy hiểm, cặp mắt kia từng tràn đầy ảm áp nhu tình, nay chuyển thành ánh mắt lạnh lùng càng lợi hại, như muốn xuyên thủng nàng.

“Ta đến gặp bạn tốt, không được sao?” Nàng đoán rằng hắn chính là còn ghi hận lúc trước chia tay.

“Chỉ là đến gặp bạn tốt?” Trong giọng nói của Đinh Thuần có khinh thường, chớp mũi hừ nhẹ một tiếng. “Nàng không nói đến chuyện moi từ miệng của ta, hỏi ta vì sao đột nhiên tới Phụng Minh thành? Không nói đến việc điều tra ta kế tiếp có kế hoạch gì, tính khi nào thì xử quyết Triệu Nhị Hổ?”

Nhâm Phóng Ưu nghe hắn nói xong một trận, phát hiện thái độ hắn không chỉ có hờn giận mà thậm chí mang theo ý thù địch.

Không khí quanh thân hắn gây cảm giác đáng sợ áp đảo, đó là một loại cảm giác lạnh khốc, vô tình lạnh như băng, nàng theo bản năng cảm thấy không thích hợp.

Thấy nàng không nói một lời, bạc môi Đinh Thuần gợi cười rất nhỏ, con ngươi đen lóe ra tia nhìn hung hãn mãnh liệt, đơn giản là trí não phát tiết.

“Để ta nói cho nàng, tin tức Triệu Nhị Hổ đang nhốt tại lao tù là giả. Hắn vừa định trốn ngục, chém giết vài quan binh, sau đó đã bị loạn tên bắn chết, chỉ là chúng ta cố ý che lại tin tức này, không muốn kẻ này mất đi công hiệu, không muốn mấy người huynh đệ Hắc trại của nàng dẹp đường về trại này đó. Ta còn muốn cho mấy đầu đất này đó của nàng nghĩ lầm rằng còn có cơ hội thừa sức làm nên xông vào, để ta bắt giữ, một tên đều chạy không thoát!” Đinh Thuần một bên gầm nhẹ, một bên tới gần nàng, trên mặt nổi giận đùng đùng, như là một khoảnh khắc nữa thôi sẽ không khống chế được tiếp.

Ngay khi hắn nói xong, trong nháy mắt lưng của Nhâm Phóng Ưu dựa vào cánh cửa, bước chân của nàng lao đảo.

Hắn, hắn nói..... Nhị Hổ đã chết?

Hắn còn nói..... Hắn nói “Mấy người huynh đệ Hắc trại của nàng”?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chuyển thành trắng bệch, phút chốc hiểu được thái độ hắn biến đổi đột ngột là vì hắn đã biết được thân phận thật của nàng.

“Người, người, người..... Người chừng nào thì biết được? Là ai mật báo cho người?” Nhâm Phóng Ưu cầm chặt La Nhận kiếm, biết người trước mắt đã thành kẻ địch, không hề làm bằng hữu của nàng, lại càng sẽ không đem nàng trở thành tình nhân, thậm chí càng không phải muốn là người ôm ấp bảo bọc cả đời còn lại.

Ngực của nàng xuất hiện một trận kích động, có loại đau đớn nói không nên lời.

Đinh Thuần chẳng trả lời vấn đề của nàng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt nghiêm khắc đến cực điểm.

“Người..... Thật sự đã biết?” Nhâm Phóng Ưu biết nàng giờ còn lên tiếng hỏi thật quá buồn cười, nhưng lúc này nàng chẳng những cười không nổi, thậm chí xúc động muốn khóc.

“Ta chẳng những biết, hơn nữa cũng là nàng dẫn đường cho ta, giúp ta biết được chỗ của Hắc trại, làm cho ta biết nhược điểm của Hắc trại ở đâu, làm cho ta biết ta nên xuống tay như thế nào.....” Hắn cúi xuống gần mặt nàng, hơi thở của hắn nóng rực phun lên mặt nàng.

Chính là hơi thở nóng rực như vậy lại gây cho quanh thân nàng giá rét, giống như rơi vào hầm băng vậy, khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Nàng! Chính là nàng!” Ánh mắt hân hạnh lạnh băng chiếu thẳng đến xương cốt của nàng. “Nếu sắp tới ngày nào đó ta diệt Hắc trại, người đầu tiên ta muốn cảm tạ chính là nàng!”

Đĩ nhiên là bởi vì nàng?

Lời hân nói làm cho nàng không tự chủ được toàn thân như bị giật mạnh một cái, tự trách cùng tuyệt vọng không thể thừa nhận đang vây quanh nàng, làm cho nàng cơ hồ muốn hít thở không nổi.

“Ngươi..... Là cô ý ở chỗ này chờ ta chui đầu vô lưới?” Nhâm Phóng Ưu chưa bao giờ từng bắt lực như lúc này, đầu óc thông minh giờ hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ có thể nhìn chăm chăm hân lạnh lùng trước mắt, lắc đầu không dám tin.

“Ta biết nàng nhất định sẽ xuất hiện, vì huynh đệ này của nàng, nàng ngay cả tấm thân trong trắng đều cho ta, sau này ta làm sao có thể buông tha cho nàng.” Đinh Thuần lạnh giọng mở miệng, trong thanh âm không có nửa điểm tình cảm.

Nhâm Phóng Ưu không thích khóc, tự nàng từ lúc còn nhỏ thậm chí không nhớ rõ chính mình đã từng khóc khi nào, nhưng bây giờ hân nói ra những lời này, mắt của nàng không thể tự kìm nén mà rung rung nước mắt, làm cho nàng cơ hồ thấy không rõ bộ dáng của hân.

“Cho nên bên ngoài quan binh đã mai phục, chuẩn bị để bắt ta?” Đôi mắt Nhâm Phóng Ưu xinh đẹp không muốn lại nhìn hân, quay đầu nhìn ra phía ngoài.

“Muốn nàng, không cần phải người khác, hai chúng ta võ công tu luyện ai cao ai thấp, chính trong lòng nàng đều biết.” Trong thanh âm của Đinh Thuần bao hàm vô hạn uy hiếp. Như thể lúc này hân chính là “Quan”, và hai người bọn họ cũng không quen biết.

“Ngươi có tự tin như vậy sao?” Nhâm Phóng Ưu bức chính mình đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn hân. “Chưa đấu với nhau, còn chưa có biết khả năng thực, ta chính là chết cũng sẽ không đưa tay ra chịu trời hay chịu thua ngươi.”

“Chết! Liệu đơn giản như vậy?” Đinh Thuần hừ lạnh một tiếng, thần sắc trong mắt phức tạp. “Ta là loại người có tri ân không báo sao? Lúc nàng dẫn ta tiến vào Hắc trại, ta liền nói cho chính mình ít nhất nợ nàng một việc.”

Hân cơ hồ tàn nhẫn nói ra miệng, tro mắt nhìn đầy mắt nàng một chút hỏa diễm cuối cùng bởi vì lời của hân mà tắt.

“Ta không cần ngươi phải báo ân!” Nhâm phóng Ưu buồn giận hận hướng ngực hân đập một cái, ý định hận hân khiến nàng khó chịu, càng khó chịu khi hân đem cái tội bán đứng này vứt lên đầu nàng. “Ta thà rằng chết!”

Nói xong, nàng xoay người muốn thoát ra, trong lòng Đinh Thuần cả kinh, biết nàng tức giận và lo lắng thấp thòm như vậy mà đường đột chạy trốn thì xác định chắc chắn sẽ kinh động những quan binh khác, đến lúc đó nàng muốn toàn mạng trở ra khỏi đây sẽ rất khó.....

“Không cho phép đi!” Hân đưa tay bắt lấy cổ tay nàng, ngăn lại hành động thiếu suy nghĩ của nàng cũng dè dặt xuống cảm xúc lo lắng cho nàng trong ngực, ánh mắt sắc lạnh hơn.

Không thể tin được, tình thế đã muốn đến bước này, thế nhưng hân vẫn còn lo lắng cho nàng?

“Không đi? Chẳng lẽ ngươi còn muốn pha trà mời ta sao?” Nhâm Phóng Ưu lạnh nhạt hơi nhếch môi, đau thất lòng, nàng chỉ có thể dùng lạnh lùng nguy trang sự yếu đuối của nàng.

Nhìn ra nàng đang kích động vì hân, tâm tình Đinh Thuần phức tạp, có mừng, cũng có lo. Mừng là nàng cũng không phải thờ ơ với hân, nhưng càng lo lắng ưu tư là hân sợ nàng trong tương lai khi chiến đấu tranh chấp phát sinh sẽ đối với hân thủ hạ lưu tình (Vì tình nghĩa mà ra tay khoan hồng).....

Đó không phải kết quả hân muốn suy nghĩ tới.

Hân phải làm cho nàng hết hy vọng, phải làm cho nàng cùng chính mình hết hy vọng.

“Ta không tính tìm nàng pha trà, bất quá có lẽ sắp chia tay nên ôn tồn chút, nhưng thật ra lựa chọn đó không sai.....”

“Ba” một tiếng, một cái tát vang dội, tiếng động quanh quẩn trong không gian ban đêm yên tĩnh, nàng kích động ra tay, khi tay hạ xuống thì nước mắt của nàng cũng rơi trên má.

“Đinh Thuần, ta giờ mới nhận rõ ngươi!” Ánh mắt Nhâm Phóng Ưu lãnh cảm trừng mắt nhìn hân, cảm xúc trong mắt ngoài tức giận, còn có đau thương nói không nên lời. Đôi mắt hân có thể nói ra lời đã thương người, nàng thật sự bị thương, lòng nàng nhanh chóng băng giá. “Muốn giết cứ giết, đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

Ánh mắt Đinh Thuần lạnh nhìn nàng trừng mắt tỏ vẻ phần nộ rõ ràng, hân biết mưu kế của hân thành công, hân đẩy nàng ra xa hơn, làm cho nàng với chính mình hết hy vọng.

Chính là như vậy còn chưa đủ, hân muốn và phải bảo vệ sinh mạng của nàng, làm cho nàng an toàn rời nơi này.

“Như vậy đi, tốt xấu chúng ta có một hồi thân mật, ta không bức ép nàng, cho nàng một con đường sống, coi như để ta bồi thường đêm đầu.....”

“Ba” một tiếng, nàng lại thường cho hắn một cái tát, bàn tay dùng hết toàn lực làm cho bên môi Đinh Thuần chảy ra chút máu, hắn giờ đã biết đến hương vị đau lòng là như thế nào.

“Ngậm cái miệng thối của ngươi lại!” Nhâm Phóng Ưu không biết chính mình còn có thể chấp nhận bao nhiêu nữa. “Nếu không giết ta, ta hiện tại bước đi.”

Lúc này đây, Đinh Thuần không có ngăn cản nàng, chính là lạnh lùng nhìn nàng xoay người.

“Gấp lại nàng, liền giết nàng.” Đinh Thuần sắc mặt ngưng trọng mở miệng. “Lần tới ta sẽ không chút lưu tình!”

Nhâm Phóng Ưu hơi hơi chấn động thân mình, không quay đầu, cả người đột ngột cứng đờ rồi nhanh chóng thi triển khinh công, sau vài bước nàng đã biến mất trong bóng đêm.

Phòng ốc tĩnh lặng, ngoài trời mưa suốt đêm.

Nhâm Phóng Ưu mới trở lại khách điểm thì thủ hạ liền cấp tốc vọt tới nàng báo cáo.

“Trong trại xảy ra chuyện!” Đại hán gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng. “Buổi sáng thu được tin báo câu đưa tới nói là Đại Lôi, A Thiểu, Phụng Đình, còn có không ít người trong trại, cũng không biết bị bệnh gì, sáng sớm thấy họ đều đã tử vong.”

“Cái gì, cái gì?” Tâm trạng của Nhâm Phóng Ưu còn bàng hoàng, không chừng tim sẽ chột ngừng đập luôn, nàng ngã ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

Đại Lôi, A Thiểu, Phụng Đình. Những người này là đầu lĩnh lúc trước đều ủng hộ nàng làm trại chủ, hiện tại lại đột nhiên không biết tại sao tất cả đều chết bất đắc kỳ tử.

Có kẻ động thủ!

Ý đồ muốn làm trại chủ nên kẻ kia đã thừa dịp nàng không ở trại bắt đầu làm loạn.

Nàng cố gắng ổn định cảm xúc, cố gắng phân tích tình thế trước mắt.

Trước mắt, Nhị Hồ đã chết, bọn họ không tất yếu phải ở lại Phụng Minh thành, hơn nữa Hắc trại náo động không thôi, nàng nên nhanh trở về trại, làm cho rõ ràng đến tận cùng là ai có ý đồ bất lương. Nàng càng cần tập hợp huynh đệ trong trại làm cho bọn họ biết hiện tại Hắc trại lâm vào tình huống khẩn cấp, càng nên tăng thêm đoàn kết nhất trí mới có thể đối chọi với quan binh.

“Chúng ta lập tức về Hắc trại!” Nàng đứng dậy ra mệnh lệnh. “Kêu các huynh đệ dọn dẹp một chút, chúng ta sẽ đi suốt đêm.”

“Nhưng Nhị Hồ.” Đại hán trong lòng còn nhớ thương huynh đệ.

“Nhị Hồ bởi vì mượn cơ hội trốn ngục, đã bị quan phủ giết.” Nhâm Phóng Ưu thở dài một hơi. “Chúng ta không tất yếu phải lưu lại, đây chính là cạm bẫy, chúng ta không cứu được Nhị Hồ.”

“Trại chủ, này.” Đại hán nhất thời không thể chấp nhận tin tức này.

“Tin tưởng ta đi, ta sẽ không lấy tính mạng Nhị Hồ ra nói giỡn, lại càng không bắt các ngươi lấy sinh mệnh ra đùa giỡn.” Lúc này đây, tuy rằng mọi người cũng chưa chuẩn bị tinh thần sẽ sống sót trở về, nhưng không thể để cho mọi người hy sinh vô ích.

“Trại chủ.” Đại hán tuy rằng vẫn không hiểu ra sao, nhưng thói quen phục tùng không làm cho Nhâm Phóng Ưu thất vọng. “Ta lập tức đi thông báo các huynh đệ chuẩn bị, chúng ta suốt đêm đi về trại.”

Nhìn đại hán lao ra khỏi phòng, Nhâm Phóng Ưu biết nàng cũng phải bắt đầu chuẩn bị, chính là lòng của nàng nặng nề trầm trọng, thân thể của nàng cũng nặng nề trầm trọng, như là bị cướp mất khí lực.

Gấp lại nàng, liền giết nàng!

Một hồi nhớ tới những lời này, ngực của nàng liền kịch liệt đau đớn quá mức.

Tuy rằng sớm biết sẽ diễn biến thành cục diện như vậy, nàng lại cảm thấy không thể chấp nhận. Hết thấy đều là giả, tình cảm của hắn là giả, tình yêu của hắn là giả; ở trong lòng hắn quan chức, hư danh mới là thật.

Trầm lặng nhắm mắt lại, Nhâm Phóng Ưu nói cho chính mình: Không có sao! Nàng không cần một nam nhân nào cả.

Nỗi đau này nhìn không thấy vết thương, sẽ tốt thôi.

“Trại chủ, mọi người đều chuẩn bị tốt.” Đại hán không gõ cửa liền trực tiếp xông vào.

Nhâm Phóng Ưu liên tục hít thở mấy hơi, bình tĩnh tâm tình của mình xong mới cất cao giọng nói: “Các ngươi xuất phát trước, ta lập tức sẽ theo ngay.”

Đại hán tuân lệnh rồi đi cũng biết khinh công của trại chủ có thể dễ dàng đuổi theo bọn họ, hành tung một đám người liền biến mất mờ hồ ở trong bóng đêm như vậy.

Nhìn mọi người rồi đi, Nhâm Phóng Ưu rất nhanh kìm nén cảm xúc, rồi chính mình hoá tốc đuổi kịp mọi người, một nắng hai sương kiên trì hướng về Hắc trại, tưởng sự tình còn vẫn hồi được một con đường sống, tưởng sẽ ngăn được con sóng dữ.

Chính là Nhâm Phóng Ưu thật không ngờ, nàng vẫn chậm một bước -

Trở lại Hắc trại, gió êm sóng lặng, yên tĩnh như thể chưa từng dậy sóng qua, yên tĩnh như thể có rất nhiều người chưa từng tồn tại quá.

Nhâm Phóng Ưu tay cầm La Nhận kiếm, đề phòng khi đi vào Hắc trại này, nơi nàng đã ở hai mươi năm, mười huynh đệ đi theo sau vốn nguyên bản tính cùng nàng nghĩ cách đi cứu Nhị Hồ.

Đột nhiên một trận gió quái lạ thổi thẳng vào mặt, mọi người tuy rằng che mặt lại vẫn không ngăn được mảnh vải đen che mặt bay phất phật, xem ra có chút lo lắng khiến mặt xám mày tro.

Nhâm Phóng Ưu bình tĩnh đi phía trước, nhận thấy được trước mắt Hắc trại, cùng Hắc trại trong trí nhớ đã muốn hoàn toàn không giống nhau, hơn vài phần âm lãnh, trầm tĩnh không giống như thôn xóm có người ở.

“Trại chủ.....” Ở phía sau, đại hán áp chế không được nổi hoảng sợ trong lòng, cũng thiếu kiên nhẫn, thúc ngựa đi nhanh tới gần nàng, nói nhỏ vào tai nàng. “Ta nghĩ về nhà chúng ta trước nhìn một cái xem con chó nhỏ.....”

Nhâm Phóng Ưu còn không kịp mở miệng ngăn cản, đại hán kia liền hướng tới con đường khác giục ngựa phi nước đại, chính là mới chạy vài bước, chợt từ đâu ở không trung bay tới một mũi tên bắn thẳng trúng ngực đại hán -

“Cẩn thận!” Nhâm Phóng Ưu vội vàng hô to, lại không kịp ngăn cản mũi tên phóng tới cực nhanh, đại hán còn không kịp phát ra tiếng, mũi tên nhọn đã đâm vào ngực, thân mình cường tráng của đại hán ngã xuống đất ‘phanh (Rầm)’ một tiếng, lay động tâm của mọi người kinh hoàng.

“Đáng chết! Đến tốt cùng là ai?” Phía sau nàng, các huynh đệ bắt đầu la hét kêu đánh trống khua chiêng.

“Kẻ nào là vương bát đê con, ngay cả chính huynh đệ của mình đều sát hại?” Một người khác mang theo đại đao rồng to, tức khí đến cả mặt đều đỏ.

“Bình tĩnh một chút.” Nhâm Phóng Ưu biết hiện nay nhất định không thể loạn. “Mọi người tụ lại cùng một chỗ, đừng xúc động.”

“Không có biện pháp bình tĩnh được, huynh đệ đã chết, ta muốn đi liều mạng theo chân bọn họ!” Dù sao tính tình cũng đều lỗ mãng, như thế nào kiềm chế được, chẳng qua người lao đi không đến năm bước, mũi tên nhọn lại phóng tới lần nữa.

“Người nghĩ rằng ta và người còn có thể không có phòng ngự sao?” Đại hán đối với không khí cười lạnh một tiếng, khi đang muốn đỡ mũi tên đang phóng đến lại kinh ngạc phát hiện công lực của mình hoàn toàn biến mất, động tác né tránh rõ ràng chậm.

Mũi tên nhọn mặc dù không có bắn trúng ngực nhưng cũng đâm vào bụng, sắc mặt người đó trắng nhợt, lập tức biết là vì sao lại thế này.

“Trại chủ, vừa rồi trận gió quái lạ kia, có độc.” Đại hán chống chọi một hơi cuối cùng, cảnh báo các huynh đệ, nôn ra một búng máu xong bởi vì kịch độc phát tác mà tử vong.

Thực hiển nhiên, họ không biết trận gió quái lạ kia có độc, ngay cả mũi tên nhọn bắn vào thân thể đại hán cũng mang theo độc tính mãnh liệt.

Nhâm Phóng Ưu âm thầm vận khí, quả nhiên phát hiện nội lực bị ngăn trở, trận gió vô sắc vô vị (không màu không vị) quái lạ kia hẳn là mang theo độc được nào đó có thể tạm thời phong bế nội lực, nàng lập tức nghĩ đến nàng nghe được ở khách điểm cuộc đối thoại của hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn kia.

“Đi ra.” Nhâm Phóng Ưu mở miệng hướng tới phía trước mặt. “Cho dù muốn tranh quyền đoạt vị, cũng không cần máu chảy thành sông.”

Lời của nàng quanh quẩn ở trong không gian, đối phương sau một lát tự hỏi, rốt cục đem người ra khỏi nơi ẩn nấp.

“Quả nhiên là người.” Nhâm Phóng Ưu lạnh giọng nói, nhìn trước mặt nàng Trình Giá mang vẻ mặt dối trá đầy ý cười, phía sau dẫn theo hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn kia.

“Ta nói đại trại chủ nghe, nhưng thật ra người một chút cũng không kinh ngạc.” Trình Giá hừ lạnh hai tiếng, nhìn hai kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn đứng phía sau, thông thả mở miệng. “Nghe nói, hai vị huynh đệ này của ta đã tiếp đón quá người một lần?”

“Muốn đoạt vị trí trại chủ, người có thể trực tiếp khiêu chiến ta, dùng đến ám chiêu người không thấy đáng xấu hổ sao?” Nhâm Phóng Ưu lười đáp lại nụ cười mỉa của tên kia, bất mãn vì Trình Giá dám lấy sinh mệnh mọi người trong trại ra đùa giỡn.

“Ít mấy lời vô nghĩa này lại, hiện tại vị trí trại chủ đã muốn nằm trong tay ta. Nói chuyện đó sau, giờ nội lực của người tạm thời mất, người không thắng được ta đâu.” Trình Giá nghe ra ý trào phúng cùng khiêu khích của nàng, nhưng hắn cũng chẳng thêm nghĩ đến.

“Ta chỉ là nội lực bị ngăn trở, cũng không đại biểu rằng ta nhất định thất bại.” Nhâm Phóng Ưu không có khả năng cúi đầu chịu thua tên vương bát đê con này.

“Nghe ý tứ lời ngươi nói là muốn đánh sao, thử đánh xem?” Giọng điệu của Trình Giá tràn ngập khinh thường.

“Đánh, nhất định phải đánh, chẳng qua.....” Nhâm Phóng Ưu nhìn mấy huynh đệ phía sau, rồi quay lại nói với Trình Giá. “Nguyên thách đấu phân định thắng thua, nhưng không cần liên lụy những người khác.”

“Trại chủ!” Vài người phía sau đều lên tiếng kháng nghị không hồn giận, hùng hổ vác đao. “Hắn dù chấp nhận, chúng ta còn không chịu, huynh đệ đều đã chết, chúng ta làm sao có thể đi theo hắn, muốn họp lại, mọi người cùng nhau họp lại!”

Nghe vậy, Trình Giá cười ha ha.

“Các ngươi, vài cái tên không sợ chết, các ngươi có biết mình vừa mới hít phải độc hương hay không, nó có thể làm các ngươi trong ba canh giờ (6 tiếng) không sử dụng được nội lực. Bằng vài người các ngươi muốn đánh nhau thắng toàn trại sao?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, kẻ vì tranh quyền mà ngay cả huynh đệ đều không cần thì không xứng làm trại chủ! Lí Dững ta trước tiên phải giết ngươi để tế huynh đệ trên trời có linh thiêng.” Dứt lời, người đó lập tức cầm chặt đao lao ra.

Nhâm Phóng Ưu thấy thế cũng hua kiếm tương trợ, toàn bộ trại lập tức hỗn loạn. Từng huynh đệ thề hứa sinh tử có nhau do tranh quyền đoạt lợi mê hoặc dụ dỗ nên giờ trở mặt, lấy đao chém giết nhau.

Chỉ trong chớp mắt, hai đội nhân mã chính diện giao chiến, tiếng gươm gù cùng bất mãn vang lên, tiếng binh khí giao đấu leng keng rung động, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Trong rừng cây có một đôi mắt thâm thúy vẫn nhìn chăm chăm ngay mặt Nhâm Phóng Ưu đang chiến đấu ác liệt.

Tay nàng cầm La Nhận kiếm, bên trái tránh đi đại đao bổ tới, chỉ phòng ngự không tấn công, không nghĩ muốn làm bị thương chính người Hắc trại của mình, nên nàng quay sang hướng bên phải đánh thẳng một kẻ thuộc Tứ Xuyên Đường Môn, dù thế nào cũng phải đánh giết sát phạt cho thống khoái (thoải mái, sảng khoái).

Chính là mấy kẻ có dã tâm trong Hắc trại nếu nổi lên ý phản loạn, sẽ không thủ hạ lưu tình nên liên tiếp công kích, mà khí lực của nàng không đủ lại dần dần hao tổn hết.

Cho dù như thế, nàng vẫn tấn công trực tiếp đám người Tứ Xuyên Đường Môn cùng Trình Giá, dù nàng chỉ có một cái mạng cũng quyết thề hy sinh báo thù cho các huynh đệ.

Chính là, tình hình giờ nội lực bị ngăn trở, nàng dù lòng có dư mà lực không đủ, né tránh không kịp nên vai trái bị một đao chém phải, cước bộ lao đảo. Trình Giá thấy thế, thẳng tắp xông tới dùng một nhát kiếm trực tiếp đâm vào bụng nàng, nàng thét lớn một tiếng, cắn môi chịu đau, không muốn yếu thế trước mặt Trình Giá.

Ánh mắt Trình Giá độc ác nhìn nàng rồi bỗng dung rút kiếm ra, dù nàng chảy đầy máu nhưng tên kia không lưu tình chút nào lại đâm nàng một nhát vào bụng tiếp.

Lúc này đây, cả người Nhâm Phóng Ưu lao đảo lùi vài bước nhỏ hơi khom người lại, ngay cả cầm La Nhận kiếm đều không được, máu tươi trong miệng cũng chảy như điên, hơi thở mong manh yếu ớt.

“Trại chủ!” Vài người tuy rằng đưa tay ra giúp, nhưng kẻ địch công kích mãnh liệt, mười người bọn họ đều đổ máu và bị thương, tất cả đều ốc còn không mạng nổi mình ốc, mạng sống khó giữ.

“Hiện tại, tất cả đều thảm bại, nhận thua đi.” Trình Giá cảm trường kiếm của mình dính đầy máu tươi, đi từng bước một hướng đến bọn họ, ánh mắt Nhâm Phóng Ưu sắc lạnh hơn, biết chính mình cách cửa tử không xa, nhưng không có gì sợ hãi, cảm xúc duy nhất đầy ngập nàng là phần nợ.

“Thả mấy huynh đệ này.....” Nhâm Phóng Ưu vẫn nhớ tới sự an nguy của những người này.

“Thả?” Trình Giá cười ha ha. “Thế không phải thả hổ về rừng, để cho bọn họ dưỡng thương cho khỏe, ngấm ngấm chuẩn bị, rồi lại đến ám sát ta sao?”

“Trình Giá!” Nhâm Phóng Ưu không nghĩ tới đã tâm của hắn quá gian xảo ác độc vậy.

“Nha đầu kia, ngươi đến trước mặt Diêm La vương mà xin làm trại chủ đi!” Trình Giá giọng trường kiếm lên, chia chia sẽ đâm vào ngực nàng.

Mắt Nhâm Phóng Ưu lạnh trừng mắt, thể lực suy yếu không thể ngăn cản thế công của tên kia, chỉ có thể trở mặt nhìn thanh trường kiếm đâm thẳng tới mà thôi.

Thương!

Đột nhiên, giữa không trung bay tới một phi tiêu phóng thẳng đến lưỡi kiếm làm nó văng ra, mũi kiếm chẳng còn chính xác đâm được nàng, lại còn làm cho Trình Giá đang cầm kiếm mà toàn bộ thân thể hơi nghiêng sang phải, có thể thấy được nội lực người mới chen vào này thật thâm hậu.

Nhâm Phóng Ưu quay đầu muốn biết là ai tại đây vươn tay trợ giúp vào lúc ngàn cân treo sợi tóc như thế này, nhưng kiểu gì cũng không nghĩ tới đó sẽ là – Đinh Thuần!

Hắn che mặt, người bình thường nhận không ra, nhưng cặp mắt kia của hắn thì nàng dù thế nào cũng không thể quên được.

Hắn lắc mình một cái nhảy ra, không có chần chờ gì, khom người ôm lấy Nhâm Phóng Ưu máu tươi đầy người sắp bị giết. Nàng tưởng đây hắn ra, lại không còn nhiều khí lực, nàng suy yếu rất nhiều, chỉ có thể dựa vào vai hắn, cảm nhận được hơi thở hắn làm cho người ta cảm giác thấy an toàn.

“Là ai không muốn sống nữa chẳng, dám đến nhúng tay vào đây?” Trình Giá tức giận trừng mắt, liền cầm kiếm đâm tới Đinh Thuần.

Đinh Thuần là nhân vật nào chứ, cho dù trên người đang bế nàng thì vẫn nhanh nhẹn chặn lại chiêu kiếm của Trình Giá. Tiếng binh khí vang lên, hai người ra chiêu đều sắc bén, một chiêu tiếp một chiêu liều mạng, tính dòn dôi phương vào chỗ chết.

Chỉ là trong lúc đó, Nhâm Phóng Ưu tuy rằng đã an toàn, nhưng đôi mắt nàng cũng không ngừng nhìn bao nhiêu xác huynh đệ nằm dưới đất, một đám người chết bởi đao kiếm của đôi phương, nàng đau lòng khôn xiết nhưng lại bất lực.

Nàng nghĩ đến chính mình sẽ không khóc, ít nhất ở trước mặt Trình Giá nàng quyết không khóc, không cho chính mình giống kẻ yếu. Nhưng nước mắt của nàng cũng không tự chủ được mà rơi xuống, vì những huynh đệ này bảo hộ nàng, những vong hồn này đáng thương a.

Cảm giác được trên vai hơi ẩm ướt, tim Đinh Thuần chợt đập nhanh, biết không nên ham chiến đấu, hắn biết nàng bị thương rất nặng, cách bao lớp quần áo hắn đều có thể cảm giác bụng nàng đang chảy máu.

Ý thức được tình trạng trước mắt, Đinh Thuần ôm nàng, cuối cùng xoay cổ tay một phát bắn ra phi tiêu sắc bén thẳng đến ngực Trình Giá, làm cho đôi phương nhất thời dừng lại đồn tấn công.

Đinh Thuần không hề đứng đó lâu thêm chút nào nữa, nhanh chóng vận khí phi thân lướt qua mọi người đang loạn chiến, phóng người hướng tới chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ánh trăng mang màu đỏ tươi như máu.

Miệng vết thương trên người nàng đều ồ ồ chảy máu, khiến có người lòng hoảng ý loạn.

Đinh Thuần nhanh chóng tìm chỗ mặt cỏ khá sạch sẽ, từ từ buông nàng nằm xuống, nhìn thấy nàng có mấy vết thương không ngừng chảy máu, hắn bắt chợt không thể hô hấp.

“Ngươi không phải nói. Gặp lại ta, liền giết ta.” Nhâm Phóng Ưu cố mà thanh thanh cổ họng rồi phun ra lời nói cay nghiệt. “Giờ nhưng thật ra ngươi bớt việc, ngươi không cần phải giết ta, ta đã chẳng chống đỡ được đến ngày mai.”

“Nhâm Ưu!” Đinh Thuần vừa vội vừa giận gọi theo tên nàng từng giả danh nói cho hắn, trong đầu đầy hỗn loạn.

“Nhâm Phóng Ưu.” Nàng cười khổ sửa cho đúng, không muốn hai người từng có một đêm tình duyên nhưng đến giây phút nàng nhắm mắt mà hắn còn không biết tên thật của nàng. “Tên của ta là Nhâm Phóng Ưu.”

“Nàng, nàng ngay cả tên đều gạt ta.” Cảm xúc trên mặt Đinh Thuần cực phức tạp. “Ta quả nhiên không nên cứu nàng.”

“Không cần phải cứu.” Nhâm Phóng Ưu lộ vẻ tuyệt vọng, chợt nghĩ đến các huynh đệ của mình, tâm nàng liền như tro tàn.

“Vừa vận như ý của ngươi, chẳng qua ngươi mang theo một bộ tử thi (cái xác) hồi kinh (về kinh thành) thôi.”

“Ta không cho phép nàng nói như vậy.” Đinh Thuần lạnh giọng quát lớn, kịch liệt quát, sắc mặt hắn và nàng đều tái nhợt.

Không! Hắn không thể để nàng chết.

Hắn từ trong áo lấy ra một cái túi nhỏ, lôi ra một bình sứ bạch ngọc, mở bình đổ ra tay một viên thuốc màu đen.

“Đây là ‘Cửu chuyển hoàn hồn đan’, là Hoàng Thượng ngự ban cho ta khi được ta cứu mạng.” Hắn ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, sắc mặt ngưng trọng nhìn nàng. “Chỉ cần nàng còn có một hơi thở, ta có thể đem nàng từ quỷ môn quan quay lại.”

Nhâm Phóng Ưu không nói gì, chỉ vừa thấy thứ trong lòng bàn tay hắn, sau đó lại đưa mắt đón nhận ánh mắt của hắn.

“Ta không uống.” Nàng thân nhiên nói ngắn gọn ba chữ.

“Muốn sống thì phải uống!” Một tay Đinh Thuần cầm bả vai của nàng, dùng hết khí lực muốn lay tỉnh nàng thoạt nhìn thần trí nàng đã muốn không còn rõ ràng.

“Ta không muốn sống.” Nhâm Phóng Ưu lắc đầu, thế nhưng nở nụ cười. “Ta biết ngươi, ta có thể nhìn ra ánh mắt của ngươi có thay đổi khi đưa ra cửu chuyển hoàn hồn đan. Ngươi. Xác định chắc chắn là có điều kiện gì, phải không?”

Nàng nở nụ cười, cười đến rất ôn nhu, trong ánh mắt mang cảm xúc phức tạp, chờ hắn công bố đáp án.

“Đúng, ta muốn nàng dẫn ta tiến Hắc trại.” Đinh Thuần cũng không phủ nhận, hắn nói luôn điều kiện, đơn giản là vì nhìn ra tình trạng của nàng càng lúc càng kém. “Tuy rằng ta đã biết đường đến Hắc trại, nhưng nếu muốn dẫn một số đồng người cùng ngựa vô thanh vô tức (không tiếng không động) công phá Hắc trại, đánh một trận đầy bất ngờ.”

“Ngươi muốn lợi dụng ta vốn quen thuộc Hắc trại, muốn ta bán đứng chính huynh đệ của mình?” Nhâm Phóng Ưu đánh gãy lời hắn nói.

Nam nhân này, miệng nói yêu nàng, nhưng trên thực tế lại luôn thương tổn nàng.

“Nếu nàng muốn sống tiếp, phải chấp nhận yêu cầu của ta.” Đinh Thuần nhìn sắc mặt của nàng càng lúc càng trắng bệch, ngực nảy lên ác cảm nặng nề như đang mắc tội, trong lòng càng thấy sợ hãi.

“Cho nên ta mới nói, ta không muốn sống.” Nhâm Phóng Ưu quay đầu, mồm lại nôn ra một ngụm to máu tươi, khiến tâm hắn đều lạnh.

“Nàng dừng một mực kháng kháng nữa.” Hắn đem cửu chuyển hoàn hồn đan trong lòng bàn tay đưa tới bên môi nàng, ý muốn buộc nàng nuốt xuống.

“Người mới kháng kháng một mực.” Nhâm Phóng Ưu quay đầu, bỏ qua không chấp nhận điều kiện của hắn.

“Ưu nhi!” Đinh Thuần trong lòng sợ hãi càng ngày càng tăng, còn nổi lên cảm xúc đau đớn hắn cực kỳ xa lạ. “Nuốt vào!”

“Ta không cần! Ta sẽ không bán đứng huynh đệ của ta, họ không giống với Trình Giá cùng vài kẻ theo đuôi tên kia.” Nhâm Phóng Ưu liều chết không theo ý hắn, suy yếu lắc đầu, thậm chí đưa tay muốn đẩy một bàn tay khác của hắn đang giúp đưa chân khí vào người nàng.

Phát hiện hành động của nàng rõ ràng muốn đi tới chỗ chết, tâm Đinh Thuần giống như bị tảng đá to đè nặng lên ngực, cơ hồ không thể hô hấp.

“Nàng nuốt vào!” Đinh Thuần không khống chế được rống to, trên mặt có vẻ lo lắng, đôi mắt đen không còn được nửa phần bình tĩnh, thuần túy mang vẻ điên cuồng.

“Ngươi không phải muốn giết ta sao? Ngươi không cần động thủ, ta lập tức sẽ chết.” Sắc mặt Nhâm Phóng Ưu trắng xám đáng sợ, nàng mất nhiều máu khiến mặt nàng không có chút sắc.

Lời của nàng rốt cục làm cho một tia lý trí cuối cùng của hắn biến mất, hắn dùng lực đem nàng ôm vào trong lòng, ôm càng nhanh càng nhanh.

“Ta không cho phép nàng chết! Nàng không được phép chết! Không cho phép!” Hắn như là đã thú bị thương lớn tiếng rít gào, rất sợ ôm không đủ sức thì nàng sẽ biến mất trong lòng hắn. “Vì sao rõ ràng có thể sống, nàng lại cứng rắn quyết muốn chọn con đường chết?”

“Ta sẽ không đáp ứng ngươi, ta tuyệt không bán đứng huynh đệ!” Mạng nàng như đang ở ranh giới giữa sống và chết, nàng lại liều mạng dùng một hơi thở cuối cùng cho hắn biết nàng sẽ không đáp ứng yêu cầu của hắn.

Thân hình cao lớn của Đinh Thuần đầu tiên là cứng đờ, tiếp theo là run rẩy một trận, bởi vì nàng kiên quyết làm hắn bối rối.

Nàng không muốn sống.

Bởi vì điều kiện của hắn, cho nên nàng không muốn sống.

Đáng chết! Hắn nhưng lại thành kẻ ép buộc người kia.

“Hảo (Được)! Nàng nuốt viên thuốc này vào, ta không cần yêu cầu nàng dẫn ta đến Hắc trại, nàng mau nuốt thuốc này đi, mau!” Đinh Thuần chăm chú nhìn nàng, trên mặt có quyết tâm bất cứ giá nào, hai mắt hơi đỏ, khác hẳn lúc hắn bình thường như đó là hai người.

Là nàng đau đến hồng đầu rồi sao?

Nàng bởi vì đau đớn mà nước mắt nhạt nhòa mờ lung, nhưng trong tầm mắt lại nhìn thấy hắn nóng vội mà mang về mặt lo âu.

“Ta không mang theo ngươi tiến đánh Hắc trại.” Nhâm Phóng Ưu nhắc lại.

“Không mang theo sẽ không mang, chính ta có bản lĩnh phá nó, mau nuốt thuốc này vào.” Đinh Thuần lại vừa hoảng vừa vội, tuy rằng Hoàng

Thượng nói thuốc này hiệu quả thật tốt, nhưng hấn cũng không dám mạo hiểm làm nguy hại nàng một chút nào.

Không biết là thái độ hấn nói chuyện hay là giọng điệu của hấn đầy sốt ruột mà rốt cục làm cho Nhâm Phóng Ưu cắn chặt khớp hàm dần mở ra, nuốt vào viên thuốc có thể cứu mạng kia.

Hấn ôm chặt lấy nàng, ý muốn ấm áp thân nàng vì mất máu mà nhiệt độ cơ thể cũng giảm thấp, hấn vội vã xác định nàng ở chính trong lòng hấn, nàng suy yếu nhưng hô hấp vẫn khá ổn định.

Nàng đang đấu tranh cùng tử thần, mà hấn thì đấu tranh cùng chính mình.

Gặp lại nàng, liền giết nàng.

Một câu này, ý niệm này, bất quá hấn từng nghĩ đến hấn đủ kiên quyết.

Nhưng trong giờ khắc nàng gần kề cái chết, hấn hoàn toàn không thể làm theo.

Thẳng đến giờ phút này hấn mới nguyện ý thừa nhận rằng ở trong lòng hấn, nàng quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Hấn có thể vi phạm lệnh của Hoàng Thượng, nhưng hấn không thể không giữ nàng lại, vào thời điểm nàng muốn chết, hấn thậm chí còn tưởng buông tha cho tất cả các nguyên tắc..... Mà hấn cũng thật sự làm thế.

Lệnh của Hoàng Thượng lớn hơn trời, nhưng hấn vì nàng nguyện vứt bỏ hết thấy, chỉ vì mong nàng sống sót.

Đình Thuần a Đình Thuần, ngơ ngác.....

Đêm khuya thanh vắng, lấp lánh vô số ánh sao.

Nhâm Phóng Ưu nhẹ nhàng đưa mắt nhìn, hơi khởi động thân mình, thấy Đình Thuần đang ngồi bên bàn gỗ chuyên tâm thẩm duyệt cái gì đó.

Ánh nến lung linh, khuôn mặt hấn tuần tú phá lệ càng khác sâu chuyên chú. Nàng không khỏi tưởng tượng nếu bọn họ không phải địch thủ.....

“Tĩnh?” Đình Thuần cất tiếng, phá vỡ sự trầm tư của nàng. Bạc môi của hấn gọi lên nét cười nhợt nhạt, đứng dậy đi gần đến thân thể nàng, bàn tay trực tiếp đặt lên trán nàng, đo thử độ ẩm của nàng.

“Tốt lắm, hai ngày nay cũng chưa phát sốt lại, xem ra tình hình ổn định rồi.” Đình Thuần nâng nàng dậy, còn săn sóc lấy đệm mềm đến để nàng có thể ngồi thẳng dựa vào vách tường sát giường. “Đói bụng không? Ta đi kêu tiểu nhị nấu vài thứ đưa đến.....”

Dứt lời, hấn tỉnh rồi đi, lại bị Nhâm Phóng Ưu cầm tay hấn, nhất thời hấn dừng chân bước.

Lòng bàn tay ấm áp non mềm truyền đến độ ẩm của riêng nàng, Đình Thuần thông thả quay lại, nhìn cổ tay bị nàng cầm, chậm rãi đem tầm mắt chuyển qua khuôn mặt nàng.

“Nếu ta nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên nàng chủ động cầm tay ta.” Đình Thuần cười nhẹ, một lần nữa đến bên nàng rồi ngồi xuống giường, ôn nhu vén một vài sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra chút tái nhợt cũng không đánh mất vẻ xinh đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Phóng Ưu ửng đỏ, mới nhanh buông tay ra lại bị hấn cầm giữ tay nàng, nhất thời cũng tránh không được.

“Ta chỉ là muốn biết Hắc trại làm sao vậy.” Nàng nha nha nói nhỏ, giải thích động tác của mình xuất phát từ phản xạ tính không cho hấn rời đi, cũng không phải thực sự đối với hấn có cái gì không muốn xa rời.

“Nàng đừng có không chịu ngồi yên.” Đình Thuần hơi lắc đầu, cũng không muốn cho nàng đang dưỡng bệnh còn đi lo lắng việc này.

“Nói mau.” Nhâm Phóng Ưu đưa mắt lạnh nhìn.

Mấy ngày nay, thần trí nàng như trong sương mù, nhìn hấn rất bận rộn, thủ hạ không ngừng báo cáo cho hấn. Nàng nghe không rõ mấy lời nói gì đó, nhưng cũng biết đó đều là chút chuyện về Hắc trại.

Đình Thuần thờ dãi một hơi, biết không lay chuyển được tính cố chấp của nàng.

“Trong Sơn cốc phát hiện gần trăm xác người vô danh, có già, có thanh niên, có trẻ con.....” Hấn mở miệng nói ra tin tức kinh hãi lòng người. “Xem ra đều là đã nhiều ngày bị giết hại vứt bỏ ở đó.”

“Đều là người Hắc trại?” Sắc mặt Nhâm Phóng Ưu trắng nhợt.

“Tuy rằng không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng chắc đến tám, chín phần mười.” Đình Thuần trầm ngâm một chút, vẫn quyết định để cho nàng biết tình hình thực tế. “Chúng ta thu được tin tức liền tiến đến xem xét, vừa vặn nhìn thấy một thôn dân sắp trút hơi thở cuối cùng, người đó cho chúng ta một cái tên.....”

“Trình Giá?” Nàng cơ hồ có thể khẳng định, trừ bỏ tên kia, không ai làm ra được chuyện thương thiên hại lý (đắt trời chẳng dung thứ) như vậy.

Đình Thuần trầm mặc không nói, chỉ gật đầu.

Nhâm Phóng Ưu không dám tin lắc đầu lại lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ bi thương nói không nên lời.

Lúc trước, mọi người không cho Trình Giá cầm đầu, nguyên nhân chính là biết tên đó tâm địa độc ác, khi chặn đường cướp bóc thì chẳng những cướp vàng cướp bạc, thậm chí là giết người diệt khẩu, mất đi nhân tính đến mức tận cùng, mọi người thập phần e ngại.

Lúc đó, đoàn người bọn họ ở trong thôn bị vây bắt, bị tiêu diệt, lại không có người vuron tay ra giúp, đại khái cũng là bởi vì sợ hãi Trình Giá tâm địa độc ác, chỉ có thể làm bộ khuất phục, đối với điểm này nàng cũng không có thâm oán người trong trại.

Chỉ là nàng không nghĩ tới cho dù tên kia thành công chiếm lĩnh Hắc trại, thành trại chủ Hắc trại, hẳn đối với người dân trong trại từng tâm phục nàng vẫn không chịu toàn tâm toàn ý tiếp nhận, thậm chí là trực tiếp chém giết.....

“Thật đáng chết, tên vương bát đê con đáng đấm ngàn đao tới chết!” Nhâm Phóng Ưu tức giận đến nổi vỗ mạnh xuống giường một cái. “Ta không giết Trình Giá, thế không làm người!”

“Dẫn ta tiến vào Hắc trại.” Đình Thuần đột nhiên thốt ra một câu, sắc mặt trầm lặng, đứng đắn.

Nhâm Phóng Ưu nâng mặt, đón nhận ánh mắt của hắn.

“Người thấy thứ mình thích là thèm?” Thấy Hắc trại bọn họ đang nội loạn, muốn khích nàng quay lại phá Hắc trại sao?

“Không phải.” Đình Thuần lắc đầu, khuôn mặt tuấn tú mang vẻ thản nhiên, bình tĩnh, không giải thích vì chính mình, chính là báo cho nàng biết những tính toán của hắn.

“Trình Giá đã giết không ít người, xét thấy tâm địa tên kia tiểu nhân như vậy, khó bảo đảm Trình Giá sẽ không lại đại khai sát giới.....”

“Ta không cho Trình Giá giết người, làm sao còn có thể mang quan binh tới gần Hắc trại? Để cho quan binh giết người thì sẽ thống khoái chút sao?” Nhâm Phóng Ưu phản bác.

“Nàng có thể báo những người đó đi trước.” Đình Thuần biết rõ, cho dù Hắc trại cướp tiền cướp bạc nhưng cũng không phải toàn bộ trại đều là người xấu.

“Trình Giá sẽ không chấp nhận, trước khi rời đi hắn sẽ không có tha bọn họ, sẽ giết bọn họ để trừ hậu họa.” Nhâm Phóng Ưu rất hiểu biết tâm tính Trình Giá âm hiểm, không chấp nhận được một chút khả năng ngoài ý muốn.

“Nhưng là.....” Đình Thuần không chịu buông tha.

“Đừng ép ta, là người nói không cần đáp ứng điều kiện của người, ta mới nuốt cái thứ quỷ được gì kia.....” Mắt Nhâm Phóng Ưu lạnh lùng nhìn, nhắc nhở.

Đình Thuần lắc đầu, viên cừu chuyển hoàn hồn đan là thuốc vô giá kia, trong miệng nàng lại biến thành quỷ được.

“Được, ta không bức nàng, chẳng qua..... Nàng đã hỏi, ta nghĩ nàng cũng có biết ta phải tuân lệnh. Hắc trại hôm qua cướp vàng bạc của triều đình, Hoàng Thượng đưa ra tối hậu thư.” Hắn muốn cho nàng biết hắn không có quyền lựa chọn đường sống.

“Đó là nhà của ta!” Nhâm Phóng Ưu kháng nghị nắm chặt bàn tay nhỏ.

“Đã không phải.” Đình Thuần thản nhiên mở miệng vài lời, làm cho nàng từ tức giận chuyển thành bi thương nồng đậm.

Nàng biết, hắn cũng đúng, Hắc trại đã bị Trình Giá chiếm cứ trong tay, nàng không bao giờ có khả năng đi vào Hắc trại nữa.

“Người thật sự thực quá đáng!” Tuy rằng biết hắn tiêu diệt Hắc trại là chuyện sớm hay muộn, nhưng dù nói như thế nào, Hắc trại đều là nơi nàng lớn lên, mới tưởng tượng đến nơi đó sẽ máu chảy thành sông thì tâm tình của nàng khó có thể bình phục được.

“Ta không có lựa chọn khác.” Đình Thuần nhắc lại, lòng không muốn vì Hắc trại mà hắn và nàng phản bội nhau.

“Ta biết.” Nhâm Phóng Ưu cúi mặt, cả người nằm xuống giường, như là toàn thân đột nhiên mất hết sức lực.

“Ưu nhi.....” Đình Thuần thấy bộ dáng nàng như vậy, trong lòng rất không đành lòng nhưng cũng bất lực.

“Đình Thuần.....” Nàng đột nhiên ôn nhu kêu hắn. “Người không có khả năng vì ta tha cho Hắc trại, đúng không?”

Thái độ ôn nhu của nàng khiến tim hắn đột nhiên đập nhanh hơn vài cái, nhưng câu nói tiếp theo này của nàng cũng làm cho sắc mặt hắn biến thành lạnh băng.

“Nàng đừng bức ta.” Đinh Thuần trầm giọng.

Hắn đã vì nàng mà phá rất nhiều nguyên tắc của mình, hắn không thể lại vì nàng làm ra chuyện đại nghịch như vậy.

“Ta không có.” Nàng lắc đầu, đôi môi đỏ mọng lộ ra nụ cười yếu ớt bất đắc dĩ. “Ta chỉ muốn xác định một chút thôi.”

Sự tình đã không có con đường sống nào cứu vãn được, hắn cùng với nàng như thế tất sẽ trở thành kẻ thù.

Đón ánh mắt của nàng mang một mảnh tĩnh mịch, không có gì dao động, chỉ có thâm trầm đau thương.

“Ta phải đi.” Nhâm Phóng Ưu thong thả nói, ngực đau đớn kịch liệt, nàng đưa tay đè ngực, lực từ lòng bàn tay cố ngăn chặn bằng không vết thương trong tim có khả năng sẽ nứt toát chảy máu.

“Không cho phép!” Đinh Thuần không chút nghĩ ngợi phản bác nàng. “Ta cứu nàng, không phải vì để cho nàng rời đi.”

“Là vì phá Hắc trại.” Nhâm Phóng Ưu thong thả nói, thong thả lắc đầu, từng động tác đều đã hơi động đến bao nhiêu vết thương nhói đau trong lòng, làm cho đau đớn tăng lên. “Không có khả năng, ta sẽ không phản bội huynh đệ của mình, cho dù Trình Giá là cái tên hỗn đản, nhưng Hắc trại vẫn còn rất nhiều bằng hữu của ta.”

Đinh Thuần nhận định.

Cứu nàng là vì cái gì?

Hắn biết, chính mình xác thực muốn phá Hắc trại. Nhưng. Cứu nàng thực sự chỉ là vì phá Hắc trại?

Lúc này hắn lại không có cách nào trả lời chính mình.

Nhâm Phóng Ưu không có xem nhẹ sự trầm mặc của hắn, toàn thân bởi vì một trận đau đớn kịch liệt từ trong lòng truyền đến mà cứng ngắc.

Hắn cũng không có phủ nhận – hắn cứu nàng thật là vì muốn phá Hắc trại.

Tâm tính thiện lương của nàng đang đau.

Nàng cố gắng hô hấp, nhẹ nhàng thở hào hển, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng rồi rốt cục bao phủ cả nàng.

Như vậy liền tách xa đi.

Bọn họ không nên tiếp tục bên nhau, bức tường trong lòng nàng sớm đã sụp đổ, hắn xông thẳng vào trái tim của nàng, tiếp theo hắn khắc ở đó bao nhiêu vết thương, nàng đã quá mệt mỏi, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, nàng không nên ở lại chỗ này.

“Ta phải giúp nhặt xác bọn họ, ta không thể để bọn họ phơi thây ở trong sơn cốc.” Nàng giúp chính mình tìm lấy cớ rời đi.

“Ta đã làm rồi.” Đinh Thuần vội vàng mở miệng, làm nàng hơi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hắn chỉ nhìn mỗi nàng. “Mỗi thi thể ta đều chôn riêng ở trên Tây Sơn, nàng không cần đi.” Lại càng không cần đi.

“Cám ơn.” Đôi môi Nhâm Phóng Ưu như đóa hoa gọi lên một chút mỉm cười ưu tư thương cảm, nàng thật sự không nhìn lầm người, hắn là người tốt, thật sự là người tốt.

Có điều không phải người thích hợp tốt đẹp với nàng.

“Người có biết, ta vẫn phải rời đi, ta không thể trở mắt nhìn người tiêu diệt Hắc trại. Nói về sau. Người cũng không thể chấp nhận ta là kẻ cướp, là cường đạo.” Ánh mắt của nàng cố giữ nét bình tĩnh, tâm nàng rất đau, nàng chỉ có thể đem cảm xúc giữ chặt trong lòng, bằng không nàng sẽ làm hỏng mất mọi việc.

Đinh Thuần một chữ cũng chẳng thốt khỏi miệng được, đau lòng nhìn nàng trước mắt hắn – nàng nếu đứng lên không hề giống trại chủ Hắc trại uy phong凛凛 như trước, nàng như là đứa trẻ có trái tim bị thương trầm trọng.

Mà hắn chính là cái kẻ đầu sỏ gây nên chuyện.

Nhâm Phóng Ưu biết nàng đang làm khó hắn, cũng biết hai người bọn họ không có tương lai, hắn hữu tình lại có nghĩa khí, hắn không buông tay ra được, từ đầu đến cuối hắn đều đối với nàng tràn đầy chân tình.

Thế để nàng quyết định liền đi vậy.

“Có thể. Lại đây giúp ta một chút được không?” Nàng ôn nhu mở miệng, vứt bỏ rụt rè vốn có, đưa mắt nhìn đến hắn đang kinh ngạc.

Cảm xúc Đinh Thuần đầy phức tạp, biết đây là lời từ biệt của nàng.

Nhưng hắn cũng biết, hắn vẫn còn không thể hoàn toàn chấp nhận thân phận của nàng trước kia, nàng rời đi đối bọn họ là quyết định tốt nhất.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, hai tay đem nàng ôm vào trong lòng, mà nàng dĩ nhiên cố lấy đứng khì đưa lên cánh môi nàng, chủ động hôn nếm thử đôi môi của hắn, động tác ngây ngô, thủ tính tham nhập vào trong miệng hắn.

Không có nam nhân nào có thể ngăn cản nổi cử chỉ dụ hoặc như vậy, Đinh Thuần phản thủ thành công (từ bị động sang chủ động), nhiệt tình hút cái lưỡi non mềm của nàng, ý định làm cho hơi thở nàng nhiễm mùi vị của riêng hắn.

Ánh mắt hắn càng thâm trầm, bạc môi hôn gáy nàng, kế tiếp lại một nụ hôn tinh tế đầy mê đắm ở cổ, làm cho nàng kịch liệt run run, bất lực phát ra rên rĩ.

Hắn cẩn thận không có làm đau vết thương của nàng, lại chính là càng làm nàng càng run rên rĩ.

Đây không phải đêm đầu tiên của bọn họ, lại chính là đêm cuối cùng của bọn họ. Vì thế Nhâm Phóng Ưu không nghĩ lại câu nệ cái gì nam nữ không thể này nọ nữa, nàng muốn hắn nhớ kỹ nàng.

Cả đời đều không quên được nàng.

Tâm ý mới định, bàn tay nhỏ bé vốn để ở ngực hắn, bỗng dưng dời xuống cảm hắn sớm nổi lên phản ứng đầy dục vọng lửa nóng.

“Nhâm Phóng Ưu!” Hơi thở hắn chợt chậm đi, cơ thể căng cứng, gấp gáp gọi tên nàng.

Nhâm Phóng Ưu không có mở miệng, chính là đón ánh mắt của hắn; ôn nhu, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve hắn, cảm giác hắn đang căng thẳng trong lòng bàn tay nàng, càng thêm hưng phấn đứng lên.

“Miệng vết thương của nàng chưa lành hẳn.” Hắn đưa tay ra, dùng một tia lý trí cuối cùng ngăn lại nàng đừng chạm.

Hắn khắc chế cực hạn, không muốn bởi vì dục vọng nhất thời lần bị thương nàng, chỉ là nếu tiếp tục như vậy hắn thật sự không có biện pháp tự kiềm chế.

Nhâm Phóng Ưu nở nụ cười, cười càng đẹp hơn, càng mỉa mai, nàng lại chủ động ôm cổ hắn, đưa lên nụ hôn của nàng, đưa hắn hơi thở, chìm đắm mê say với nàng.

Lúc này đây, Đinh Thuần rốt cuộc dừng không được, bọn họ không ngừng ôm hôn lẫn nhau, trầm luân trong dục vọng, chứng minh sự tồn tại lẫn nhau.

Không có ngôn ngữ trời buộc, không có gông xiềng trời buộc, chỉ có thân thể giao triền lẫn nhau, tâm linh gắn sát tiếp xúc, bọn họ cơ hồ đều phải tin tưởng bọn họ là của nhau và yêu nhau, bọn họ sẽ gắn nhau cả đời.

Mà giấc mộng này sau bình minh – nát.

Nhâm Phóng Ưu ly khai (rời đi), giống như nàng từng biểu thị công khai như vậy, biến mất khỏi cuộc đời hắn.

Đinh Thuần chẳng có thể hiện ra rằng hắn không tự khống chế được mình, không có làm hỏng mất cái gì, không có điên cuồng la hét giống thú vật; hắn chính là trấn định lập kế hoạch nên như thế nào tiến công Hắc trại, thái độ giống người bình thường không có việc gì.

Chỉ có chính hắn biết, sau đêm nàng rời đi, lòng hắn như đang bị đào một cái động lớn, đầy trống rỗng, đau đớn cơ hồ không thể thở nổi.

Động lực duy nhất có thể giúp hắn tiếp tục sống sót chính là làm xong việc hắn nên làm – tiêu diệt Hắc trại.

Nhâm Phóng Ưu có nói qua, không giết Trình Giá, nàng sẽ không làm người.

Chuyện hắn có thể làm thay nàng không nhiều lắm, nhưng chuyện này liền để hắn làm đi.

Ngày qua ngày, hắn cơ hồ không thể ngủ yên, nhìn cái giường nàng từng nằm dưỡng bệnh, nghĩ đêm hôm đó ôn tồn, hắn đau đến tận cùng. Vì sao, này thương, này đau, đều khắc sâu trong lòng, lại khó trừ bỏ đi?

Hôm nay chính là ngày tiến đánh Hắc trại.

Hắn tin tưởng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, nhận mệnh trở lại kinh thành, sau đó hắn có thể đem hết thảy vứt bỏ, bao gồm cả nàng.

Nàng là một người khách qua đường, khách qua đường trong cuộc đời hắn; hắn có thể quên nàng, nhất định có thể!

Cũng như nàng, chẳng phải nàng rời đi không hề lưu luyến sao?

“Mời đại nhân điểm binh.” Ngoài cửa, cấp dưới của hắn khom người, báo cho hắn biết tất cả đều chuẩn bị xong, có thể xuất binh.

Tầm mắt Đinh Thuần dời khỏi chiếc giường kia, sau đó thông thả đứng dậy.

Đã đến thời điểm, nên kết thúc hết thảy việc này thôi!

Đoàn người bọn họ nhanh chóng thẳng tiến đến Hắc trại trong im lặng, có người đi trước dò đường, bọn họ rất nhanh đi tới cổng vào Hắc trại, bình tĩnh xem xét tình thế xong, Đinh Thuần ra lệnh một câu cho binh lính công kích Hắc trại.

Thần bộ vừa ra mặt, quả nhiên thế tấn công không thể đỡ được, một trận chiến ở Hắc trại làm cho đoàn người Trình Giá bại trận nhanh chóng, nhiều kẻ cố trốn thoát khỏi Hắc trại.

Có lẽ vì cuộc nội chiến lúc trước làm cho Hắc trại tổn hại thảm thương, lòng người hoảng sợ, hoàn toàn chưa hồi phục, đúng lúc này Đinh Thuần lãnh đạo binh lính công kích, dễ dàng đã đột phá phòng tuyến.

Ở phần đông người thuộc Hắc trại khác thì hấn không giết, hấn liền tiến đến một mình đấu với Trình Giá, hấn từng tự hứa với chính mình hấn phải tự tay giết tên hỗn đản đáng chết, mất đi nhân tính, tranh quyền đoạt thế này.

Hấn không thích giết người, trừ phi vào thời điểm bất đắc dĩ.

Nhưng đối với Trình Giá, hấn không có chút lưu tình, chiêu chiêu hung hiểm, lưỡi kiếm sắc bén, trong vòng năm chiêu hấn trực tiếp chém đầu đứt tên kia xuống, nhìn Trình Giá chết không nhắm mắt, trên mặt đất đầu tên đó lăn lộn, hấn không có thương hại gì, nghĩ đến biểu tình Nhâm Phóng Ưu đau thương trong lòng lại hiện lên một chút đau.

Trong đầu Đinh Thuần không xóa nhòa được vẻ mặt nàng thương tâm lại bất đắc dĩ, cảm giác tưởng niệm lại như chính mình bị lãng trí, không thể giẫy giụa thoát khỏi nó.

Bất quá trong thời gian một ngày, Hắc trại bị san bằng thành bình địa, bọn họ giành được toàn thắng, nhưng trên mặt Đinh Thuần không có thể hiện tình cảm hay hưng phấn gì, hấn đang cảm thấy chính mình tự tay hủy hoại nhà của nàng.

Nhìn Hắc trại một mảnh một đồng hỗn độn, Đinh Thuần thông thả tìm được thanh âm của chính mình rồi -

“Hồi kinh.”

Kinh thành phồn hoa dưới chân thiên tử.

Phổ lớn ngộ nhỏ náo nhiệt phi phạm, mọi người đều thường thường thảo luận ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ lại thành công một lần nữa, đã tiêu diệt, phá tan Hắc trại mà mỗi người nghe thấy đều biến sắc.

Hoàng Thượng mừng rỡ, thiết yến trọng thưởng trước mặt cả triều thần văn võ bá quan, Đinh Thuần lại được thăng quan tiến chức thêm một bậc. Hấn khom người tạ ơn, nhưng trên mặt không có mấy biểu tình vui sướng gì nhiều.

Sau yến tiệc tẩy trần xong, hấn rất nhanh trở về Đinh phủ, nằm trên chiếc giường gỗ quen thuộc hơn mười năm, trước kia vẫn luôn ngủ ngon, mà hấn nay thức trắng cả đêm không ngủ, nhìn sao sáng ngoài cửa, đầu trống rỗng.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, phần đông văn võ bá quan đều mang đến thiệp mời dự yến tiệc, muốn mượn cơ để giới thiệu chính khuê nữ hoàng hoa của mình, chỉ là hấn một buổi cũng không đi, từ chối tất cả lời mời hấn, ngày qua ngày hấn gần như bế quan (đóng cửa ở lì trong nhà).

Đinh Thuần như là bị rút mất hồn phách, cáo bệnh tĩnh dưỡng ở nhà. Hoàng Thượng thông cảm hấn xuất binh vất vả, cho phép hấn ở nhà tĩnh dưỡng một tháng, còn đưa tới rất nhiều thuốc bổ, hy vọng hấn nhanh chóng bồi bổ thân thể khỏe mạnh.

Dược phẩm, thuốc bổ này vốn khó có được giờ tất cả đầy đủ không sót mẻ bị lãng quên ở một góc, Đinh Thuần cũng không nhúc nhích hay động tay vào, thậm chí chưa từng hao tâm tốn sức đi mở nắp thứ đó ra.

Hấn cả ngày ngồi ở trong phòng, cuộc sống trở nên không có ý niệm cũng chẳng có hứng thú, sợ sệt nhìn phương xa, như là đang tưởng niệm ai.

Tình hình như vậy rốt cục làm cho Đinh mẫu (mẹ Đinh Thuần) nhìn thấy không ổn, nếu quanh co lòng vòng hỏi không ra nguyên nhân, vậy bà liền đến hỏi thẳng.

“Thuần Nhi, con rốt cuộc làm sao vậy?” Đinh mẫu làm theo kế hoạch đã định nên ngồi xuống ghế. “Đã qua hai tuần, con vẫn giống như người mất hồn, đến tốt cùng là ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Thuần nghe lời nói đầy quan tâm của mẫu thân, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm chậm rãi thu trở về, khuôn mặt hấn hé ra bạc môi khẽ nhếch, như thể muốn nói gì, lại bất đắc dĩ ngậm lại, cuối cùng chính là mờ mịt lắc đầu.

Đinh mẫu thở dài một hơi, đưa nhỏ trước mắt làm sao có thể là người con anh hùng khí phách hiên ngang của bà được đây?

“Có liên quan tới vị cô nương ở khách điểm sao?” Đinh mẫu có nghe được vài cấp dưới của hấn thì thăm dò, trong phòng Đinh Thuần từng ở có một cô nương mất to tính tể, bị trọng thương.

Ánh mắt Đinh Thuần trầm lại, bởi vì mẫu thân nhắc tới cô nương đó đúng là đối tượng tâm tư hấn đang tưởng niệm.

“Nhâm Phóng Ưu, con thường gọi nàng là Ưu nhi.” Rốt cục Đinh Thuần cũng mở miệng, ánh mắt mờ mịt lạnh lẽo, khi nhớ kỹ lại cái tên này ánh mắt hấn

không tự giác chợt hiện một tia ôn nhu.

“Hào, Ưu nhi.” Đinh mẫu tỉnh té nhớ kỹ, cũng phát hiện thái độ của con giờ bất đồng. “Nàng như thế nào sao không hỏi kinh với con?” Bà nghĩ đến đây là nguyên nhân hấn hờn bay phách lạc.

Đinh Thuần lắc đầu, lại lắc đầu, mặt mày vừa mới có chút tinh thần, lại bỗng dưng u ám. “Nàng không có khả năng theo con hỏi kinh.”

“Vì sao?” Đinh mẫu khó hiểu, trầm ngâm, sau đó đoán thử nguyên nhân. “Con sẽ không phải là vì lo lắng cha con thiên kiến (Ý kiến thiên lệch, không đúng, thiếu khách quan về) bè phái, cho nên mới không mang nàng về đây?”

“Nếu chỉ là thiên kiến bè phái mà thôi.” Đinh Thuần bất đắc dĩ hừ nhẹ một tiếng. “Nếu mẫu thân biết thân phận chân thật của nàng, chỉ sợ cũng sẽ bảo con sớm nên quên nàng.”

“Nha?” Lời này vừa nói ra, nhưng thật ra Đinh mẫu thực sự càng thêm tò mò. “Nói cho nương nghe một chút, nàng ra sao, là thần thánh phương nào?”

Đinh Thuần ngoái đầu nhìn lại, nghênh đón ánh mắt mẫu thân quan tâm lo lắng, ngực hấn chịu áp lực thật khó chịu khiến hấn rớt cục mớ miệng.

“Nàng từng là trại chủ Hắc trại.” Hấn còn nhớ rõ về mặt, bộ dáng nàng anh khí, không biết hiện tại nàng có sao không? “Chính là, âm kém dương sai (gặp chuyện không may), nàng ly khai Hắc trại, cũng rời khỏi không ở bên cạnh con.”

“Cái gì, cái gì?” Đinh mẫu ôm ngực, quả nhiên đã bị kinh hách không nhỏ.

Chỉ là khi vừa thấy đến tầm mắt của con thất hồn, bà lại bỗng dưng kiên cường hấn lên.

“Hào, nương thừa nhận, nương là bị dọa chút chút, nhưng nương tin tưởng ánh mắt con trai của nương, con cứ việc mang cô nương đó về nhà, có nương làm chỗ dựa cho Thuần Nhi.” Đinh mẫu suy tính là không nên để ‘Mất đi một người con’, vẫn nên ‘Lấy thêm một cô con dâu’, bà thà rằng chọn thêm người nhà.

“Mẫu thân có thể chấp nhận nàng sao?” Trên mặt Đinh Thuần khá kinh ngạc, cũng rất mau lại mất đi chút rạng rỡ. “Đã quá muộn, con không hiểu rõ chính mình, nghĩ rằng mình cũng không thể hoàn toàn chấp nhận nàng, đến khi mất đi thì mới phát hiện con sai lầm rồi, sai quá rồi.”

Đinh mẫu trở mắt nhìn trên mặt hấn tràn đầy hối hận, thế mới biết con sa vào bẽ tình quá sâu.

“Con có nghĩ tới nếu con còn ở bên cạnh nàng sẽ làm chút chuyện gì hay không?” Đinh mẫu nhìn chính đứa con ngốc của mình.

“Con đương nhiên sẽ hết sức dùng mọi khả năng bảo hộ nàng, không hề để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng.” Đinh Thuần không chút nghĩ ngợi trả lời. Nếu thời gian thật có thể quay trở lại, hấn quyết sẽ không để nàng rời đi, sẽ không khiến nàng chịu thương tổn gì, cho dù hấn thật sự muốn tiêu diệt Hắc trại, cũng sẽ dùng phương pháp cực kỳ hòa hoãn, làm cho thương tổn của nàng giảm đến mức thấp nhất.

Nghe câu trả lời như thế, Đinh mẫu nở nụ cười, nghĩ rằng chính con mình vốn thông minh vạn phần, địch lại được vạn người, nhưng khi gặp vấn đề về tình cảm lại thành đầu đất.

“Hài tử ngốc, nếu thật muốn bảo hộ nàng, vậy con còn ở tại chỗ này làm cái gì?” Nàng mang theo tươi cười đưa ra vấn đề.

“Nương?” Mặt Đinh Thuần lộ vẻ khó hiểu.

“So với đem một trái tim như cô hồn giữ bên người, còn không bằng để cho con của nương ra bên ngoài vui vẻ.”

Đinh mẫu cảm khái nói.

Tuy rằng tâm niệm định giữ người con vừa về nhà giờ lại muốn rời đi, nhưng cuối cùng so với giữ một cái xác không hồn ở bên người thì cho đi ra tìm kiếm người thì tốt hơn.

Được mẫu thân nhắc nhở chỉ điểm như vậy, Đinh Thuần rạng rỡ mạnh mẽ hấn lên, đột nhiên hiểu được nhiều chuyện.

So với việc ở trong nhà hối hận vì lỗi lầm mình đã làm, không bằng thừa nhận sai lầm, tìm nàng về giữ bên người mình.

“Về về phía cha.” Đinh Thuần biết phụ thân kỳ vọng rất cao đối với hấn.

“Yên tâm đi, nhanh nhanh đem nàng mang về đây, nương sẽ nói qua, nhiều người chính là lực lượng đông đảo, có con hơn nữa còn có nương, thêm cả Ưu nhi, chính là lấy đa số thắng thiểu số, nếu các con mà giúp nương thêm một tiểu tử béo mập, đến lúc đó một phiếu này thắng được ai, cha con một mình làm được gì, nên việc gì đều không cần phiền não lo lắng nữa rồi.” Đinh mẫu thật sự rất hiểu biết rõ phu quân của mình.

Đinh Thuần cao hứng gật đầu, lập tức đứng dậy bắt đầu thu thập hành lý, cả người nhất thời tràn ngập sức sống, làm cho Đinh mẫu một bên biết chính mình đưa ra quyết định chính xác.

“Đi đường phải cẩn thận.” Đinh mẫu nhìn hấn sắp nhanh chân chạy khỏi, vẫn nhìn không được cất tiếng dặn dò.

“Cám ơn nương.” Đinh Thuần cảm tạ nhìn mẫu thân, thề với bà. “Con nhất định sẽ tìm được cô con dâu đem về cho nương!”

Dù chân trời góc biển, hần nhất định tìm đem nàng trở về!

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Không khí cực nóng bức, từ lúc ánh mặt trời chói mắt tỏa nắng đến lúc mặt trời đã sắp khuất bóng, Đinh Thuần đổ mồ hôi như mưa tìm kiếm ở những nơi Nhâm Phóng Ưu từng xuất hiện, lại vẫn không thu hoạch được gì.

Nàng như là đã biến mất vào không khí không một dấu vết, rốt cuộc nhìn không thấy đâu.

Đinh Thuần ngăn chặn nỗi bất an cùng sự khó chịu ả ả trong lồng ngực, tự nói cho chính hần nhất định tìm được nàng.

Vì thế sau khi uống nước xong, hần bước nhanh chạy tới hướng Hắc trại bây giờ đã bị san thành bình địa, đoán rằng nàng có thể lại nhớ tới nơi chốn quen thuộc này hay không.

Có điều qua vài ngày đêm, hần canh giữ ở Hắc trại lại vẫn không thấy dù chỉ là bóng dáng người mà hần hằng mong nhớ.

Ánh mắt nhìn mông lung, hần thường nhớ tưởng nhìn đến bộ dáng nàng giả trang nam, vẻ mặt anh khí. Vài lần trong giấc mơ, hần cũng thấy bóng dáng nàng nhu nhược mảnh khảnh. Một lần lại một lần, hần luôn luôn như nhìn thấy nàng ngay tại bên người.

Hết thấy chỉ là ảo giác.

Có điều hần quá mức nhớ thương nàng, nên hần mới tưởng tượng nhiều thế.

Hần ngửa đầu uống cạn bầu rượu tiếp theo, lâu chưa ăn cơm nên bụng bắt giác đói khát, hần thậm nghĩ dùng rượu làm say hay tê liệt tri giác của mình.

Đột nhiên, hình ảnh một ngôi mộ ngay cả tên cũng không có đập vào trong mắt hần, khiến hần chột hoàn hồn.

Mộ này!

Bao nhiêu người của Hắc trại bị Trình Giá vứt bỏ ở sơn cốc đó, hần từng hảo tâm ra mệnh lệnh đưa bọn họ đi hạ táng (chôn cất). Những người đó có thể nói là người thân của nàng, nếu nàng thật sự muốn tìm chỗ nào đó đặt chân nghỉ tạm, hần suy nghĩ chắc nàng sẽ không bỏ ‘những người thân’ này đi đâu.

Không nghĩ tới hần thế nhưng lại quên mất chỗ trọng yếu đó, hần nâng cốc và bình rượu quăng xuống đất, chạy tới chỗ mộ vô chủ này.

Hần rất nhanh chạy vội tới chỗ sâu trong sơn cốc, nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm chung quanh nơi có khả năng làm chốn dừng chân, chính là không biết có phải trời cao có ý định muốn khảo nghiệm hần, hần cũng ở đỉnh núi tìm hành tung của nàng mà dù như thế nào tìm khắp nơi vẫn chẳng thấy.

Sức cùng lực kiệt, hần rốt cục dùng hết khí lực vốn có, bắt lực tựa vào một thân cây to, cảm thấy cực kỳ bất lực.

Hần hít sâu một hơi, con ngươi đen gắt gao nhắm lại, hai bàn tay đều nắm chặt, cảm giác thấy làn da do ngày ngày phơi nắng nóng bị bỏng da.

Hần chẳng buồn cử động, chính là đợi, nghĩ, hỏi hận, để nỗi lòng tự trách không ngừng tra tấn hần.

Tịch dương (Mặt trời cô độc) dần dần khuất dạng ở chân trời phía tây, Đinh Thuần vẫn không tìm được nàng, như là ông trời thật muốn trừng phạt hần từng tàn nhẫn với Nhâm Phóng Ưu vậy.

Nhưng hần không có một câu oán thán, trong lòng chỉ tràn ngập hối hận, cùng với sự xúc động muốn bóp chết chính mình.

Ánh mặt trời biến mất, hần để cho chính mình bị hắc ám cắn nuốt (chìm ngập trong bóng đêm), không muốn ủ rũ nản lòng, trong đầu vẫn còn tự hỏi rằng nên làm sao tìm thấy nàng.

Đúng lúc này, hần ở trong bóng tối, ả ả có thể nhìn ra cách đó không xa trong rừng cây có một điểm sáng nhỏ, nếu lúc ban ngày chỉ sợ hần dù thế nào đều không thể phát hiện, mãi cho đến hiện tại bốn phía đều tối om thì hần mới có thể nhìn đến ánh sáng nhàn nhạt kia như là lộ ra từ cửa sổ.

Tâm hần lại dấy lên hy vọng, vội vàng chạy tới hướng nơi ánh sáng kia phát ra.

Ngôi nhà tranh nhỏ xinh đơn giản, Đinh Thuần đứng cách cửa sổ một khoảng, nhìn thấy trong ánh nến kia, nàng chuyên chú cầm bút vẽ trên giấy.

Cả cơ thể và tâm hồn như gào thét hết lên còn sự bất ngờ này làm hấn loạn choạng, ánh sáng mỏng manh chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, giống như thực giống như ảo.

Hắn nhất thời không dám gấp gấp tới gần quá, sợ nàng lại sẽ đột nhiên biến mất ở trước mặt hắn.

Hắn cẩn thận nhìn nàng, cẩn thận nhìn nàng, sợ hãi chính hơi thở của mình đột ngột sẽ quấy nhiễu đến cảm xúc bình tĩnh của nàng.

Chính là Nhâm Phóng Ưu dù nói như thế nào cũng là người tu luyện võ công cao cường, cho dù hắn cố ý giấu diếm hơi thở vẫn làm trực giác của nàng lên tiếng đề phòng, cũng khiến nàng lơ tay đưa bút nghịch một đường thành ra hồng bức họa sơn thủy này coi như bị hủy.

Ngoài cửa có người!

Người mới tới có hơi thở hỗn loạn không chịu nổi, giống như tâm tình không yên bình, chỉ cẩn thận xem xét, quan sát từng nhất cử nhất động của nàng.

Nhưng điều làm cho người ta khó hiểu là nàng không có nhận thấy được sát khí gì.

Thói quen sống trong cảnh đao kiếm đâm máu nên nàng cũng không bởi vậy mà thả lỏng, nàng dò xét không gian xung quanh, đặt bút lông xuống, cầm La Nhận kiếm lên, nàng phi thân tránh khỏi cửa sổ đầy ánh sáng. Trên thân kiếm lóe ánh sáng bằng bạc của kim loại cùng ánh trắng, nàng nhanh chóng mở cửa cầm kiếm thẳng tắp đâm tới hướng người ngoài cửa nhìn coi -

Một phen kiếm sắc lác lác, thẳng tắp dừng ở yết hầu của Đinh Thuần, chỉ kém một tấc nữa sẽ đâm vào hấn suýt lấy đi mạng của hắn.

“Đinh, Đinh Thuần?” Nhâm Phóng Ưu lo lắng còn đầu óc nàng bị chấn động mạnh, tay cầm kiếm không tự giác cũng khẽ run rẩy.

“Bình ổn, trăm ngàn bình ổn lại!” Đinh Thuần tuy rằng tâm tình kích động, nhưng hấn trời sinh thoải mái hơn người một phần, liền vẫn làm cho chính hấn lộ ra ý cười. “Ta thật vất vả tìm được nàng, đừng làm cho ta ngay cả một câu sám hối đều không kịp nói, liền trực tiếp đi gặp Diêm Vương.”

Nhâm Phóng Ưu đứng dưới ánh trắng mờ ảo, cẩn thận xem xét hấn, xác định thật sự là hấn thì lòng của nàng hoảng một chút, tim nàng lại đập vừa mạnh vừa nhanh.

Lòng nàng rất cuồng loạn, hoàn toàn không thể nhúc nhích, mắt hạnh mở lớn nhìn chằm chằm hấn. Nếu không phải trên mặt hấn tươi cười như trước, cảm nhận mãnh liệt tồn tại chân thật lay động nàng, thì nàng sẽ nghĩ đến đây là nàng tưởng niệm quá độ mà sinh ra ảo ảnh.

Nàng mở mồm nhưng không nói được gì, cảm xúc mãnh liệt quay cuồng trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng không biết mở miệng từ đâu mới tốt.

“Theo ta về nhà, được không?” Đinh Thuần thong thả vươn tay ra, nhìn nàng bởi vì kích động kịch liệt mà phồng hồng hai má, bàn tay ngăm đen nam tính của hấn nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay đang nắm chặt kiếm của nàng.

Độ ẩm từ thân nhiệt của hấn truyền tới, giống như bàn ủi nóng cháy, lan lửa nóng sang da thịt của nàng. Nàng rút lui hai bước tạo chút khoảng cách với hấn, nàng bị lời hấn nói ra làm nàng sợ.

“Đinh đại nhân thật quá hứng trí, đi xa ngàn dặm đến vùng hoang vu này đã ngoại sáng khoái dạo chơi vui đùa.” Nhâm Phóng Ưu lạnh lùng nói, áp chế cảm xúc kích động trong ngực, không cho chính mình dễ dàng bị ảnh hưởng.

“Ta tới tìm nàng.” Một đôi mắt đầy khát vọng của Đinh Thuần chăm chú nhìn nàng, như là tưởng khóa lấp nổi nhớ thương nàng nồng đậm sâu sắc suốt mấy ngày qua tới giờ.

“Hừ!” Lời hấn làm cho Nhâm Phóng Ưu tức giận hơn, không thể tin hấn sẽ thực như vậy với nàng, từ khi nàng rời đi hấn cũng không tìm nàng, nàng lại vẫn còn khát vọng nhào vào lòng hấn sao.

Chính mình không biết liêm sỉ sao, vậy nàng tình dùng cái gì xử trí bây giờ?

Vì thế, nàng đem tất cả cảm xúc trong lòng chuyển thành phần nộ, nhắc tới đây nàng liền nâng kiếm đâm thẳng tới hấn.

“Người không phải tới tìm ta, người cần bản chính là tới tìm cái chết!” Nàng vung trường kiếm lên, từng chiêu thức đẹp mắt như múa kiếm, trực tiếp sẽ chém hấn.

Hắn nhẹ nhàng rút ra trường kiếm từ phía sau lưng, giờ kiếm ứng chiến, không phải vì sợ nàng, mà là không nghĩ làm cho nàng cứ hung hăng làm ra chuyện hối hận.

Song kiếm gặp nhau, bật ra ra nhiều điểm ánh lửa, hấn dễ dàng cản trở những chiêu tấn công của nàng lại.

Biết rõ không dễ gây thương tổn tới hấn, Nhâm Phóng Ưu cũng không khăng khải thu kiếm, đường kiếm chuyển hướng nhắm tới yết hầu của hấn. Đinh Thuần thẳng lưng nghiêng người ra phía sau, kiếm phong mang theo ánh bạc vun vút bức tới, lướt qua chỉ cách cổ hấn một tấc, nếu tư thế hấn có nửa điểm sai lầm chỉ sợ thân đã muốn có chỗ dị thường.

Nàng tức giận trái đâm phải chém, thật sự ra chiêu ngoan độc, bởi vì biết võ công hấn không kém mình, muốn đã thương hấn quá khó khăn, nàng đại

khái có thể cuồng loạn mạnh tay đối với hắn, nhưng cho dù như thế cũng khó tiêu tan hết chỗ phần hận tích tụ từ bao ngày nay trong lòng nàng.

Đình Thuần chỉ thủ chứ không tấn công, kệ nàng tận tình phát tiết, biết chính mình lúc trước quyết định làm sai không ít chuyện, hắn xứng đáng chịu sự trừng phạt này.

“Ưu nhi, ta sai lầm rồi, nàng đừng tức giận.” Đình Thuần một bên phòng thủ, một bên hơi cúi người đối diện với nàng, thừa dịp ngăn cản được chiêu kiếm lợi hại của nàng, hắn nhẹ nhàng lên tiếng mở miệng đối với nàng.

Nhâm Phóng Ưu cắn răng một cái, không cho chính mình dễ dàng mềm lòng.

“Có cái gì tức giận chứ, lúc trước là tự chính ta phải đi.” Miệng nàng tuy nói như vậy nhưng vẫn tức giận hướng hắn đâm tới một nhát.

Hắn không có ý định muốn tìm nàng, mà hắn dẫn binh trực tiếp tiêu diệt Hắc trại, nàng biết đó việc hắn làm theo chức trách, cũng biết khi đó Hắc trại đã đều là thù hạ của Trình Giả, tiêu diệt hay không tiêu diệt nó đều đã không phải việc nàng nên cần để ý.

Chính là, hắn không tìm nàng. Điểm này khiến nàng không thể tiêu tan.

“Ưu nhi, lần này cho ta một cơ hội đi.” Đình Thuần mềm mại thanh mềm mại âm, hắn chưa từng yếu thế với ai, nhưng bởi vì đối tượng là nàng cho nên hắn cam tâm tình nguyện.

Hắn yêu cầu nàng tha thứ, nàng không chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của nàng hiện một nét cười lạnh, phần nộ hướng hắn ra tay.

“Muốn tha thứ, không có khả năng, không chém nguoi ba nhát kiếm thì khó tiêu trừ được nổi tức giận trong lòng ta.” Nàng hàm hàm bỏ tới một kiếm, nguyên bản Đình Thuần vẫn lấy kiếm che chắn cản trở thể công của nàng, giờ lại chỉ đưa ra một đôi mắt đen thẳm sáng trong nhìn thẳng nàng.

Hắn không tránh? Thật muốn nhận một kiếm này?

Nhâm Phóng Ưu ngăn ra. Bởi vì biết hắn võ công tu luyện không ở dưới nàng, nhất định có thể ngăn cản thành công, chiêu thức vốn mang theo mười phần công lực liền chém xuống như vậy.

Nhưng hắn đột nhiên hoàn toàn không hề phòng thủ, nội lực của nàng lập tức thu về không kịp, thanh kiếm kia đã hạ xuống vai hắn không ngừng lại mà tiếp theo càng nhanh tạo một vết thương trên thân thể hắn, nhất thời máu tươi trào ra.

Nhâm Phóng Ưu sùng sốt, nhìn máu tươi phun ra, nhiễm đỏ La Nhận kiếm của nàng, cũng nhiễm đỏ ống tay áo của nàng, giống miệng vết thương kia đều dường như trong nháy mắt lòng của nàng cũng khắc một vết.

“Còn hai nhát kiếm nữa.” Thanh âm của Đình Thuần ôn hòa như trong dĩ vãng, khuôn mặt hắn vẫn tươi cười, cười với nàng càng thêm ôn nhu, như không nhìn thấy vết thương trên vai.

Hắn bị thương làm cho nàng không biết phải làm sao, nhưng hắn vẫn cười lại làm cho nàng càng thêm phần nộ.

Vì sao từ trước đến nay, nàng còn để ý hắn như vậy?

“Nguoi đừng tưởng rằng ta không dám!” Nhâm Phóng Ưu là người dù chết vẫn mạnh miệng, mũi kiếm chỉ vào hắn, không muốn mềm lòng như vậy.

“Ta tin tưởng nàng dám, vì ta biết quá nàng là một cô nương dũng cảm không sợ trời không sợ đất.” Ánh mắt hắn không hề mang theo tia cười mỉa, mà là hoàn toàn chuyên chú, như thể vừa nói xong lời thể quan trọng nhất trong cuộc đời này, từng bước một đi thẳng tiến đến khi mũi kiếm đề ở đầu vai hắn mới dừng lại. “Đây là việc mà lòng ta cam tâm tình nguyện.”

“Đình Thuần, nguoi không nên ép ta, ta thật sự sẽ giết nguoi.” Giọng nói của Nhâm Phóng Ưu mang theo chút yếu đuối, lại vẫn không chịu đối mặt với chính tình cảm chân thật của mình.

Mũi kiếm sắc bén lợi hại đang đề hờ trên đầu vai trái của hắn, chỉ cần hắn lại đi tới gần thêm một bước, đầu vai hắn sẽ nhiều thêm một vết thương.

Chính là, Đình Thuần không chút nào sợ hãi, không hề đem kiếm trên đầu vai đề vào mắt, mắt hắn chỉ nhìn thẳng nàng, như là trong lòng hắn chỉ dung nạp nàng mà không nhìn đến cái gì khác nữa.

“Hai kiếm.” Đình Thuần cắn răng một cái, đi lên phía trước tới gần nàng, quả nhiên cảm giác được mũi kiếm đâm vào vai trái, mang đến đau đớn rõ ràng.

Mũi kiếm nhập vào vai trái, hắn không kêu đau mà vẫn cười, môi hơi hơi run, hắn vô cùng kiên nghị mở miệng. “Chỉ còn một kiếm, một nhát kiếm nữa, nàng phải tha thứ cho ta.”

“Nguoi thật sự không sợ đau sao?” Nhìn kiếm sắc đâm vào thân thể hắn, rốt cục trước mắt hơi rung rung chút nước, Nhâm Phóng Ưu vừa tức vừa giận lại thương tâm, tưởng rút kiếm lại nhưng nàng vẫn không cam tâm.

Lúc trước, hắn lựa chọn không giữ nàng ở bên cạnh. Nay hắn một hồi mới đến, hắn nhất thời thay đổi tâm ý, nàng phải thuận theo hắn sao?

Không! Tuyệt không!

Nàng – Nhâm Phóng Ưu cũng không phải người cứ để hấn đùa bỡn ở trong tay như vậy.

“Sợ, ta đương nhiên sợ.” Đinh Thuần nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng cước bộ không dừng lại, chân trái vừa mới bước, nếu hấn muốn đi phía trước từng bước từng bước nữa, mũi kiếm của nàng chỉ sợ sẽ xuyên thấu vai hấn.

“Người đừng tưởng rằng ta sẽ thu tay lại, ta không sợ người, ta sẽ không tha thứ người.” Nhâm Phóng Ưu gầm nhẹ, cắn răng không chịu thu kiếm, nhưng cũng sợ, lo lắng, vai phải của hấn đã bị mưa may một đường, vai trái nếu lại bị kiếm xỏ xuyên qua, hấn sẽ có một thời gian không cầm được kiếm, không phòng thân được, nếu gặp gỡ địch thủ chỉ sợ hấn.

Nhưng Đinh Thuần dường như bất chấp bất cứ giá nào, hoàn toàn không đem lời của nàng nghe lọt vào tai, hai chân tiếp tục tiến lên phía trước, mơ hồ có thể cảm giác lưỡi kiếm sẽ đâm thủng hấn.

“Đáng giận!” Nhâm Phóng Ưu không thể theo đuổi ý định kế hấn chà đạp thân thể của chính hấn tẽ như vậy, mặc dù nàng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể phần hấn rút kiếm, khi mũi kiếm rời xa thân thể hấn, một khắc ấy nàng tức giận đến dường như muốn vứt bỏ La Nhận kiếm, nàng liền xoay người rời đi.

Bước chân nàng mới nhấc lên, liền có một lực từ phía sau giữ nàng lại, cổ tay nàng bị nắm gọn, lực kéo mạnh đó làm cho nàng thẳng ngã vào lòng hấn, bên hông lập tức có thêm một cổ lực đem cầm tù nàng ở trong lòng hấn.

“Còn một nhát kiếm.” Đinh Thuần cúi đầu, nhìn nàng mà trong mắt nàng đã tràn đầy hơi nước.

“Người nằm mơ!” Nhâm Phóng Ưu hướng về phía hấn lại là rống lên. “Cho dù giết người ngàn đao vạn đao, ta vẫn sẽ không tha thứ người, tim của người đen hắc, ta sẽ không cho người một cơ hội nữa đâu!”

“Nói đến tim của ta.” Đinh Thuần dừng một chút, nhớ tới lúc mình ở kinh thành sống không bằng chết, giống như cái xác không hồn sống qua ngày. Nghĩ đến một nhát kiếm kia là đã sớm tổn thương hấn, nhất định bọn họ sẽ dây dưa thêm. “Quên đi việc tính toán, hơn nữa bị nàng làm cho ngực ta bị thương một lần ấy, nàng thật sự chém ta ba chiêu sao, nàng nên tha thứ ta.”

“Hừ! Buồn cười, Đinh Thuần, tâm người cứng chắc giống như tường đồng vách sắt, Nhâm Phóng Ưu ta có thể có phúc đức gì khi đó có thể chém người một nhát.” Lòng của nàng nổi lên nỗi đau khắc cốt, thâm oán chính mình giao trái tim cho hấn.

“Nếu không phải ngực ta bị thương máu chảy thành sông, ta hôm nay đến tự tìm khổ để ăn sao?” Đinh Thuần thấy nàng quăng kiếm, lại lần nữa dấy lên hy vọng.

“Người vốn chính là tự tìm khổ để ăn, người đi con đường sáng ánh mặt trời của người, ta qua cầu độc mộc của ta, người làm gì lại tới đây trêu chọc ta?” Nhâm Phóng Ưu nhìn hấn chằm chằm, không biết nên như thế nào cho phải.

Thái độ của hấn khác với lúc trước, nhưng nàng đã chịu thương tổn quá lớn, làm sao có thể lại một lần nữa đem chính mình giao vào tay hấn.

Hấn nói nàng dừng cảm. Không, một chút cũng không, lúc này nàng khiếp đảm đến nỗi không thể đáp lại yêu cầu gì của hấn.

Vì sao không cho nàng cứ bình tĩnh sống như vậy là tốt rồi?

Vì sao?

“Ta thử qua, nhưng là ta làm không được.” Lúc trước hấn để nàng đi, chính là nghĩ đến hấn không có nàng cũng không sao, ai biết ngực hấn như bị đao cái động lớn, rốt cuộc tìm không thấy ai có thể bỏ khuyết (lấp đầy).

“Tim của người hắc đen, có cái gì không làm được?”

“Có phải hắc đen hay không, nàng muốn khoét ra thử xem hay không?” Đinh Thuần từ bên thắt lưng lấy ra một đoản đao chuyên dùng để phòng thân bên người, trực tiếp đưa tới trước mặt nàng.

“Người thật sự muốn bức ta?” Nàng không rõ hấn vì sao còn muốn tìm đến nàng, hấn tổn thương nàng, làm nàng bị thương còn chưa đủ sao?

Đinh Thuần chỉ lắc đầu.

“Cho dù là có một trăm bà đao đặt kề cổ của ta, ta cũng tuyệt không bức nàng nữa.”

Khi đó, vì cứu mạng nàng, hy vọng nàng nuốt cửu chuyển hoàn hồn đan, lại muốn bức nàng đáp ứng phản bội Hắc trại; nàng lại thủy chung không chịu. Nhìn nàng ở trước mặt hấn gầy dụa, hình ảnh kia thật tra tấn người, rồi sau đó nó không ngừng xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu hấn. Hấn sẽ tuyệt không, tuyệt không lại tổn thương nàng như vậy.

Nghe hấn nói như vậy, dòng lệ cổ nén rốt cục cũng rơi xuống, nhưng Nhâm Phóng Ưu vẫn chưa cam lòng, nàng không dám lại tin tưởng hấn.

“Thăng quan tiến chức còn chưa thỏa mãn được người sao? Hoàng đế thiết yến mừng công, văn võ bá quan bày tiệc đều hy vọng đem được khuê nữ gả

cho người vào Đình gia..... Tất cả mọi việc ấy, người còn không thỏa mãn sao?” Nhâm Phóng Ưu giận trách hẳn, hốc mắt xốt không thôi, cơ hồ lại muốn rơi lệ.

Nàng mặc dù ẩn cư trong núi rừng, nhưng vẫn thỉnh thoảng vào thành chuẩn bị một ít đồ dùng hằng ngày, hẳn được phong công, sự nghiệp to lớn, chuyện không ngừng truyền tụng ở phố lớn ngõ nhỏ, làm cho nàng muốn quên hẳn đều làm không được.

Trước mắt hẳn có được nhiều chọn lựa như vậy, muốn nàng tin tưởng hẳn sẽ lựa chọn nàng..... Không, nàng chẳng dám hy vọng xa vời rằng hẳn còn có thể có vài phần chân tình đối với nàng.

“Tâm của ta không phải vậy.” Thanh âm của hẳn trầm thấp khàn khàn, âm điệu chậm rãi vang sâu vào lòng nàng.

Một câu này làm cho Nhâm Phóng Ưu chân động.

Đơn giản là mấy ngày nay tới giờ, lòng của nàng cũng mãnh liệt trống rỗng vô biên vô hạn nói không nên lời, cả người như con thuyền nhỏ không có chỗ dựa vào, mà hẳn..... Cũng như thế sao?

Như là để đáp lời về nghi vấn mà nàng không nói ra, hẳn chậm rãi nói đến việc mấy ngày qua tới nay tâm tình hẳn biến chuyển.

“Không có nàng, tâm của ta chẳng thể như bình thường, giống như bị đào cái động không đáy. Ta rốt cục biết rằng cho dù phải trả giá bằng mạng của ta, ta cũng muốn nàng trở lại bên cạnh ta.” Hai tay của hẳn cầm tay của nàng, thanh âm hơi nghẹn ngào. “Nàng phải trở lại bên cạnh ta, ta không thể không có nàng.”

Nhâm Phóng Ưu toàn thân run lên, cho dù trong lòng đã muốn dao động, nhưng lòng tự tôn cùng tính quật cường của nàng vẫn không có thể để nàng dễ dàng buông bỏ hết được.

“Không có khả năng..... Không có khả năng.....” Nàng cứ mãi lắc đầu.

Đình Thuần nhìn quanh bốn phía, bạc môi cười cười. Nếu nàng không chịu tha thứ, như vậy hẳn tìm một cái phương án thay thế đi.

“Nếu không, nàng một kiếm giết ta, để cho ta cũng thành nằm ở dưới một thước đất, chôn ở nơi này cũng không sai, có sơn có thủy, mà trọng yếu hơn là có nàng, như vậy là đủ rồi.” Đây không phải lời nói vui đùa, bất quá hẳn còn thật sự nghiêm túc.

“Không có khả năng, người là quan, ta là tặc (cướp)..... Người không có khả năng quên hết thấy đâu.” Nàng cứ mãi lắc đầu.

“Ta cũng từng nghĩ rằng ta không có khả năng sẽ chấp nhận nàng, không có khả năng không nhìn ánh mắt người trong thiên hạ. Chính là sống qua nhiều ngày không bằng chết thế này, ta nhất thời hiểu được là trừ nàng ra thì ta bất cứ gì cũng đều không cần.”

Ngay khi Nhâm Phóng Ưu còn chần chờ muốn tin tưởng hẳn hay không, hẳn đột nhiên lão đảo một cái, cả người ngã ra phía trước.

“Cẩn thận!” Xuất phát từ phản xạ tự giác, nàng vội vàng đưa tay đỡ hẳn.

“Nguyên lai nàng vẫn lo lắng cho ta.” Đình Thuần dựa vào nàng, lộ ra tươi cười an ủi.

“Người vẫn còn trêu đùa ta?” Nhâm Phóng Ưu giận dữ, tưởng rằng hẳn đang giả vờ, tức giận đến buông lỏng tay, xoay người đi khỏi đây.

Đừng cho là ta còn có thể để ý người, ta sẽ không! Ta sẽ không! Ta sẽ không!

Nhâm Phóng Ưu không ngừng nhắc nhở chính mình rằng không cho phép lại mềm lòng, không cho phép lại bị trở thành kẻ đáng chê cười; nhưng chân vừa mới đi vài bước thì đã nghe được phía sau truyền đến tiếng vang như một vật nặng rơi xuống đất.

Nàng cả kinh, nhanh chóng quay đầu, phát hiện Đình Thuần mới thế nhưng đã ngã nằm trên đất -

Nàng xông ngay đến.

“Đình Thuần, Đình Thuần!” Nàng cố nâng hẳn dậy, khẩn trương quát to gọi hẳn, trừng mắt xem xét trên người hẳn, muốn tìm ra hẳn bị thương thể nào sao lại không chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất.

Chính là, trên người hẳn ngoại trừ hai nhát kiếm nàng tự tay lưu lại vết thương ở vai hẳn thì cũng không có vết thương khác.

“Người thế nào?” Khẩu khí của nàng có chút gấp gáp, nàng nghĩ đến có lẽ hẳn trúng độc, nàng chẳng hề tức giận, trong lòng chỉ còn lại có thuần nhiên (đơn thuần, đương nhiên) lo lắng.

“Ta không sao.” Đình Thuần lắc đầu.

“Cả người đứng không nổi, còn nói không có sao?” Nhâm Phóng Ưu cũng không dám chắc chắn giống hẳn như vậy, một đôi mắt to chuyên chú theo dõi hẳn, trên mặt như rõ ràng viết chữ: lo lắng.

“Nếu nói..... Ta chỉ là đói tới mức tay chân như nhũn ra, nàng tin hay là không tin?” Đình Thuần mở miệng như đang nói giỡn.

“Đương nhiên không tin. Ngươi là đại quan, làm sao có thể đối tới tay chân vô lực được? Tùy tiện đều có thức ăn, giờ tay thì được đồ uống, ngươi làm sao có thể.....” Nhâm Phóng Ưu trực tiếp phản bác, chỉ có điều khi nàng nhìn đôi mắt thâm thúy kiên định của hắn thì nàng nhất thời nghẹn lời.

“Tim không thấy nàng, ta ăn không vô.” Hắn thần nhiên nói một câu.

Từ sau khi nàng rời khỏi, hắn trừ bỏ uống nước cũng chỉ từng ăn ít cơm, nguyên nhân sở dĩ có thể chống đỡ là vì hắn tự nhủ chính mình phải tìm được nàng, hắn nhất định tìm được nàng.

Hết thấy đều là dùng ý chí để chống đỡ, mà hiện tại hắn tìm được rồi, cho nên khí lực của hắn cũng muốn dùng hết.

“Ta sẽ chết đói, nàng còn không chịu tha thứ ta sao?” Hắn hỏi có chút tính trẻ con.

Không dám tin, Nhâm Phóng Ưu bị hắn chọc làm nàng nở nụ cười.

Nếu nói hắn hao hết tâm tư như vậy, đi xa ngàn dặm, ngựa xe mệt nhọc, chỉ là vì lừa dối nàng, điều đó cũng đủ làm cho nàng cảm động.

Thấy nàng lộ ra tươi cười, Đinh Thuần nghĩ rằng nàng rốt cục tha thứ hắn. Chính là tâm hắn còn chưa có buông tha, thế nhưng hắn chỉ thấy nàng xoay người phải đi -

“Ưu nhi.....” Đinh Thuần kinh hoàng hô to gọi nàng, chỉ thấy Nhâm Phóng Ưu dừng lại bước chân.

“Nơi này đã có quá nhiều cô hồn, không tất yếu phải nhiều thêm một con ma đói chết là ngươi.” Nàng ngoái đầu nhìn lại, kiều mị liếc hắn một cái, nàng tính làm chút đồ ăn cho hắn.

Nghe vậy, Đinh Thuần lộ ra khuôn mặt tươi cười, hắn biết hắn rốt cục tìm về được người trong lòng hắn.

“Ta yêu nàng -” Đây ngập tình ý mãnh liệt, lại không thể dùng lực áp chế, Đinh Thuần rống to đối với bóng dáng nàng rời đi, rất sợ qua cơn xúc động này hắn thấy muốn cũng e sẽ nói không nên lời.

Đôi chân đang đi chợt ngừng, thân hình mảnh khảnh ngẩn ra, nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới vào lúc này nghe thấy hắn nói ra những lời ấy, nàng nhất thời lệ nóng ngập tràn mắt.

Nàng vẫn tưởng rằng lòng mình rất cứng rắn, không cần mấy lời yêu ngữ giả dối này làm mềm lòng, nhưng khi nghe đến những lời này nàng kích động tới độ không thể biểu đạt bằng lời.

Hắn yêu nàng..... Hắn nói, hắn yêu nàng.

Nhâm Phóng Ưu đưa tay che môi, từng giọt nhiệt lệ rơi rơi, đây cũng không lại là nước mắt thương tâm, mà là lệ cảm động.

Nàng bước trở lại, trực tiếp vọt thẳng vào trong lòng hắn, khiến hắn vừa thật vất vả ngồi thẳng người lại bị xô ngã, hai người ôm thành một đoàn trên mặt đất.

Chưa từng thấy nàng quá kích động như vậy, Đinh Thuần một chút cũng không hối hận chính mình vừa rồi thổ lộ tình yêu, bạc môi của hắn mang tươi cười sùng nịch.

“Nàng muốn mưu sát chồng sao?” Hắn để ý, đưa tay vén vài sợi tóc hơi loạn trên trán nàng, vừa hơi giật mình mà nói với nàng.

“Mưu sát là thật, chồng..... Đều còn không biết ở đâu đâu?” Nhâm Phóng Ưu nhin không được mà yêu kiều phản bác, ôm hắn thật nhanh thật nhanh.

“Nhưng nàng nếu chịu gả, thì ‘Chồng’ (là Đinh Thuần đây) tùy thời chờ nàng.” Đinh Thuần hơi nhếch khóe miệng, lộ ra nét tươi cười mê người, ánh mắt lóe ra chờ mong.

Nàng ngẩng xem khuôn mặt kia gần trong gang tấc, nàng nhìn ra quyết tâm cùng hối hận, chuyên chú cùng chờ đợi, đôi mắt đen ngập tràn thâm tình vô hạn; khiến lệ của nàng lại nhanh chảy ra.

Đinh Thuần đưa tay ra lau đi dòng nước mắt mới rơi trên má nàng, tiếp theo hắn cúi đầu, hôn lấy nước mắt của nàng, lấy bạc môi che lại môi nàng, hắn cũng che lại lời hứa hẹn về tương lai chưa cần nói bây giờ.

Bọn họ cả đời này, chỉ cần có nhau thì không còn cầu mong -

Nha! Không không không, bọn họ còn phải cầu một tiểu tử béo, một cô bé xinh, còn có vô số ngày hạnh phúc khoái hoạt trong tương lai.

Mà cả đời này, bọn họ đều muốn dắt tay, từng bước một cùng nhau đi đến phía trước. Cho dù còn có nhiều cửa ải khó khăn, nhưng tâm bọn họ tràn đầy hân hoan cùng chân tình, chỉ cần đồng lòng thì có cái gì là không làm được đâu?

(Hết chương 10)

Chương 11: Kết thúc

Mấy con tuần mã ở sơn đạo (đường núi) chạy như điên, cát bụi bay mù mịt, che lấp tầm mắt mọi người, đột nhiên liên tiếp những mũi tên dài bay nhanh đến, thẳng tắp bắn về phía những kẻ chạy trốn -

“Á!” Mũi tên nhọn thẳng trúng đuôi một tên, đầu tiên là một kẻ trực tiếp ngã xuống lưng ngựa, phát ra tiếng rống sợ hãi đầy chói tai; tiếp theo lại có một tên ôm cánh tay phải, liền lúng túng bất thành linh chột rơi xuống đất như bị quăng ngã lộn nhào. Còn lại hai kẻ cũng trúng tên một bên hông và một ở chân, bọn họ lại vẫn còn ý định muốn giục ngựa né tránh trốn thoát tiếp.

Đột nhiên, phía sau cát bụi khô vàng cuộn cuộn thổi có truyền đến tiếng hô khí thể kinh người.

“Bọn bay do cầu nuôi dưỡng à, lại chạy, sẽ không phải xạ thủ bắn trúng chân các nguoi nữa mà ta sẽ trực tiếp muốn mạng của các nguoi!”

Lời nói thô lỗ, ngôn ngữ bèn nhọn, làm cho hai kẻ có ý đồ chạy như điên giờ liếc nhau, sau đó quyết định không cùng lấy chính mạng của mình để nói giỡn, hoãn tạm cái chết đến chậm chậm lại, quyết định đầu hàng.

Trong không khí có tiếng vó ngựa gấp gấp càng to dần, cát bụi lại lần nữa tràn ngập, một hắc tuần mã (ngựa màu đen) đứng ở trước bọn họ, chính là người đã đuổi theo bọn họ mười dặm đường từ bao lâu nay tới giờ.

Thật sự là gặp quý, cho tới bây giờ chưa gặp qua ai theo đuổi không bỏ như vậy, nghĩ đến ‘Thiên hạ đệ nhất thần bộ’ quả nhiên danh bất hư truyền, bọn họ cũng coi như cam tâm thua.....

Chính là, cát bụi dần bay tán lạn bớt đi, bọn họ rốt cục có thể thấy rõ người ngồi trên lưng ngựa, dĩ nhiên là.....

“Con nhãi ranh?” Nam nhân đang chuẩn bị nâng hai tay đầu hàng, trăm miệng một lời phát ra tiếng rủa nhỏ nhỏ, “Làm sao có thể là một con đàn bà?”

Nhâm Phóng Ưu nghe vậy, kéo cương ngựa không hề hấn, hắc tuần mã giờ một chân không khách khí ở không trung dậm dậm mạnh hai phát, lỗ mũi phun ra hơi thở tức giận.

“Đàn bà thì có làm sao?” Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa thảm oán thán Đinh Thuần. Không có chuyện gì thì thôi, hấn cứ kiên trì muốn nàng mặc trang phục nữ nhi. Nhìn biểu tình những người này một cái, thật sự là làm cho người ta phẫn nộ.

“Thế này gọi là anh thư, nữ trung hào kiệt, cái thái độ đó của các nguoi là gì vậy.” Đinh Thuần vẫn giữ tươi cười, không nhanh không chậm vượt qua đoàn người phía sau, thật sự thông dong tự tại.

“Động tác của chàng sao chậm như vậy?” Nàng bất mãn trừng mắt liếc hấn một cái. “Tặc đều bắt được xong thì mới đến.”

“Có một vị nương tử võ nghệ cao cường như vậy, vì phụ tự nhiên có thể đỡ xuống gánh nặng, từ từ sẽ đến la.” Đinh Thuần ung dung mở miệng, nhìn nàng vì hơi giận dữ mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thật sự là cảnh đẹp cùng ý vui cực kỳ.

“Hừ! Sớm biết rằng gã cho chàng mệt như vậy, ta sẽ không gã cho đâu.” Nhâm Phóng Ưu hừ lạnh, nhìn đoàn quan binh phía sau chậm nửa nhịp mới vừa phi ngựa tới, nàng khí thế mười phần mở miệng: “Đem những tên này trói lại, đưa về xử theo pháp luật.”

Bọn quan binh nghe lệnh làm việc, mấy tháng qua bọn họ đã muốn thành thói quen, biết rằng ‘Phu nhân’ bộ đầu – Người nọ dù nhỏ nhắn nhưng chí khí cao, khí thế cao, võ công cũng cao, có khả năng, nên họ cam tâm nghe lệnh.

Nhâm Phóng Ưu kéo giữ dây cương ngựa, cho ngựa quay đầu, khẽ nhếch chiếc cằm nhỏ, về bề ngoài đáng trào khí thế lại tăng thêm vài phần kiêu mỵ.

“Ta nói nương tử a, cha vừa gửi thư hỏi, chúng ta khi nào cho ông một thằng cháu béo tốt đây?” Đinh Thuần giục ngựa đi gần tới nàng, về mặt tràn ngập ý cười.

“Không nên là ‘Ta’?” Nhâm Phóng Ưu trừng hấn liếc mắt một cái.

“Nương nhắc nhở, nếu phụ thân không chịu nhận ta là con dâu, vậy chuyện thằng cháu béo tốt liền hoãn nói đi.” Nhâm Phóng Ưu rất được bà bà yêu thích, bà bà đặc biệt ‘Chỉ điểm’ chỗ yếu của công công (ông nội – bố chồng của Ưu nhi) làm cho nàng biết cách để công công không thể không thừa nhận nàng.

“Làm sao có thể không tiếp thu đây?” Đinh Thuần vội vàng bán rẻ tiếng cười. “Đều muốn chờ nàng đưa cháu trai đến đây.”

“Như thế nào chấp nhận chứ?” Nhâm Phóng Ưu cũng không phải là không biết gì, có một vị công công sĩ diện, nàng là con dâu mà cũng khá nhiều lần đành bất đắc chí. “Phụ thân đến nay vẫn tuyên bố với bên ngoài là không có con dâu, làm ta dùng cái thân phận gì giúp chàng kéo dài hậu đại (nổi đời tông đường) đây?”

“Yên tâm, cha ngày hôm qua đã gửi thư đến, nói là muốn trong một tháng long trọng làm tiệc hoàn thành chuyện vui cho hai ta, đến lúc đó Hoàng Thượng là khách mời cao quý, còn có thể nhận được đại lễ, như vậy..... Đủ thể diện đi?” Đinh Thuần thực may mắn có nương ở một bên cổ vũ, mới có thể làm cho sự tình chỉ trong mấy tháng đã ổn định, làm cho phụ thân rất coi trọng mặt mũi rất cục chịu đỡ xuống thành kiến đối với con dâu, làm cho việc này có một kết cục hoàn mỹ.

Nhâm Phóng Ưu nghe vậy, trên mặt rốt cục lộ ra tươi cười, biết sự kiên trì của nàng cuối cùng có kết quả tốt.

Trận này nàng mỗi ngày đi theo Đinh Thuần chạy ngược chạy xuôi, cũng không phải hẳn là bởi vì Đinh Thuần có thể hưởng lây ‘Công lao hăn mã’ (công lao chiến đấu) của nàng, nhưng người trong thiên hạ đều hay biết nói hăn cưới ‘Hăn thê’(vợ hung dữ), hẳn lại vui vẻ chịu đựng.

Nàng từng nghe quá người khác ở sau lưng nàng, âm thầm thảo luận xuất thân của nàng, Đinh Thuần chỉ đơn giản đáp lại một câu – mặc kệ nàng là ai, nàng đều mãi mãi là thê tử của ta.

Liền bởi vì câu này, nàng chịu ăn khổ, cam tâm đi theo hắn đến chân trời góc biển, lại còn không sợ mệt.

Bất quá, việc này nàng cũng không nói ra miệng với hắn, chính là đặt ở trong lòng, tỉ mỉ thu thập lại.

Nàng thật mạnh mẽ, luôn luôn thật mạnh mẽ, dĩ nhiên cũng sẽ không đứng trước sự kiện này nhận thua.

Thừa nhận yêu thương, chính là dâng tặng chính trái tim của mình, để người có thể đáp hư. Tuy rằng hắn cũng không thấy phải là như vậy, nhưng nàng chính là không chịu.

Có lẽ, trong tương lai một ngày nào đó đi.

Nàng sẽ đối với chính mình, đối diện với hắn thừa nhận tâm ý của nàng.

“Đêm nay, thay ta sinh một tiểu tử béo đi.” Đinh Thuần giục ngựa gần bên nàng, nhiệt tình nói nhỏ bên tai nàng, nói ra lời mời mọc làm người ta động tình.

Nhâm Phóng Ưu đỏ cả mặt, nhin xuống không cười, chân hích nhẹ giục ngựa chạy nhanh đến phía trước.

“Nếu đuổi được ta, chúng ta mới tốt tốt thảo luận đi.” Nàng bỏ lại vài lời làm thư khiêu chiến, ngoái đầu nhìn lại yêu kiều trừng mắt. Nhìn nàng dưới ánh nắng rực rỡ, trên đôi môi Đinh Thuần xuất hiện tươi cười sùng nịch, tay cầm dây cương, giục ngựa chạy theo nhanh hơn nữa, vì ‘Tương lai’ chính mình – Cố gắng.

“Nói được cần phải làm được a!” Đinh Thuần ở phía sau nàng nhắc nhở, nhìn nàng với đường cong xinh đẹp và mái tóc đen ở trong gió tung bay, đi sâu vào tâm hắn. “Ta đều đuổi theo nàng cả đời.”

Cả đời.

Nhâm Phóng Ưu ngồi trên lưng ngựa, đôi môi đỏ mọng thủy chung có tiếng cười mê người.

Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới tương lai sẽ như thế nào, nhưng hiện tại nàng lại tràn ngập hy vọng.

Bọn họ có lẽ sẽ âm ỷ, sẽ nháo loạn; Nàng có lẽ không phải con dâu tốt trong mắt tất cả mọi người, nhưng hai người bọn họ sẽ cùng dắt tay nhau tiếp tục đi đến phía trước.....

Ách, có lẽ không phải dắt tay đồng hành, bọn họ có lẽ cả đời truy đuổi nhau, nhưng mà bọn họ vĩnh viễn sẽ không bỏ lại lẫn nhau.

Cả đời.

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.